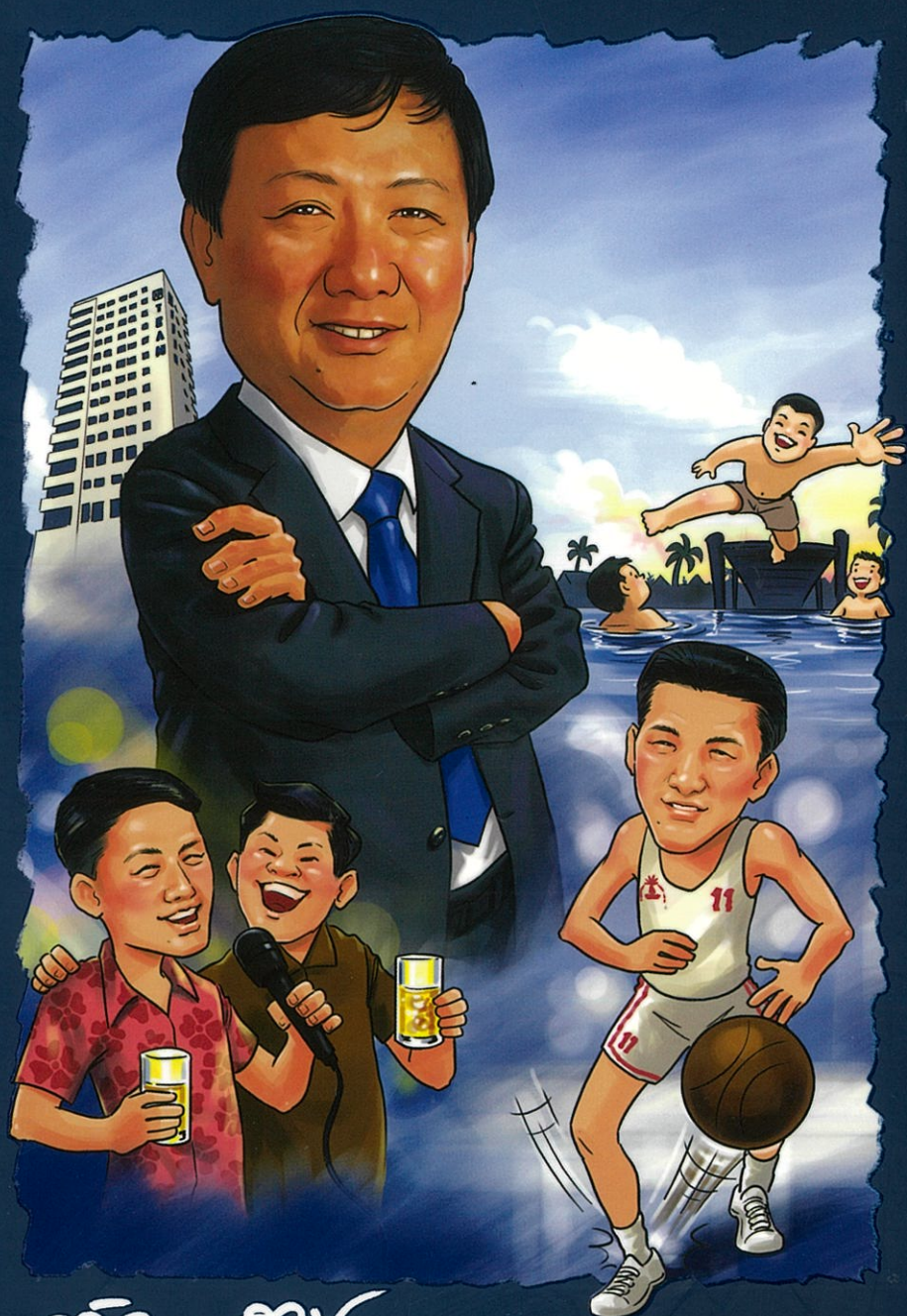

๓๐ ... ๓๖
พระเสวี่จ รัตนมัล

จากเด็กจนโตใหญ่	เล่าเรื่องไว้ไม่ลับสน
จากเด็กคนจนจน	สร้างตัวตนด้วยปัญญา
ได้ดีด้วยมีพี่	และเพื่อนดีมีวาสนา
อีกศรีภรรยา	คอยหนุนพาให้แรงใจ
น้องพี่ผู้ร่วมงาน	ช่วยกันสานเสริมส่งให้
ร่วมทางมาได้ไกล	สานต่อไปให้เจริญ

“นกก็มี มะละกอ มี กัทรมัย
มอมเกร็ดไว้เพื่อมันอนุสรณ์
พร้อมด้วยใจเสนาอื้ออาทร
มันตอมนตอมนสารพันเรื่องมันเอง”

ปิ่นวิทย์ วัฒน

ตัว...ตน ประเสริฐ ภัทรมัย
ที่ระลึกในโอกาสวันเกิดปีที่ 60

บทประพันธ์และคำกลอนโดย

ดร. ประเสริฐ ภัทรมัย

ประธานกรรมการบริหารกลุ่มบริษัททิม

ISBN 978-974-8311-04-3

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2550

จำนวนพิมพ์ 2,500 เล่ม

ควบคุมการผลิตโดย ดร. ประเสริฐ ภัทรมัย

ออกแบบรูปเล่มและวาดภาพประกอบโดย

บริษัท ดาวฤกษ์ คอมมูนิเคชั่นส์ จำกัด (หนึ่งในกลุ่มบริษัททิม)

151 ชั้น 12 อาคารทิม หมู่ 12 ถนนนวลจันทร์ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ 10230 โทรศัพท์ 0-2509-9091-2

พิมพ์ที่ บริษัท ทีซีจี พรินต์ติ้ง จำกัด (หนึ่งในกลุ่มบริษัททิม)

152 หมู่ 12 ถนนนวลจันทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม
กรุงเทพฯ 10230 โทรศัพท์ 0-2509-9067-8

สารบัญ

วันเกิด	6
ตะขาบ	12
ลูก(แม่น้ำ)เจ้าพระยา	20
เด็กหน้าโรงหนัง	28
การกีฬาเราล้าประจัน เราไม่เคยยืนยันย่อต่อใคร	36
กีฬาให้อะไรกับผมบ้าง	44
มาด้วยแรงพี่ๆ	56
บ้านนอกเข้ากรุง	62
หนึ่งใน ต.อ.	72
เที่ยวเมืองเหนือ	82

สี่เลียดหมูดูแพรวพราว	92
เจ้าบทเจ้ากลอน	106
นอนไม่หลับ	118
ที่เอไอที	124
เริ่มทำงาน-มือใหม่หัดขับ	130
เจ้าก็เจ้าการ	142
เพื่อน	150
กำเนิดทีมฯ	156
แฟน-ภรรยา-มารดาของลูก	174
หกลีบแล้วจะทำอะไรต่อไปดี	184

วันเกิด

“สุพรรณิการ์วันเกิด วันประสูติสุทนต์มณฑล
ขอพรทั้งภักท มณฑลในสัดใส
ในโศกดิษฐ์
ในมณฑลทุกที่ไรโรดภัย
ในรุ่งเรืองตลอดไป ตลอดในชั่วตาบ”

เพื่อนๆ ชอบพูดว่าผมจำแม่นไม่ยอมลืม แต่ตอนผมเกิด
ผมยังจำอะไรไม่ได้ จึงไม่รู้ว่่าวันที่บันทึกในใบเกิดถูกต้องตรงวันที่เกิด
จริงหรือไม่ และก็ไม่ว่่าเวลาตกฟากอีกด้วย คุณพ่อคุณแม่ผมเสีย
ตั้งแต่ตอนผมอายุได้เพียง 10 ปี จึงไม่มีใครจำได้ สมัยนั้นทราบว่่า
เมื่อเราเกิดก็จะฉีกปฏิทินวันนั้น ซึ่งสมัยนั้นปฏิทินเป็นแผ่นวันละใบ
หมดวันก็ฉีกทิ้ง และแต่ละใบก็ใหญ่พอสมควร สามารถฉีกเก็บพร้อม
เขียนบันทึกไว้เพื่อเตือนความจำสำหรับวันสำคัญๆ

ปฏิทินวันเกิดผมคงมีการฉีกเก็บไว้ แต่ไม่มีใครรู้ว่าอยู่ที่ไหน ผมไม่ได้ถือเป็นเรื่องสำคัญ ดีเสียอีกใครมาขอวันเดือนปีเกิดของผม ไปดูดวง ก็ตอบง่าย ๆ ว่าไม่มี เลยไม่ต้องให้ใครมาทำนายชะตาชีวิตผม อย่างไรก็ตาม ผมก็สมมติว่าวันที่บันทึกอยู่ในใบสามะโนครวั เป็นวันเกิดเสียก็สิ้นเรื่อง สบายใจดี

มีอยู่หลาย ๆ ครั้งที่มีคนสงสัยว่า ผมจะปกปิดวันเกิดเพื่อไม่ให้ใครรู้ กลัวว่าใครจะเอาไปดูแล้วบอกว่าดวงเราจะสมพงษ์กับคนนั้นคนนี้หรือไม่ ตัวอย่างตอนที่ผมจีบแพน (ภรรยาในปัจจุบัน) เมื่อ 40 ปีก่อน ผมบอกเธอว่าไม่รู้วันเกิดที่แท้จริงของตัวเอง เพื่อน ๆ แพนก็สงสัยว่า คงไม่ยากบอกความจริง กลัวว่าแพนจะเอาไปดูดวง แล้วหมอดูจะเป็นคนชี้ชะตาเราว่าจะอยู่กันยืดยาวหรือไม่ ก็พูดเล่น ๆ ว่า ผมมันคนไม่มีดวง แต่ก็อยู่กันมา 40 ปีแล้ว ดวงดาวยังไม่ทำมัมวิฤตส์สักที

เผอิญผมเป็นคนที่ไม่เชื่อเรื่องหมอดูดูดวงจากวันเกิดอยู่แล้ว จึงไม่ซีเรียสกับมัน เวลาใครเขาเอาดวงมาดูกัน ก็ได้แต่ฟัง และคิดว่าดวงของเรา เราเป็นคนกำหนดชะตาตัวเอง ไม่มีใครมาทำนายกำหนดความเป็นไปของเราได้ จึงมีความเชื่อมั่นแต่ในกรรม คือการกระทำของตัวเอง ตามเพลงที่ร้องว่า “หากทำดี ฟ้าดินต้องคุ้มครองเออย” จึงก้มหน้าก้มตาทำแต่กรรมที่คิดว่าคงดีมาตลอด

เมื่อไม่รู้ว่ำนเกิดที่อยู่ใใเกิดเป็นวันจริงหรือไม่ เลยต้อง
สมมติว่ำนที่อยู่ใใทะเลเบียนบ้านเป็นวันเกิดจริงมาตลอด นั่นคือ
วันที่ 5 มิถุนายน 2490 ฉลองวันคล้ายวันเกิดก็ใช้วันนี้ นับอายุครบ
60 ปี ก็ใช้วันนี้

เมื่อเร็ว ๆ นี้ มีเพื่อนผมคนหนึ่ง ชื่อ วีรศักดิ์ โตกะคุณะ (โต)
พาผมไปหาหมอนวดแผนโบราณ นวดเพื่อสุขภาพและนวดแก้เมื่อย
หมอคนนี้มีอายุแล้ว แกมาแปลก ก่อนจะลงมือนวดถามวันเกิดก่อน
ผมก็บอกไปและย่ำว่าไม่ได้เป็นวันจริง พอแก่ได้ก็ไปเปิดตำราของแกดู
แล้วบอกอาการผมว่าผมมีอาการปวดตรงนั้นตรงนี้ใช่ไหม ความดันโลหิต
สูงใช่ไหม น้ำตาลในเลือดสูงใช่ไหม เลือดผมเข้มข้นใช่ไหม แปลกที่

อาการที่เกาตามันถูกทุกอย่าง หมอดูแกล้งบอกผมว่าวันนี้เป็น
วันเกิดจริง โอโฮ นี่แกล้งใช้วิธีการย้อนอดีตดูวันเกิดจากอาการในปัจจุบัน
นี่สรุปว่าวันที่ผมคิดว่าไม่ใช่วันเกิดจริงที่แท้กลายเป็นของจริงแล้วหรือนี่
ถ้าเช่นนั้นผมก็มารู้ว่าเป็นวันเกิดจริงของผม เมื่อผมอายุ 59 กว่าๆ นี่เอง
หมอดู เอ๊ยไม่ใช่ หมอนวดคนนี้อยู่แถวตลิ่งชัน ใครไม่รู้วันเกิด
ตัวเอง ผมจะพาไปหาหมอคนนี้ช่วยดูให้

๓-๗๓

“นาตมัททิมเพ็ง กุรีโ
เลื่องน่ำทำเดโ
ทิมร้างน่ำโมโน ๓-๗๓
ดองแล่นาเรือ่งทัก กัดไ่ว์ นลาขแลล”

เมื่อตอนเล็กๆ จำได้ว่า แม่ภูมิใจในตัวผมมาก บอกว่ามี
หมอดูที่คนทั่วไปกล่าวหาแก่ว่าบ๊องๆ เดินผ่านผมแล้วจับมือบอกว่า
เด็กคนนี้มีบุญ มีพระรอดคุ้มครอง สิ่งสราสตร์ไม่ทำร้าย เจออะไร
ก็หนีรอดปลอดภัยได้ไม่มีอันตราย พี่สาวผมเล่าให้ฟังว่า ตอนผมเด็กๆ
เริ่มหัดเดิน ผมไปนั่งยองๆ (ไม่รู้จะทำอะไร) บนพื้นดินหน้าบ้าน
มีตะขาบตัวใหญ่ตัวหนึ่งเลื้อยผ่านหว่างขาไป ดูเหมือนจะหยุดอยู่
ได้ขาผมด้วย โดยไม่กัดไม่ทำร้ายผม รู้สึกว่าทุกคนในเวลานั้นจะเชื่อว่า
ผมมีพระรอดอยู่กับตัวจึงปลอดภัย ก็ดีใจกันใหญ่ รวมถึงตัวผมด้วย
จึงทะนงองอาจในตัวเองพอสมควร

ต่อมาโตขึ้นสักหน่อย เคยโดนหมากัด เรื่องมันเกิดจากผม
ขี่จักรยานไปหาเพื่อน จูงจักรยานเข้าตรอกบ้านเขา มีหมา 2-3 ตัว
ออกมาเห่า ผมก็ยืนนิ่งถลึงตาสู้สายตากับมัน มันดูท่าจะกลัวผม
เพราะยืนนิ่งเฉย ผมนึกว่าขู่มันสำเร็จแล้ว คิดว่าแม้แต่หมายังกลัวกู
จึงย่ามใจหันหลังจูงจักรยานเดินต่อ ที่ไหนได้ พอหันหลังเท่านั้นมันก็
กระโจนเข้ามากัดผม พอดีเป็นจังหวะที่ผมก้าวเท้าเดิน จึงกัดถูกที่ส้นเท้า
หากไม่ได้ก้าวเดินก็คงจับเข้าที่น่องเป็นแน่ รู้สึกเจ็บก็หันหลังกลับ
คิดว่าจะต้องเตะมันสักป้าบ ที่ไหนได้ พอมันเห็นผมหันหลังกลับ
มันก็เผ่นหนีเลย

นี่แหละเจอเข้าจริง ๆ ที่เขาเรียกว่า หมาลอบกัด ตอนสู้กัน
ซึ่งๆ หน้าไม่กลัว พอหันหลังหน่อยเดียว ลอบกัดทันที เอ๊ะ ผมจะ
เขียนเรื่องผมกับตะขาบ ทำไมกลายเป็นเรื่องผมกัดกับหมาไปได้
อ้อ ไม่ใช่ ผมกำลังจะบอกต่อว่า พอหมาเผ่นไปแล้ว ผมก็มุดรอยที่
ถูกหมากัด ปรากฏว่าไม่มีแผลอะไรเลย คิดว่าพระรอดอีกแหละที่ช่วย
เราไว้ ถึงแม้ช่วยไม่ให้ถูกหมากัดไม่ได้ ก็ยังช่วยให้หมากัดไม่เข้าได้อีก
ก็ยังลำพองใจ

ต่อมาเมื่อผมมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ตอนเรียนอยู่จุฬาย
ปีที่ 2 ผมอาศัยอยู่กับพี่ชายของผมที่บ้านเช่าในสวนแถววัดมะกอก หลัง

โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ นี่เอง ตอนนั้นด้านหลังเป็นสวน เจ้าของสวน
เขามีบ้านให้เช่า พี่ผมไปเช่าอยู่ ผมก็ได้อาศัยอยู่ด้วย ในสวนมี
สัตว์เลื้อยคลานมากมาย และบ้านที่เช่าก็เป็นบ้านชั้นเดียว เพียงแต่
ยกได้สูงชันประมาณเมตรสองเมตร

วันดีคืนดีก็เจอพวกสัตว์เลื้อยคลาน เช่น งูบ้าง จิ้งเหลนบ้าง
ตะขาบบ้าง เลื้อยคลานอยู่ในบริเวณบ้านบ้าง ในห้องน้ำบ้าง ก็ดีกันไป
ไล่กันไปตามเรื่อง มีอยู่ครั้งหนึ่งหยิบกางเกงที่พาดไว้มาใส่ รู้สึกว่า
มีตัวอะไรลื่นไหลรวดเร็วในทางเกง รีบถอดออก

ปรากฏว่าเป็นจิ้งเหลน มันไปอาศัยหลบนอน

ในทางเกงของผม ตอนนี้อยู่แล้ว
ไม่ค่อยได้คิดถึงพระรอดสักเท่าไร
จึงไม่รู้ว่าท่านหนีไปจากตัวผม
หรือยัง

แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือ คืนหนึ่งผม
นอนหลับอยู่ ผันไปว่าปวดที่
หัวเข่ามากแบบไม่เคยปวด
เช่นนั้นมาก่อน ปวดจนเหมือน
อยากเอาหัวชนฝา ตกใจตื่น

รู้สึกตัวเหมือนมีตัวอะไรเลื้อยจากหัวเขาลอดทางเกงนอนออกไป
จับหัวเขาดูก็รู้สึกปวดมากจนทนไม่ได้จึงเปิดไฟดู ปรากฏว่า
หัวเขาบวมแดงกำเลย จึงคลานไปปลุกพี่ชายซึ่งนอนอยู่อีกห้อง
ให้ช่วยดูและพาไปหาหมอที่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ หมอบอกว่าสงสัย
โดนตะขาบกัด ฉีดยาแล้วให้ยามาทานเกือบ 2 อาทิตย์จึงหาย จึงแน่ใจ
ว่าที่คิดว่ามีพระรอด ตอนนั้นท่านคงเสด็จออกไปจากตัวผมแล้ว
และที่ตอนเล็กๆ คิดว่าตะขาบเป็นเพื่อน ก็ไม่ใช่เสียแล้ว เล่นเอา
เจ็บปวดแทบทนไม่ได้

ที่มากไปกว่านั้น เรื่องก็เกิดขึ้นอีกในปีต่อมา (ปี 3 ที่จุฬาฯ)
ประมาณเดือนกันยายน พ.ศ. 2510 ก่อนสอบกลางปี นอนอยู่
บนที่นอนเดิม อยู่ดีๆ รู้สึกว่ามีตัวอะไรเลื้อยอยู่ในกางเกงนอน
ที่เข้าข้างขวา นึกแวบขึ้นมาถึงไอ้เจ้าตะขาบทันที

รีบพรวดพราดลุกขึ้น ไอ้ตัวดังกล่าว

มันก็คงตกใจ มันเลื้อยอย่าง

รวดเร็วขึ้นมาที่หน้าท้อง

จะขึ้นมาที่หน้าอกด้านในเสื้อ

ผมไม่รู้จะอย่างไรดี

ตัดสินใจรวบรวมสติ

ใช้มือขวาตะปบมันจาก

ข้างนอกเสื้อและกำมันอย่างแน่นไม่ยอมปล่อย รู้สึกปวดแปลบมือ
ที่กำลังกำไว้ โดนมันกัดเข้าแล้วแต่ก็ยังกำไว้แน่น มันก็กัดอีกไม่ได้
ร้องตะโกนเรียกพี่จากอีกห้องหนึ่ง แล้วค่อยปลดกระดุมเสื้อ พี่ผมก็
เตรียมหาหนังสือเล่มใหญ่คอยตีมัน แล้วผมค่อยๆ คลายมือออก มันก็
รีบเลื้อยหนี แต่ก่อนออกจากร่างผม มันได้ฝากระดุมเสื้อไว้ที่หน้าอก
อีกหนึ่งแห่ง พอมันเลื้อยออกไปก็โดนพาดตาย ผมต้องไปหาหมอม
กลางดึกอีกรอบหนึ่ง จึงถือว่าตะขาบที่คิดว่าเป็นมิตรกันตั้งแต่เล็กๆ นั้น
ไม่ใช่แล้ว เป็นศัตรูตัวฉกาจของผมเลย

อีกสองวันต่อมาได้ไปนอนบ้านคุณสุขสวัสดิ์ ศรีสุภรวาณิช
(เพื่อนวิศวะ 08) พร้อมกับคุณวีระ สุธีโสภณ ของเรานี้แหละ ไปนอน
ดูหนังสือกัน ซึ่งสมัยนั้นทำกันเป็นประจำ ไปตีกันตอนใกล้สอบ
คุณพ่อของคุณสุขสวัสดิ์ท่านมีเมตตาต่อผมมาก ท่านรู้ว่าผมถูกตะขาบ
กัดมา ท่านให้คนใช้ที่บ้านไปหาไก่ที่ตลาดหน้าบ้านมา ให้บิบบากไก่
เพื่อให้น้ำลายไก่ออกมาใส่ที่แผลที่โดนตะขาบกัด ท่านบอกว่าตะขาบ
แพ้ น้ำลายไก่ จำไม่ได้เหมือนกันว่าแผลที่ถูกตะขาบกัดนั้นหาย
เพราะน้ำลายไก่จริงๆ หรือเปล่า แต่ก็มีความเมตตาที่ท่านมีต่อผม
เป็นอย่างมาก ผมยังจดจำอยู่ถึงทุกวันนี้

มีคนเคยบอกว่า หากใครโดนตะขาบกัดถึงสามครั้งจะต้องถึงแก่ชีวิต เพราะจะแพ้พิษตะขาบ โชคดีที่เมื่อตอนเด็กๆ ตะขาบเลื้อยผ่านขาแต่ไม่โดนกัด จะเชื่อได้หรือไม่ก็ไม่ทราบ แต่ทุกวันนี้ ผมรู้แล้วว่าพระรอดที่อยู่กับผมตอนเด็กๆ ท่านเสด็จหนีไปนานแล้ว จึงยังต้องระวังตัวเป็นพิเศษเกี่ยวกับเจ้าตะขาบนี้ จะไม่ยอมถูกมันกัดอีกครั้งอย่างแน่นอน ไม่ใช่ไม่อยากพิสูจน์เรื่องนี้ดอกครับ แต่ใครไม่เชื่อก็พิสูจน์ด้วยตัวเองก็แล้วกัน

ลูก(แม่น้ำ)เจ้าพระยา

“ลุ่มเจ้าพระยานั้นสาบธาราในคลอง
เพิง//ต้มองน้ใจในผืน น้ำในลไม่กโมในลทวน
ชีวิตเราไม่มั่นคง ไม่กลัวทวนเหมือนกัน
เราเกิดมาผูกใจรักกันดีกว่า เพราะว่าข้า//เสนสนั่นฯ”

ผมเป็นคนปากน้ำโพ บ้านผมอยู่ริมฝั่งแม่น้ำปิง (ที่จริงคือปิงกับวังรวมกันแล้ว) อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำเป็นเกาะ เรียกว่าเกาะยม ซึ่งเป็นเกาะแบ่งกันแม่น้ำอีกสายหนึ่งคือแม่น้ำน่านและบริเวณปลายเกาะที่แม่น้ำทั้งสองไหลมารวมกันเป็นจุดกำเนิดของแม่น้ำเจ้าพระยานั้นอยู่ห่างไปทางท้ายน้ำจากบ้านผมไปอีกไม่กี่ร้อยเมตร ถือได้ว่าผมอยู่ใกล้กับจุดกำเนิดของแม่น้ำเจ้าพระยา

เข้าใจกันว่าเมื่อก่อนเขาเรียกตำบลนี้ ซึ่งเป็นที่แม่น้ำสองสายไหลมารวมกันว่า

“ปากน้ำโพล” เรียกไปเรียกมาเลยเพี้ยนเป็น “ปากน้ำโพ” เป็นตำบล
อยู่ในอำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ ผมจึงถือว่าผมเป็น
ลูกแม่น้ำเจ้าพระยา และชีวิตผมตอนเด็กก็เกี่ยวข้องกับแม่น้ำเจ้าพระยา
เป็นอย่างมาก

ตอนผมเป็นเด็กยังไม่มีเขื่อนภูมิพลบนแม่น้ำปิงและเขื่อนสิริกิติ์
บนแม่น้ำน่าน เวลาหน้าน้ำ น้ำจึงท่วมตลาดปากน้ำโพเป็นประจำ
บ้านผมน้ำจะท่วมลึกประมาณหนึ่งถึงสองเมตร ช่วงน้ำท่วมไปไหน
มาไหนต้องใช้เรือ และน้ำท่วมชั้นล่างที่อยู่ติดพื้นดิน ต้องอยู่ชั้นบน
ผมจำได้ว่าผมว่ายน้ำเป็นตั้งแต่ตอนอายุประมาณ 4-5 ขวบ วิธีหัด
ว่ายน้ำก็ตอนช่วงน้ำท่วมนี้แหละ ผมถูกจับโยนจากบันไดบ้านลงน้ำ
แล้วให้ผมตะเกียกตะกายโผล่กลับมาเกาะบันได ตอนแรกก็โยนไกลๆ
พอโผล่กลับไหวก็โยนไปไกลขึ้นๆ ให้ตะเกียกตะกายไกลขึ้น จนว่ายน้ำ
เป็นไปเอง และผมเป็นเด็กชน ชอบเล่นไฟไปโผล่มาในน้ำ เกาะตรงนั้น
ตรงนี้ การที่อยู่ในน้ำเกือบทั้งวันก็เลยว่ายน้ำเป็นเร็ว

แม่น้ำนี้เป็นเหมือนส่วนหนึ่งของชีวิตของผม เมื่อตอนเด็กๆ
เล่นน้ำกับเพื่อนๆ ทั่ววัน เมื่อก่อนการสัญจรจากเหนือล่องใต้ยังใช้
ทางน้ำอยู่เป็นส่วนใหญ่ มีเรือพ่วงคือเรือกลไฟลากเรือบรรทุกทุกที่เรียกว่า
เรือเอี่ยมจุ่นเป็นขบวน เวลาเรือมา เรารว่ายน้ำจากตลิ่งไปเกาะเรือ

แล้วให้เรือลากเราขึ้นไปเหนือน้ำ แล้วก็ปล่อยลอยคอมาตามน้ำเป็นแถวอย่างสนุกสนาน มีเรือที่ขึ้นล่องรับสินค้าจอดพักริมท่าหน้า รวมทั้งแพซุงผูกติดกันเป็นแนวยาวล่องมาจากภาคเหนือ เช่นจากแพร่ มาผูกจอดพักที่ท่าหน้า เราก็กินไล่จับกันในน้ำ ดำน้ำลอดกันไปลอดกันมาได้ท้องซุงและได้ท้องเรือที่จอดไว้อย่างสนุกสนาน บางครั้งก็ดำลงไปงมที่เสาหลักที่ผูกโยงเรือไว้ได้กุ้งและปลาเล็กๆ ที่รวมกันอยู่บริเวณเสาหลักสมัยนั้นกุ้ง หอย ปลาในแม่น้ำแสนอุดมสมบูรณ์

มีหลายๆ ครั้งที่ผมเสี่ยงอันตรายในแม่น้ำ โดยในตอนนั้นผมไม่ได้นึกกลัวอะไร แต่มาคิดย้อนหลังเมื่อโตแล้วก็รู้สึกว่ามันน่ากลัวอันตรายพอสมควร เช่นมีอยู่ครั้งหนึ่งดำน้ำหนีเพื่อน เข้าไปติดอยู่ใต้แพซุง พยายามดำออกก็ไม่พ้นซุงสักที เกือบจะหมดอึดลมหายใจอยู่แล้วแต่ยังมีสตินึกขึ้นมาได้ว่าเราน่าจะดำอยู่ตามแนวยาวของซุง จึงตัดสินใจดำเปลี่ยนทิศไปตามขวาง ก็จริงตามที่คิด ผมโผล่พ้นแพซุงออกมาได้เพื่อนๆ ตกใจกันไปหมด คิดว่าผมไม่รอดแล้ว

อีกครั้งหนึ่งผมวิ่งเล่นอยู่บนซุงที่ผูกเป็นแพติดกันอย่างหลวมๆ เป็นแพซุงที่ล่องมาจากทางเหนือ เวลาเรือใหญ่วิ่งผ่านก็มีคลื่นที่ทำให้แพซุงโยนไปโยนมาตามคลื่น เชือกที่ผูกซุงติดกันอยู่เกิดหลุดแยกออกจากกันเป็นช่อง ผมวิ่งตกลงไปที่ช่องนั้นพอดี โดยสัญชาตญาณตามที่ได้รับการสอนมา ผมไม่ทะเล่สิ่งไหลขึ้นมา เพราะหากไหลขึ้นมาก็จะถูกซุงที่มันแยกจากกันโยนกลับมากะแทบกันก็คงอัดผมตายแน่ ผมรีบดำในทางขวางออกไปนอกแพซุงทันที ซึ่งหากตกใจและสัญชาตญาณไม่ได้พอทะเล่ขึ้นมาก็เป็นอันสิ้นชื่อไปตั้งแต่เด็กๆ

ตอนหน้าแล้ง น้ำในแม่น้ำแห้งเป็นหาดทรายยาว พวกเราใช้หาดทรายนี้วิ่งเล่นกัน เล่นวิ่งแข่งบ้าง เล่นฟุตบอลบ้าง เล่นชก เล่นปล้ำกันบ้าง โดยเฉพาะในช่วงแดดร้อนลมตก หาดทั้งหาดจะเต็มไปด้วย

ผู้คนลงมาเล่นกัน ผู้ใหญ่ก็เดินไป

เดินมาพักผ่อน ส่วนเด็กๆ

อย่างเราก็เล่นมันไป

ทุกประเภทที่เล่นกันได้

บางครั้งก็ว่ายน้ำข้าม

ไปขึ้นที่เกาะยม ไปแอบ

ขโมยมะม่วงที่เขาปลูก

อยู่ที่เกาะ หรือข้ามไป

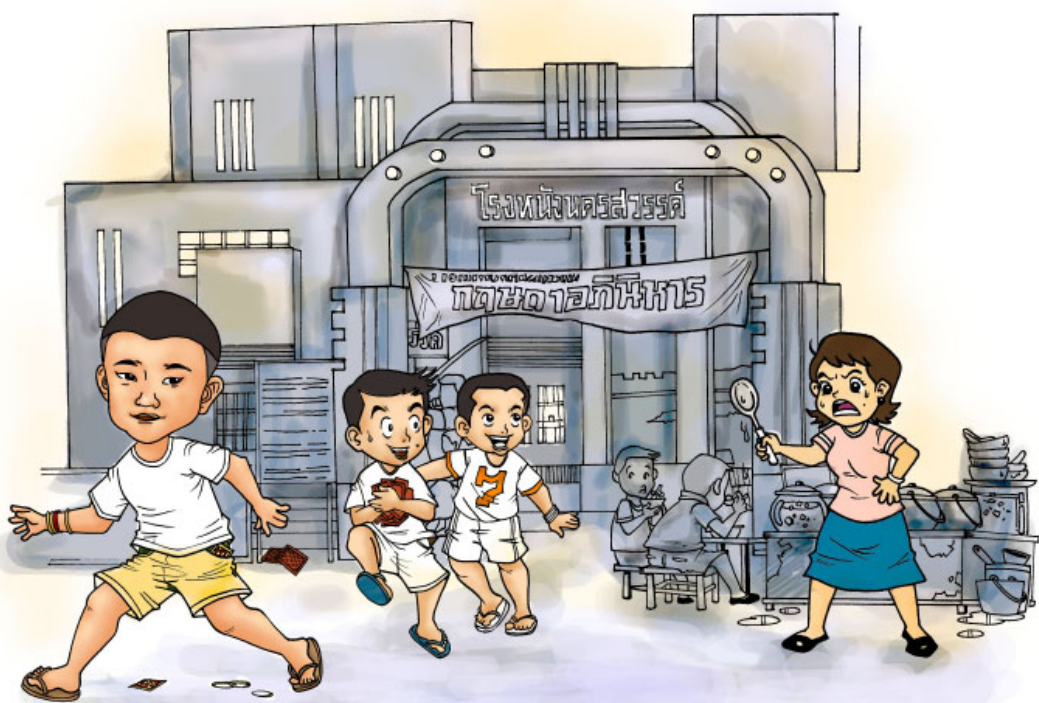
อีกด้านของเกาะเพื่อลงเล่นน้ำในแม่น้ำน่านอีกด้านหนึ่ง บางครั้ง
ว่ายน้ำโดยถอดเสื้อผ้าออกหมด ยกมือชูไว้เหนือหัวไม่ให้เสื้อผ้าเปียก
พอข้ามไปอีกฟากหนึ่งค่อยสวมเสื้อผ้าขึ้นฝั่ง ขากลับก็กลับแบบนั้น
ตอนนั้นอายุน้อยกว่าสิบขวบ ยังไม่อายุเท่าแบบนั้น

ตอนเด็กๆ ผมอยู่ในน้ำได้เหมือนปลา ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย
จำได้ว่าเคยขึ้นไปเล่นสงกรานต์ที่วัดไทรเหนือ โดยเดินด้วยเท้าขึ้นไป
ทางเหนือหลายกิโลเมตร เดินเท้าเปล่าถือขึ้นไปด้วยคนละใบ แล้วขากลับ
ก็เอาขันครอบหัว ลอยคอตามน้ำกลับมาบ้าน

เพื่อเพิ่มรสชาติในการเล่นน้ำ พวกเราได้ประดิษฐ์คิดค้น
วิธีการเล่นในน้ำกันได้อย่างไรก็ไม่ทราบ บางครั้งดูน่าหวาดเสียว
คิดว่าคงดูมาจากในหนังบ้างแล้วนำมาดัดแปลง เช่น การเล่นกระโดด
น้ำจากที่สูง เป็นการกระโดดจากสะพานหรือเสาที่ริมตลิ่ง ซึ่งก็ไม่เคย
ได้ตรวจสอบว่าที่จะกระโดดลงไปจะมีไม้หรือตอหรืออะไรปักอยู่หรือไม่
หรือการโหนเชือกจากตลิ่งสูงริมแม่น้ำ จำได้ว่าสูงสัก 10 เมตร
แกว่งโยนออกไปแล้วทั้งตัวลงไปในน้ำ ซึ่งหากโหนไม่ดีก็อาจจะตกบน
ขอบตลิ่งไม่ลงไปในน้ำ ไม่รู้ว่ารอดมาได้อย่างไร ตอนนั้นอายุประมาณ
10 ขวบเท่านั้นเอง

อาจจะเป็นเพราะชีวิตผมเมื่อตอนเด็กๆ อยู่กับน้ำ เลยทำให้ผมได้มาเรียนทางด้านน้ำจนได้ปริญญาเอกทางน้ำ เวลาเรียนวิชาที่เกี่ยวกับแม่น้ำ ผมจะนึกภาพออกว่ามันเป็นอย่างไร แม้กระทั่งข้อสอบที่ออกมาเกี่ยวกับการไหลของน้ำ โดยเฉพาะข้อสอบเกี่ยวกับแม่น้ำสองสายไหลมาบรรจบกัน เลยทำให้สอบผ่านมาได้ จนได้มาเป็นวิศวกรทางน้ำ หากินกับเรื่องน้ำต่อๆ มาจนถึงทุกวันนี้ ตอนนั้นเคยร่วมกับพรรคพวกสร้างเขื่อนเล็กๆ จากดินทรายที่ติดกับหาดทรายกัน น้ำเสียที่ไหลจากตลาดไว้เป็นอ่างเก็บน้ำ เล่นกันอย่างสนุกสนานในตอนเย็นๆ ตอนแดดร้อนลมตก ไม่ได้คิดเลยว่าโตขึ้นจะมีอาชีพเกี่ยวกับการวางแผน ออกแบบ และก่อสร้างเขื่อนอย่างเช่นที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

เด็กหน้าโรงหนัง

“เมื่อเล็กเล็ก मैंเด็กต่างจังหวัด
ชอบรำนัดดูหมกหน้าโรงหนัง
อาตย์ที่และแสงไฟเล่นเสียงดัง
ลือมองตังเล่นกลางลานเม็กมานใจ”

จากบ้านผมที่อยู่ใกล้ท่าน้ำ เดินขึ้นจากท่าไปอีกเพียงประมาณ 20 เมตร ก็ถึงถนนใหญ่ชื่อถนนโกสีย์ ฝั่งตรงข้ามเป็นตลาดสดเรียกว่า ตลาดบ่อนไก่ ซึ่งเมื่อก่อนเป็นบ่อนไก่ชน และติดกับตลาดบ่อนไก่เป็น โรงหนังทันสมัย ชื่อ “โรงหนังนครสวรรค์” สมัยผมเด็กๆ โรงหนัง นครสวรรค์นี้เป็นโรงหนังที่ทันสมัยและใหญ่โตมาก หน้าโรงหนังเป็น ลานคอนกรีตกว้างใหญ่ ตอนกลางคืนมีร้านขายไอศกรีมและขนม น้ำแข็งไส โดยเฉพาะลอดช่องสิงคโปร์มาตั้งขาย

ไอศกรีมใส่หลอดช่องเป็นของกินที่ขึ้นชื่อของนครสวรรค์ อีกอย่างหนึ่งก็มีที่มาจากหน้าโรงหนังนี้ ร้านไอศกรีมหลอดช่องนี้คงเช่าที่หน้าโรงหนังขายให้ลูกค้าที่มาดูหนังและเดินเล่นแถวหน้าโรงหนัง มีโต๊ะเก้าอี้ตั้งสำหรับคนมานั่งทานน้ำแข็งและไอศกรีม ลานหน้าโรงหนังส่วนที่เหลือเป็นที่จอดรถสามล้อที่มาส่งและรอรับคนดูหนัง ช่างๆ โรงหนังทั้งสองด้านเป็นตึกแถวขายของ มีลานที่เป็นฟุตบอลกว้างใหญ่ สถานที่หน้าโรงหนังนี้เองเป็นที่รวมพลของเด็กๆ แถวนั้นรวมทั้งผมด้วย เป็นที่เล่นสารพัดอย่าง ตามแต่เราจะคิดค้นดัดแปลงมา

นอกจากบริเวณหน้าโรงหนังแล้ว ยังมีถนนดินลูกรังซึ่งน่าจะเรียกว่าตรอก อยู่หลังห้องแถวด้านตรงข้ามโรงหนังเชื่อมมาถึงหน้าบ้านผม เป็นอีกแห่งหนึ่งที่เป็นที่เล่นประจำของพวกเรา มีการเล่นที่เป็นกีฬา เช่น ฟุตบอลและบาสเกตบอลลูกเทนนิส กระโดดสูง กระโดดค้ำถ่อแบบจำลอง แม้กระทั่งตั้งเป็นเวทีมวยไล่ฉวมชกกันก็มี รวมทั้งการเล่นพนันของเด็กๆ สมัยนั้น เช่น ทอยกองไฟ ทอยลูกหิน ทอยฝ่าเบียร์ ยิงยางว่ง รวมไปถึงการจับวงนั่งเล่นไฟยี่อิด ไฟเก้าเก เป็นต้น เด็กๆ อายุรุ่นราวคราวเดียวกันแถวหน้าโรงหนังนี้มีสัก 30 คน ซึ่งมีผมรวมอยู่ด้วย และเป็นขาประจำที่อยู่กับเขาเกือบทุกรายการ เรียกว่าทั้งวันทั้งคืน นอกจากเวลานอน เวลาทานอาหาร กับเวลาที่ไปเรียนหนังสือแล้ว ผมจะขลุกอยู่ในแวดวงเด็กหน้าโรงหนังนี้ ขณะที่

เด็กบางคนเข้ามาร่วมด้วยเป็นบางครั้งบางเหตุการณ์ แต่ผมเป็นเจ้าประจำ ผมมีความถนัดในเกมที่ใช้ฝีมือและสมองมาตั้งแต่เด็กแล้วสมัยนั้นถ้าเป็นเรื่องทอยไฟ่ ทอยฝาเบียร์ ทอยลูกหิน ยิงยางวง เกมการพนันต่างๆ เหล่านี้ที่ต้องใช้ฝีมือและความแม่นยำแล้วละก็ผมเป็นตัวเอกทุกรายการ จนชนะผู้ที่เล่นด้วยกับผม และเก็บสะสมจำนวนไฟ่บ้าง ลูกหินบ้าง ยางวง (หนังสติ๊ก) บ้าง เต็มบ้านเลยทีเดียว

ยกตัวอย่างการเล่นเกमतอยไฟ่ เป็นรูปแบบการแข่งขันมีการขีดเส้นแบ่งเป็นเส้นทอยและเส้นชัย ห่างกันประมาณ 2.5 เมตร ผู้เล่นจะต้องใส่จำนวนไฟ่เข้ามาเท่าๆ กัน แล้วผลัดกันโยน (ทอย) โดยผู้ทอยต้องยืนที่เส้นทอย แล้วโยนปิ๊งไฟ่ทั้งหมดให้เลยเส้นชัยที่ขีดไว้อีกด้านหนึ่ง หากไม่ถึงก็จะพาวล์ หหมดสิทธิ ต้องให้คนต่อไปโยน

เมื่อโยนข้ามเส้นได้แล้ว ผู้เล่นจะต้องทอยหรือตีไฟที่ผู้เล่นถืออยู่
หนึ่งใบจากเส้นที่ยื่น ไปที่กองไฟที่โยนไปครั้งแรก หากทับบไฟใบไหน
หรือปักไหน (ไฟที่โยนแล้วไปทับบติดกัน) ผู้เล่นผู้นั้นก็จะได้กินส่วนนั้น
และมีสิทธิทอยอีกครั้งเพื่อกินส่วนที่เหลือต่อไป หากไม่ทับบไฟใบใดหรือ
ปักไฟ ก็จะเสียสิทธิให้รายต่อไปโยน

ฉะนั้น เทคนิคการเล่นทอยไฟก็ต้องโยนไฟไปให้พ้นเส้น
แล้วให้ติดกันเป็นแพให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อทอยหรือตีไฟ
ของตัวเองใบเดียวนั้นให้ลงกองที่ทับบกันเป็นปักใหญ่ก็จะได้กินหมด
ทั้งปักนั้น ซึ่งผมมีความสามารถในทางนี้มาก โยนไปที่ไร้ก็มีวิธีที่ทำให้
มันไม่หลุดออกจากปักเลย ติดกันเป็นแพหมด พอตีไฟใบของตัวเอง
(ซึ่งไฟใบนี้สำคัญต้องแต่งและรักษาไว้อย่างดี และต้องรู้น้ำหนัก
สามารถคุมทิศทางได้) ไปลงที่กองก็ได้กินทั้งหมดเป็นประจำ เพื่อนๆ
ต่างจะมาเข้าหุ้กับผมให้ผมเป็นผู้เล่นอยู่เป็นประจำ และผมก็เล่นได้
เฉียบและแม่นยำทำกำไรให้ได้เสมอ

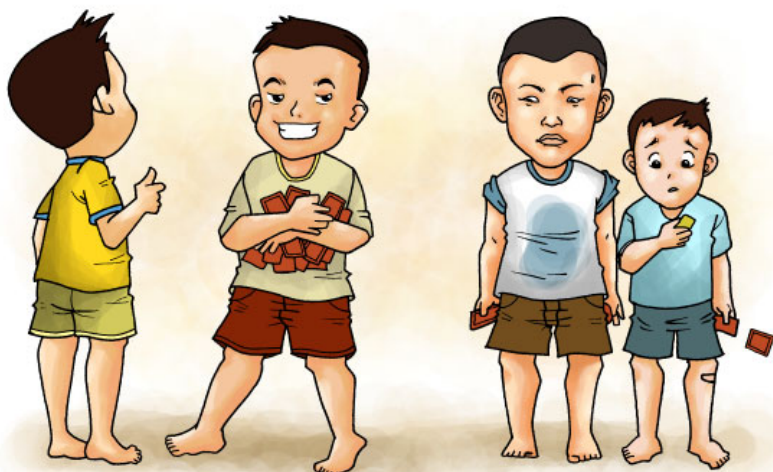
สำหรับเกมพนันยิงยางวง จะเล่นกันโดยขีดวงไว้ที่เส้นด้านหนึ่ง
แล้วผู้เล่นยืนอยู่ที่เส้นอีกด้านหนึ่ง เหมือนเกมทอยไฟ ผู้เล่นพนันกัน
ต่างก็เอายางวงของตัวเองคนละเท่าๆ กันมากองตั้งไว้ที่วง แล้วผลัดกัน
ยิงยางวงของตัวเองไปที่กอง ให้ยางกองนั้นกระเด็นออกนอกวง

ยิงออกนอกวงได้เท่าไรคนยิงก็จะมีส่วนนั้นไป ผมยิงแม่น ยิงทีเดียว
ยางกระจายออกนอกวงเป็นจำนวนมาก บางครั้งยกกระบอกออกนอกวง
หมดเลยก็เคยมี

บางทีมีเด็กต่างถิ่นมาทำเล่นพนันกันที่หน้าโรงหนังนี้
หลายๆ ครั้งผมเป็นตัวแทน โดยเพื่อนๆ เข้าหุ้นกันร่วมพนันให้ผมเล่น
ผมก็เล่นให้เพื่อนชนะได้กำไรกันเป็นกอบเป็นกำเสมอ จึงเป็นที่ไว้นือ
เชื่อใจของเพื่อนๆ แต่มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผมเป็นตัวแทนเล่นพนันเกม
ทอยไฟ รวบรวมไฟที่ทั้งสองกลุ่มคือจากกลุ่มเจ้าถิ่นและผู้มาเยือน
เรียงกันยาวเป็นศอก เวลาจะทอยไฟต้องหงายแขนเอาไฟวางบน
ฝ่ามือและแขนจนถึงข้อศอก ผมโยนทีเดียวเลยเส้นและติดกันเป็นแพ
ทั้งหมด เพื่อนๆ ที่ร่วมทุนพนันกับผมต่างโห่ร้องกระโดดโลดเต้นด้วยความ
ยินดี คิดว่าเสร็จผมแน่แล้ว

หน้าที่ต่อไปของผมหาก็คือติดตัวไฟที่เป็นของผมอยู่ในมือให้ลง
ไปที่กองไฟที่เรียงกันเป็นผืนใหญ่ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ
หนึ่งฟุตนั้น ผมรู้สึกขมใจคิดว่าจะได้กินหมดแล้วเป็นแน่แท้
เพื่อนๆ ต่างส่งเสียงเชียร์กันใหญ่ ปกติเรื่องติดไฟไปกิน (คือทับ) ไป
ที่ต้องการนั้นผมคงมีอยู่แล้ว แต่ปรากฏว่าครั้งนั้นผมติดไปไม่ลง
ที่กองไฟใหญ่บ่อเริ่มนั้นเลย มันหลุดพลัดไปได้อย่างไรก็ไม่รู้

เท่านั้นเองเสียงเชียร์ของเพื่อนร่วมหุ่นเจียบกริบ ในวินาทีต่อมา
ผมถูกบ้อมเสียงจนล้มไปทั้งตัวเลย เพราะความผิดพลาดครั้งนั้น
ทำให้เราต้องเสียไฟหมดตัว กรรมแท้ๆ

การเป็นเด็กหน้าโรงหนังนี้ เวลาเราเล่นกันก็ส่งเสียงเอะอะ
อีกทีก็กรี๊ดโครม เป็นที่รำคาญของคนที่อยู่แถวๆ นั้น ผมเองถูกมอง
เหมือนเป็นเด็กข้างถนนตอนนั้นผมอายุประมาณ

8-10 ขวบ ตัวดำเป็นเหนียง ผอมเกร็ง

กระโดดโลดเต้นทั้งวันทั้งคืน

เหมือนไม่มีบ้านอยู่ ถึงเวลา

กินข้าว พี่สาวผมมีหน้าที่

มาตามจากวง ผมรีบกลับ

ไปกินข้าวอย่างรีบเร่งเพื่อ

กลับมาเล่นต่อ การกินอย่างรวดเร็วนี้จึงติดเป็นนิสัยมาจนถึงปัจจุบันนี้ พวกพี่ๆ เหลือระอาผม เป็นทุกข์เป็นร้อนว่าโตขึ้นผมคงไปเป็นก๊วยอันธพาลเป็นแน่แท้

ใน พ.ศ. 2500 ผมจบชั้นประถม 4 อายุ 10 ขวบ ได้ไปสมัครสอบเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนประจำจังหวัด คือโรงเรียนนครสวรรค์ ปรากฏว่าสอบไม่ติด พี่ๆ เป็นทุกข์ใจมาก บอกว่าผมคงทำให้เสียชื่อวงศ์ตระกูลเป็นแน่แท้ พี่ๆ ทุกคนเรียนหนังสือดีๆ กันทั้งนั้น ผมเป็นแกะดำแน่เลย ผมเลยฮึดขึ้นมาเพื่อแก้หน้าตัวเองที่ต้องกลับไปเรียนที่โรงเรียนโพธิสารศึกษา อันเป็นโรงเรียนราษฎร์ที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์ และตั้งใจเรียนขึ้นมาหน่อยหนึ่ง ผลการสอบได้ที่หนึ่งที่สอง และต่อมาเมื่อเข้าชั้นมัธยม 4 ได้ กลับมาสอบเข้าโรงเรียนนครสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้สอบเข้าได้เป็นที่สอง จึงไปลาออกจากโรงเรียนโพธิสารศึกษา ซึ่งอาจารย์ใหญ่ยังบ่นเสียดยั่วที่ลาออกจากโรงเรียนเลย อย่างไรก็ตาม เรื่องเล่นเรื่องเที่ยวเตร่ของผมงัยยังไม่ได้ลดน้อยลงแต่อย่างใด เพียงแต่เปลี่ยนไปเล่นอย่างอื่นและสถานที่อื่นเท่านั้นเอง

การกีฬาเรากลัวมันระจัน เราไม่เคยขยับยื่นป้อต่อใคร

“ถึงเราแพ้เราก็ไม่พรั่น มุ่งมากมันเอาแต่หน้าชัย
หน้าชัย เรานำชัย
ไม่ยอมในใครจนจับหม่อมพาทา”

เพลงเชียร์ของโรงเรียนนครสวรรค์

กีฬาเป็นชีวิตจิตใจอยู่ในสายเลือดของผมมาตั้งแต่เด็ก ๆ จนถึงปัจจุบัน ดังที่เขียนในตอนอื่นๆ ด้วย ตั้งแต่เล็กๆ ก็เล่นว่ายน้ำ วิ่งแข่ง ชกมวย มวยปล้ำกันแถวๆ หาดทรายทำน้ำ เล่นฟุตบอลพลาสติก บาสฯ เทนนิส กระโดดข้ามรั้ว กระโดดค้ำถ่อ แถวๆ หน้าโรงหนัง พอขึ้นชั้นมัธยมก็เริ่มเล่นกีฬาอย่างเอาจริงจัง เอาจริง ตอนแรกเริ่มทั้งฟุตบอลและบาสเกตบอล แต่รู้สึกว่าจะถนัดกีฬาใช้มือมากกว่ากีฬาใช้เท้า จึงมาเอาจริงจังกับกีฬามวยปล้ำบาสเกตบอล ตั้งแต่ตอนชั้นมัธยม 2

เล่นครั้งแรกในชั่วโมงพละ หลังจากนั้นจึงเล่นอย่างเป็นขำเป็นหลังตอนอยู่ชั้นมัธยมบางครั้งเล่นกีฬาวินละ 3 รอบกับทีมที่ต่างกัน 3 ทีมเริ่มจากเข้าตอนตี 5 ก็ลุกขึ้นมาวิ่งไปเล่นกับทีมหนึ่ง โดยมีการเปิดไฟเล่นแต่เข้ามืดจนสว่าง กลับมาอาบน้ำไปเรียนหนังสือ พอบ่ายกลับจากโรงเรียนก็เปลี่ยนเสื้อผ้าไปเล่นกับอีกทีมหนึ่ง เป็นทีมเพื่อนนักเรียน พอกลับไปกินข้าวเย็นเสร็จก็มาเล่นกับทีมบาสเกตบอลระดับผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นทีมนักธุรกิจในจังหวัดนครสวรรค์ ชีวิตวนเวียนอยู่กับการเล่นกีฬาตลอดทั้งวัน

ในช่วงหน้าหนาวจะมีคนออกมาวิ่งออกกำลังกายและเล่นสเก็ตกันบนถนนตอนเข้ามืดประมาณตี 5 ผมและเพื่อนๆ ก็เปลี่ยนมาวิ่งกับเขาด้วยเป็นขบวนใหญ่ ตั้งต้นกัน

ที่หน้าโรงหนังนครสวรรค์นั้นแหละวิ่งกันรอบเมืองจนสว่างก็แยกย้ายกันกลับบ้าน มีเรื่องขำอยู่เรื่องหนึ่ง เพื่อนผมนัดกันออกมาวิ่งตอนตี 5 ค่ะหนึ่งเขาตื่นขึ้นมามองนาฬิกาเห็นว่าถึงเวลาตี 5 แล้วก็รีบแต่งตัวชุดนักวิ่ง วิ่งมาที่บ้านผม

เพื่อจะมาปลุกเรียกผมตามปกติ เขาวิ่งมาไม่ได้เห็นอะไรผิดปกติ
มาถึงบ้านผมเห็นไฟยังเปิดสว่างอยู่ ก็นึกว่ามีอะไรผิดปกติที่บ้านผม
จึงถามพี่ชายผมที่อยู่ที่นั่น พี่ชายผมก็ประหลาดใจที่เพื่อนผมทำไม
ปรากฏว่าตอนนั้นเพิ่งจะเที่ยงคืน เขาตุนาฬิกาผิด ออกวิ่งมา เขาก็เลย
วิ่งกลับไปนอนต่อ ตอนเช้าก็ไม่ได้ลุกตื่นมาวิ่ง ที่บ้านผมจึงเรียกเพื่อน
ผมคนนั้นว่า “นักวิ่งตอนเที่ยงคืน” เรียกกันมาจนถึงทุกวันนี้

การเล่นบาสเกตบอลของผมอย่างเอาเป็นเอาตายนั้น เป็นไปใน
ลักษณะตามมีตามเกิดตามประสาเด็กนักกีฬาบ้านนอก แต่เราก็ตั้งเป็น
ทีม นอกจากทีมที่เราเล่นกีฬาที่โรงเรียนแล้ว ก็ยังมีผู้ชอบกีฬา
บาสเกตบอลเป็นผู้สนับสนุน คอยสอนและให้ทุนเราใช้จ่ายเพื่อตั้งเป็นทีม
ซึ่งเราก็ทำกันอย่างประหยัด เสื้อกั๊กที่ใช้แข่งเรามาแกะสลักเป็น
ป้ายชื่อทีม แล้วก็ซื้อสีมาพ่นใส่กันเอง ตอนหลังผู้สนับสนุนทีมเป็น
สปอนเซอร์ เสื้อทีมจึงค่อยส่งผ่าเผยขึ้นหน่อย

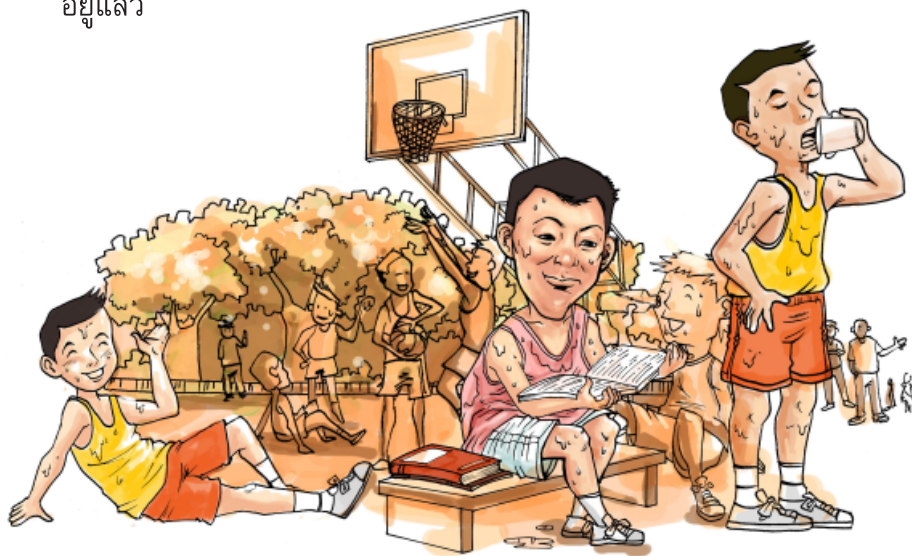
เราออกไปแข่งกับทีมบาสเกตบอลต่างอำเภอ เช่น อำเภอลาดยาว
อำเภอชุมแสง อำเภอโกรกพระ จังหวัดนครสวรรค์ อำเภอเมืองชัยนาท
จังหวัดชัยนาท อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร เรียกว่าตระเวนแข่ง
ไปทั่วแถบนั้น นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผมรู้จักพื้นที่เป็นอย่างดี

การเดินทางไปแข่งตามอำเภอในจังหวัดต่างๆ บางทีก็เหมา
รถสองแถวไป บางทีก็ไปรถไฟ และขี่จักรยานไปก็ยังเคย

ครั้งหนึ่งไปที่อำเภอโกรกพระอยู่ห่างจากตัวเมืองนครสวรรค์
ไปสัก 30-40 กิโลเมตร ที่อำเภอโกรกพระมีงานประจำปีพอดี เราก็
อยากไปเที่ยวและถือโอกาสไปแข่งบาสเกตบอลด้วย จึงขี่จักรยานกัน
ไปอย่างสนุกสนาน ออกจากนครสวรรค์เวลาเที่ยงวันไปถึงอำเภอ
โกรกพระประมาณ 5-6 โมงเย็น แข่งบาสฯ ตอนหนึ่งทุ่ม ไม่ต้องบอก
ก็คงเดาถูกว่าผลเป็นอย่างไร

ผมมาเห็นในภายหลังตอนเรียนมหาวิทยาลัยว่านักกีฬาตอน
ก่อนแข่ง เขาประคบบระหงมเก็บตัวกันอย่างไร นี่เล่นขี่จักรยานไป
30 กิโลเมตร ถึงก็แข่งเลย แล้วจะไปสู้เขาไหวได้อย่างไร แต่ตอนนั้น
เราเห็นความสนุกสนานเสียมากกว่าการแพ้ชนะ แข่งเสร็จเรายังเที่ยว
งานต่อจนถึงเที่ยงคืนดีหนึ่ง ที่แน่กว่านั้นคือเที่ยวเสร็จ ไม่ได้ค้างคืนดอก
ขี่จักรยานกลับบ้านที่ปากน้ำโพอีก จำได้คืนนั้นเป็นคืนเดือนมืด
ขี่จักรยานกลับแบบไม่เห็นทางเลย ขี่ไปก็ตกถนนบ้าง เข้ารกเข้าพงบ้าง
กว่าจะกลับถึงบ้านก็สะบัดสะบอมสว่างพอดี เป็นขีดไปเลย

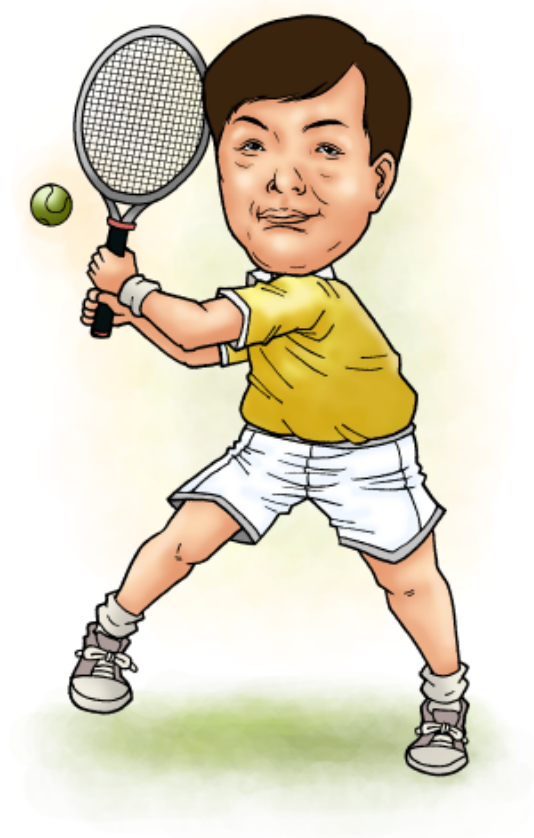
อีกครั้งหนึ่งยังจำได้ ตอนเรียนมัธยม 5 มีทีมบาสเกตบอลจาก จังหวัดราชบุรีขอไปแข่งที่นครสวรรค์ วันแข่งตรงกับวันสอบเลื่อนชั้น ปลายปีพอดี แต่ด้วยศักดิ์ศรีก็ต้องไปแข่ง เป็นการแข่งขันตอนกลาง ค่ำหนึ่งทุ่มถึงสี่ทุ่ม ผมเอาหนังสือไปสนามแข่งด้วย เรียกว่าแข่งไป ดูหนังสือไป เพราะรุ่งขึ้นต้องไปสอบ อาศัยเวลาไทม์เอาต์และพักครึ่ง ดูตำรา แต่ไม่ค่อยมีปัญหาเพราะวันรุ่งขึ้นสอบวิชาเลขคณิต ผมสบาย อยู่แล้ว

พอเข้ามาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ เข้าโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ตอนแรกเข้าใจว่ามีแต่เด็กเรียนเก่งแข่งกันทั้งนั้น ผมคงจะเลิกเล่น กีฬาชั่วคราว เพราะต้องเรียนแข่งกับเขา แต่ที่ไหนได้ พอเข้ามาเรียน ได้ไม่กี่วัน มีคนมาตามตัวไปเพื่อคัดตัวเล่นบาสเกตบอลให้ทีมโรงเรียน เพราะเพื่อนที่มาจากนครสวรรค์ด้วยกันไปบอกหัวหน้าทีมที่อยู่หอพัก

เดียวกับเขา เลยต้องลงเล่นต่อไป แต่คิดว่าอย่างไรก็คงหนีไม่พ้น เหมือนนักมวยได้ยินเสียงปี่เสียงกลองก็อดศึกชักขึ้นชกไม่ได้ ผมเองก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน เล่นที่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ 2 ปี พอข้ามรั้วมาเรียนวิศวะ จุฬาฯ ก็เตรียมตัวไปเล่นกีฬาอยู่แล้ว เลยเล่นมาอีก 4 ปี (โชคดีที่เรียน 4 ปีจบ หากเรียนมากกว่านั้นก็คงเล่นมากกว่า 4 ปี)

พอเรียนต่อปริญญาโทและเอก ก็เลิกเล่นบาสเกตบอล พอมาทำงานก็เล่นเทนนิส ตอนตั้งบริษัทใหม่ๆ ทำงานหนักหยุดเล่นกีฬาไปพักใหญ่ คนเล่นกีฬาสวนใหญ่ตอนเล่นกีฬากินจุ พอเลิกเล่นกีฬาก็ยังกินเท่าเดิม น้ำหนักเลยเพิ่มขึ้น ประกอบกับช่วงหนึ่งเลิกบุหรี่ด้วย เลยน้ำหนักเพิ่มขึ้นเป็นสิบกิโลในช่วงปีที่เลิกบุหรี่ ต่อมาพอบริษัทอยู่ตัวดีพอสมควรแล้วก็กลับมาเล่นเทนนิสใหม่ ตอนนี่วิ่งไม่ค่อยจะไหวแล้ว และตอนช่วงที่นายฯ พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ เปลี่ยนสนามรบเป็นสนามการค้า สนามเทนนิสที่ดีเป็นประจำไกล้ออฟฟิศก็เปลี่ยนเป็นคอนโดฯ ไปด้วย ไม่มีสนามเทนนิสเล่น เลยเปลี่ยนมาเล่นกอล์ฟจนถึงวันนี้ และก็ติดกีฬากอล์ฟมาก คิดว่าจะเล่นต่อไปจนกว่าจะเล่นไม่ไหว ปัจจุบันก็ยังเล่นกอล์ฟในแบบ “การกีฬาเราล่าประจันเราไม่เคยย่นย่อต่อใคร” เหมือนเดิมครับ

กีฬาในอะไรมันเมามั๊ง

“กีฬาที่จำแม่นมาวิเศษ

แถมกองกิเลสทำตนในมันตน

ผลของการฝึกฝน เล่นกีฬาจากกล ทั่วละล้าฯ”

ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้วว่ากีฬาเป็นเหมือนส่วนหนึ่งของชีวิตผม
ก็ลองมานั่งคิดทบทวนดูว่า กีฬาได้ให้อะไรกับผมบ้าง

1. กีฬาๆ เป็นยาวิเศษ เป็นยาวิเศษให้ผมจริงๆ ทำให้ผมมี
ความแกร่งทั้งร่างกายและจิตใจ สู้ๆ มาตลอดจนถึงขณะนี้ เมื่อตอนเด็กๆ
สามารถว่ายน้ำ วิ่ง เล่นกีฬาได้ทั้งวันอย่างไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย
ตอนเรียนมหาวิทยาลัยวิ่งรอบสนาม 5 รอบได้อย่างสบายๆ พอตอน
อายุมากขึ้นเครียดกับการงาน พอออกไปเล่นกีฬาความเครียดก็หายหมด
เมื่ออายุประมาณ 50 ปี เคยมีปัญหาลิ้มเลือด หมอบอกต้องเดิน

ออกกำลังวันละหลายๆ กิโล ก็ออกเดินเกือบทุกเช้า ตีกอล์ฟคนเดียว ก่อนมาทำงาน เดินอย่างรวดเร็วก็ทำให้หายจากโรคดังกล่าวได้อย่างวิเศษ ทุกวันนี้ผมยังเดินเล่นกอล์ฟบ่อยๆ เท่าที่มีเวลา จากทุกๆ วันเป็น วันเว้นวัน สุขภาพก็ยังแข็งแรงดี เรื่องความดันโลหิตสูงเป็นโรคกรรมพันธุ์ของตระกูล ผมพยายามเล่นกีฬาออกกำลังเพื่อรักษาก็หวังว่าจะช่วยชีวิตผมได้ ผมตั้งใจว่าจะเดินเล่นกีฬาทุกวันนี้ไปเรื่อยๆ จนกว่าเดินไม่ไหว ก็จะเปลี่ยนไปนั่งรถเล่น

2. เพื่อนฝูงมาก ผมมีเพื่อนฝูงและคนรู้จักมาก ด้านหนึ่งอาจเกิดจากนิสัยส่วนตัว อีกด้านหนึ่งซึ่งมีส่วนอย่างมากเลย ก็จากการเป็นนักกีฬาและการเล่นกีฬา ประการแรกคือ เวลาที่เราเล่นกีฬา เราจะต้องมีคนเล่นด้วย เราจึงรู้จักเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกัน ซึ่งก็มีมากหน้าหลายตา ตอนเรียนหนังสือก็เล่นกับเพื่อนที่เรียนต่างที่ต่างคณะ ก็ทำให้รู้จักกัน ประการต่อมา ผมเป็นนักกีฬาก็จะมีคนรู้จักเยอะเพราะจำผมได้ มาเจอกันทีหลังทักทายกันก็จำกันได้รู้จักกันดี เดียวนี้เพื่อนฝูงก็ยังจับกลุ่มเล่นกอล์ฟด้วยกัน ยังมีความสนิทสนมกันเหมือนเมื่อก่อนเด็กๆ เพื่อนพาเพื่อนมาเล่นด้วยก็ขยายวงรู้จักกันมากขึ้นๆ เวลาไปติดต่องานเจอใครคนไหน อายุอาณามรุ่นราวคราวเดียวกัน เช็กไปเช็กมาเป็นเพื่อนของเพื่อน ก็มีความสนิทสนมกันได้ง่าย นี่คือคุณประโยชน์อีกประการหนึ่งของการเล่นกีฬา

3. น้ำใจนักกีฬา ข้อนี้เป็นจริงแท้แน่นอน คนที่เล่นกีฬาเป็น ต้องมีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีระเบียบวินัย อยู่ในกฎกติกาของเกมกีฬา มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในยามที่เพื่อนเดือดร้อน การเล่นกีฬาเป็น ทีมต้องช่วยเหลือกัน รู้แพ้รู้ชนะ เพราะเล่นกีฬาไม่มีใครที่ไม่เคยแพ้ใคร เมื่อแพ้แล้วเราก็ต้องยอมรับ อาจจะเป็นด้วยฝีมือหรือกำลังหรือผิดพลาดไปก็ต้องยอมรับ กลับไปทบทวนฝึกซ้อมเพื่อจะมากำจัดตัวกันใหม่ ไม่ใช่แพ้แล้วไม่รู้จักแพ้หรือขี้แพ่วินาที อย่างที่เขาวา หรือว่าเมื่อชนะแล้ว เราต้องรู้จักการเป็นผู้ชนะที่ดี ไม่ไปเยาะเย้ยถากถางฝ่ายตรงข้าม ซึ่งหากทำอย่างนั้นก็คงไม่ได้เล่นกีฬาจนแก่แน่ คงมีอันเป็นไปเสียก่อน นักกีฬาต้องเป็นคนที่มีน้ำใจกว้างขวาง ไม่เห็นแก่ตัว โดยเฉพาะกีฬา ที่เล่นเป็นทีม การเล่นก็ต้องเล่นในเกม ไม่ใช่เล่นตลกติก ไม่เช่นนั้น จะไม่มีใครไว้วางใจและไม่เล่นด้วยต่อไป นี่คือการกีฬาที่สอนคนให้เป็นคนดี

4. ขยันหมั่นเพียรฝึกตน มีการพูดกันว่าการเล่นกีฬาให้เก่งนั้น ต้องมีพรสวรรค์ ก็อาจจะเป็นจริงที่ช่วยให้เล่นเป็นเร็วและเก่งกว่าธรรมดา แต่เหนือสิ่งอื่นใดการเล่นกีฬา นักกีฬาต้องมีความขยันหมั่นเพียร ฝึกฝนเพื่อความแข็งแกร่งและชำนาญต้องฝึกฝนเป็นประจำจนกล้ำเนื้อ จำได้ กะเกณฑ์อะไรก็แม่นยำ และที่สำคัญคือความแข็งแกร่ง นี่เป็น อีกประการหนึ่งที่ผมได้จากการเล่นกีฬา ไม่ว่าเรื่องอะไรจะต้องขยัน ฝึกตนเพื่อให้แข็งแกร่งสู้กับเขาได้

5. ตรงต่อเวลา กีฬาสอนให้ผมตรงต่อเวลาจนเคยชินติดเป็นนิสัย สมัยอยู่มหาวิทยาลัยเล่นกีฬา เขามักติกาว่าใครมาถึงสนามสาย ต้องวิ่งรอบสนามนาทิละรอบ ใครสายเกินาก็เท่านั้นรอบ เคยมีเพื่อน ถูกสั่งให้วิ่ง 50 รอบ เพราะมาสาย 50 นาที นี่เป็นวิธีทำให้ตรงต่อเวลา ซึ่งการลงโทษก็เป็นการฝึกให้ร่างกายแข็งแรงขึ้นอีกต่างหาก เวลา นัดเล่นกอล์ฟ เขาให้จองเวลา ต้องไปตรงเวลา หากถึงเวลาแล้ว เรายังไม่มา เมื่อเวลาผ่านไป มาแล้วก็อดเล่น จึงเป็นการฝึกฝนตน ให้ตรงต่อเวลานัดหมายเป็นอย่างดี จะเห็นว่าเมื่อนัดประชุม และมีคน มาประชุมสายหรือส่งงานเกินกำหนด ผมจะอารมณ์ไม่ดีเลย เคยใช้

วิธีทำโทษแบบเก็บเงินสายนาที่ละบาท บางคนเข้ามาหมาจ่ายหนึ่งร้อย
เลยดูจะไม่ได้ผล ผมยังหาวิธีแก้ไขไม่ได้เลย สงสัยว่าน่าจะกลับไปใช้
วิธีดั้งเดิม ให้วิ่งรอบตึกนาที่ละรอบ ทำจะดีกรรมัง

6. คราวชนะรุกใหญ่ไม่รีรอ เรื่องนี้เป็นตามเกม เมื่อเราได้เปรียบ
เราก็ต้องรุกอย่างต่อเนื่องเพื่อเผด็จศึกให้เสร็จสมบูรณ์ กีฬาสอนเราใน
หลายๆ เรื่อง เมื่อโอกาสและจังหวะเป็นของเรา เราก็ต้องรีบจัดการ
เสียให้เสร็จสิ้นทันที อย่ารีรอหนึ่งเฉยเพราะอาจทำให้โอกาสผ่านเลยไป
หรือเสียจังหวะ หรือฝ่ายตรงข้ามพลิกเกมกลับมาตีต้นชนะเราได้
ผมจึงกระตุ้นเพื่อนร่วมงานตลอดเวลา ในเวลาที่จังหวะและโอกาสเป็น
ของเรา ให้รุกก่อนจึงจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ หรือเมื่อได้เปรียบเราต้อง
รีบจัดการให้เสร็จสิ้น

7. คราวแพ้ก็ไม่ท้อถอยพันทน ถึงเวลาที่เราเสียเปรียบเขา
เราก็ต้องอดทนกัดฟันสู้ไม่ท้อถอย หมั่นฝึกฝน เตรียมตัวให้พร้อมเพื่อ
รอจังหวะและโอกาสพลิกฟื้นขึ้นมาเป็นที่ของเรา และจะไม่เป็นประเภท
“ขี้แพ้ชวนตี หรือขี้แพ้ไว้วาย” เพราะถึงแม้เกมเราจะเสียเปรียบ ก็ยัง
ไม่ได้หมายถึงเราจะแพ้เลยทีเดียว ในเกมกอล์ฟเขามีอุทาหรณ์ว่า
“ลูกยังไม่ลงหลุม ก็ยังมีโอกาส อาจพลิกเกมได้” ซึ่งก็เคยเกิดขึ้นเสมอๆ
หรือที่พูดกันว่า “ยังไม่เสร็จศึกสงคราม อย่าเพิ่งนับศพทหาร” ก็เช่นกัน

ในยามเสียเปรียบเราต้องอดทนสู้ เกมยังมีทางพลิกได้ นี่คืออีก
สิ่งหนึ่งที่เกมกีฬาสอนไว้

8. การวางแผนกลยุทธ์ เรื่องนี้ผมชอบมากๆ การเล่นเกมกีฬาให้ดี
ต้องมีการวางแผนการเล่น เกมวางแผนแก้เกม รู้เขารู้เรา รู้สถานการณ์
โอกาสและอุปสรรคปัญหา เพื่อกำหนดแผนรุก แผนรับ ซึ่งผมมา
ทราบภายหลังว่านี่คือสิ่งที่เรียกว่า แผนกลยุทธ์ เมื่อก่อนตอนเล่น
บาสเกตบอล นอกจากการฝึกซ้อมให้คล่องแคล่ว ว่องไว แข็งแกร่งแล้ว
ยังมีการวางแผนการเล่น เรียกกันเป็นแผน 1 แผน 2 ฯลฯ แต่ละแผน
มีการแปรขบวนทั้งในแง่หลอกคู่ต่อสู้ ทั้งในแง่วางตำแหน่งเพื่อส่ง
และรับบอล เป็นต้น ส่วนในเกมกอล์ฟแต่ละช็อตแต่ละหลุมต้องมีการ
พิจารณาสภาพ อุปสรรค และตัวเรากับคู่แข่งกัน บางครั้งเราต้อง
เล่นแบบวางตัว พลิกเอาความเก่งความถนัดของเราออกมาใช้ในตำแหน่ง
ที่ใช้ความเก่งของเรา เล่นเทนนิสต้องสังเกตจุดอ่อนของคู่ต่อสู้
เช่น คู่ต่อสู้ไม่ถนัดลูกแบ็คแฮนด์ เราก็จะต้องพยายามตีลูกไปทางนั้น
เพื่อให้คู่ต่อสู้ต้องรับแบบแบ็คแฮนด์ เป็นต้น หากเล่นกีฬาเป็น
ชัยชนะที่ได้อาจไม่ใช่มาจากพลังกำลังที่เราแข็งแกร่งกว่าเขา แต่อาจ
มาจากการวางแผนในเกมของเรา เรื่องนี้จึงเป็นคุณสมบัติสำคัญที่ผม
ติดเป็นนิสัยมาจากการเล่นกีฬา

9. เล่นเป็นทีม เมื่อเราดูกีฬาจะเห็นทีมที่เล่นเป็นทีมนั้น ผู้เล่นทั้งทีมจะเล่นเข้าหากัน สอดประสานกันอย่างได้จังหวะเหมาะสม ไม่เก่งอยู่คนเดียว แต่เก่งเป็นทีม กว่าจะได้มาซึ่งความเป็นทีมนั้น จะต้องมีการฝึกซ้อมอย่างมีแผนมีขั้นมีตอน รู้จังหวะ รู้ทาง รู้ทำทีกันและกัน เวลาคนหนึ่งเลี้ยงบอลไปทางหนึ่ง ทั้งทีมก็แปรขบวนตามไป อยู่ในตำแหน่งในจุดที่รู้จักกัน จะเห็นว่าการส่งลูกบอลจากคนหนึ่งไปให้ อีกคนหนึ่ง เขาไม่ต้องดูกัน แต่รู้จักกัน เวลาคนหนึ่งโดดซู้ต แต่ถูกกันไว้ เขาจะเปลี่ยนเป็นโยนบอลไปที่ตำแหน่งที่เขา รู้กันว่ามีเพื่อนเขายืนอยู่ ได้ทันทีโดยไม่ต้องมอง กีฬาต้องเล่นเป็นทีม ถึงแม้ตัวต่อตัวโดยเฉลี่ย

อาจสู้ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ ก็สามารถใช้เอาชนะได้อย่างง่ายดาย ผมถึงได้มีทัศนคติที่ดีมากๆ เกี่ยวกับการเล่นเป็นทีมนี้หรือต้องการทำอะไรเป็นทีม ถึงกับตั้งชื่อองค์กรว่า “ทีม” ดำเนินงานต่างๆ เป็นทีมไปหมด นี่ก็เรียนรู้มาจากกีฬา

10. ไม่ประมาท กีฬาแพกันมานานักต่อนักแล้วด้วยความประมาท ฉะนั้นจึงมีการสอนต่อๆ กันมาเลยที่เดียวว่า ประมาทไม่ได้ ไม่ว่าจะแข่งกับทีมที่คิดว่าอ่อนกว่าเราแค่ไหน เราก็ต้องฝึกซ้อมเต็มที่ เล่นเต็มที่ คำสุภาษิตที่ว่า “ความประมาทคือหนทางแห่งความตาย” นี่จริงแท้แน่นอนเลย เกมกีฬาหรือแม้การแข่งขันอย่างอื่น ก็สามารถพลิกได้ง่ายๆ ฉะนั้นทีมที่ผมเล่นหรือร่วมด้วยจะไม่มีประมาท กีฬากอล์ฟเป็นตัวอย่างที่ดี เวลาบางคนไครฟ์ลูกออกไปดี ขณะที่คู่ต่อสู้ตีลูกเข้าป่าหรือตกรน้ำ ก็ประมาท โดยเฉพาะบางทีไปเยาะเย้ย ถากถางฝ่ายตรงข้ามด้วยการทำท่ายเพิ่มเงินพนัน และทันทีทันใดนั้นเองกรรมก็ตามมาทันตาเห็นเป็นประจำ บางทีในข้อดที่สองนี้เอง คนประมาทก็อาจตีตกรน้ำบ้าง ทั้งๆ ที่ตีมาอยู่ดีๆ หรือฝ่ายที่เสียเปรียบ ดีแก่เกมได้ทันที เหมือนที่ว่า “ไม่ล้มข้ามได้ แต่อย่าข้ามคนล้ม อาจลุกขึ้นมาไล่เตะได้” ฉะนั้นกีฬาสอนให้ไม่ประมาท จึงติดนิสัยมาสำหรับการดำเนินงานในเรื่องอื่นๆ ด้วย

11. ไม่โลภ เล่นกีฬาโลกไม่ได้ ต้องควบคุมอารมณ์ ตั้งอกตั้งใจเล่นไปตามเกม โดยเฉพาะกีฬากอล์ฟสอนเรื่องความโลภนี้มากเลย เวลาตีมาตี ก็อยากตีไกลขึ้น ใส่เต็มที่ ตัวก็หลุด เลยตีลูกไม่ถูก บางครั้งตีไปจนเล่นจบเกมแล้วก็ยังแก้หรือที่เรียกว่า “หาวงตัวเองไม่เจอเลย” ด้วยความโลภนี้เอง

12. มองกว้าง การเล่นกีฬาต้องมองกว้างทั้งสนามเพื่อให้เห็นภาพทั้งหมด หากเป็นบาสเกตบอลก็ต้องมองเห็นว่าเพื่อนเราอยู่ตำแหน่งไหน ฝ่ายตรงข้ามอยู่ตำแหน่งไหน แต่ละคนกำลังทำท่าอย่างไร จะยับยั้งตัวเคลื่อนไหวอย่างไร เพื่อเราจะได้วางแผนส่งลูกหรือหลอกलोเพื่อให้ได้เข้าไปชู้ตได้ กอล์ฟก็ต้องมองกว้างทั้งสนามก่อนตี เพื่อรู้สภาพสนาม อุปสรรคปัญหาอยู่ตรงไหนบ้าง จะได้วางแผนตีไปให้ถูกที่เราจะไม่มองอย่างกว้างขวางทั้งหมดไม่ได้ เสียท่าแน่ๆ ฉะนั้นคนเล่นกีฬาโดยเฉพาะบาสเกตบอลและกอล์ฟต้องเป็นคนมองกว้าง

13. เล่นได้ทุกบทบาทหน้าที่ เล่นบาสเกตบอลในทีมมี 5 คนทุกคนมีความถนัดที่สุดในตำแหน่งหนึ่ง แต่ก็ต้องสามารถหมุนเวียนเล่นสลับได้ทุกตำแหน่ง เมื่อเป็นจังหวะและมีโอกาส คนเล่นปีกอาจจะสลับมาเล่นตำแหน่งการ์ดหรือตำแหน่งศูนย์หน้าได้ตลอดเวลา นี่ก็เป็นการสอนให้เราสามารถทำงานได้ในหลายๆ หน้าที่ ไม่เกี่ยงงาน

และสามารถทำงานได้ในหลายบทบาท ไม่ใช่เป็นอยู่อย่างเดียว
ไม่ยอมขยับทำอย่างอื่นบ้างเลย

14. มีลีลา เล่นกีฬาจะต้องมีจังหวะท่าที่ มีลีลา มีฟุตบอลเวิร์ก
คนเล่นกีฬาต้องฝึกซ้อมลูกล่อลูกชนลูกหลอกให้ครบเครื่องจนเกิด
ความชำนาญ แล้วลีลาท่าทางก็จะออกมาเองในขณะที่เล่นโดยสัญชาตญาณ
ซึ่งก็ทำให้เป็นคนที่มีลีลาในเรื่องอื่นๆ ตามมาด้วย

รู้สึกว่าจะไม่คุณประโยชน์ของการเล่นกีฬามากไปหน่อยแล้ว
แต่ก็เป็นสิ่งที่ผมได้ติดตัวมาจากการเล่นกีฬาจนเป็นชีวิตจิตใจ
จริงๆ ครับ

มาด้วยแรงพิชิต

“ถึงแม้ฉันถูกกำหนดไว้ว่า
ถึงแก่กรรมก็ใช่ว่าฉันจะ
รอดมาได้เพราะมีพี่ตัวจิ๋ว
อีกคนหนึ่งคือแม่และคุณพ่อ”

คุณแม่และคุณพ่อผมเสียชีวิตในปีเดียวกัน คือ พ.ศ. 2500 เป็นปีที่เขาเรียกกันว่า “กิ่งพทุธกาล” ตอนผมอายุเพียง 10 ปี เท่านั้นเอง คุณแม่ผมเสียชีวิตเดือนเมษายน พ.ศ. 2500 ด้วยโรคหัวใจ อายุเพียง 49 ปี ส่วนคุณพ่อเสียชีวิตด้วยโรคหืดหอบบวกรับกับความเสียใจที่คุณแม่ผมเสียชีวิตไปทั้งๆ ที่ยังดูแข็งแรงกว่าคุณพ่อมาก ท่านเสียชีวิตเดือนตุลาคมปีเดียวกัน อายุท่านเพียง 59 ปี พี่ชายคนโตตอนนั้นอายุ 25 ปี ต้องแบกภาระทำงานรับผิดชอบโรงงานต่อ ในขณะที่พี่บัญญัติ พี่ชายอีกคนกำลังเรียนวิศวะ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อยู่ชั้นปีที่หนึ่ง และพี่วิจิตรา พี่สาวเรียนอยู่ชั้นมัธยม 4 พี่สาวผมเรียนเก่งสอบได้พาสชันขึ้นมา

ตอนนั้นผมยังไม่รู้เรื่องราวอะไร เอาแต่เล่นตามที่เล่าให้ฟัง แล้วในตอนที่ผ่านมา มาทราบเมื่อโตขึ้นมาว่าตอนนั้นได้มีการปรึกษากันว่า คงต้องมีใครออกจากโรงเรียนเพื่อมาช่วยทำงาน พี่บัญญัติรับอาสา แต่พี่จิตราไม่ยอม เพราะพี่บัญญัติเรียนวิศวะ แล้ว อีกไม่กี่ปีก็จะจบได้ปริญญา ส่วนพี่จิตราตอนนั้นอายุเพียง 16 ปี จึงรับอาสาออกมาเอง มาช่วยดูแลครอบครัวและน้องๆ ถือได้ว่าพี่สาวผมได้เสียสละอย่างสูงสุดในชีวิต ทั้งๆ ที่พี่เขาเป็นคนเรียนเก่ง ทราบว่าตอนนั้นผมอยู่ในข่ายถูกพิจารณาเหมือนกันว่า จะให้เรียนต่อหรือให้ออกมาทำงานดี แต่พี่ๆ ก็สรุปว่า ให้เรียนต่อไปเถอะ เพราะถึงผมออกมาจะช่วยอะไรไม่ได้ เอาแต่เล่นอย่างเดียว ทำอย่างอื่นไม่เป็นเลย นับเป็นความโชคดีที่ผมเป็นแต่เล่นอย่างเดียวทำอย่างอื่นไม่เป็น พี่สาวผมจึงมีหน้าที่ดูแลผมปลูกฝังผมเหมือนแม่มาตั้งแต่เด็กๆ พี่สาวโตกว่าผมเพียง 6 ปี

ในตอนนั้นเพื่อนๆ คุณพ่อและญาติๆ ต่างคิดว่าครอบครัวเราคงไปไม่รอดแล้ว เพราะขาดพ่อขาดแม่ ญาติบางคนจะขออุปถัมภ์พี่บัญญัติให้เรียนจุฬาฯ จนจบ บางคนจะขอน้องสาวคนเล็กของผมไปอุปถัมภ์ แต่ไม่มีใครขออุปถัมภ์ผมเลย เขาเรียกว่า “เด็กเหลือขอ” จริงๆ คือไม่มีใครขอไปเลี้ยงดู นี่คือความจริงของตัวผมเมื่อตอนเด็กๆ จึงทำให้ผมฮึดเรียนขึ้นมาและตั้งใจจะไปให้ได้ดีที่สุด ผมจะไม่ใช่กระจะกอย่างที่คุณอื่นๆ คิด นี่คือ “วิสัยทัศน์” ครั้งแรกในชีวิตของผม

พี่น้องผมมีด้วยกัน 7 คน ผมเป็นคนที่ 5 แต่เป็นผู้ชายคนเล็กสุด พี่น้องผมรักกันมาก ไม่เคยทอดทิ้งกัน ก็มาจากความที่เราอยากลำบากมาด้วยกัน เพราะพี่ๆ ผมแท้ๆ ผมจึงมีวันนี้ เมื่อผมสำเร็จปริญญาตรี ก็เป็นหน้าที่ผมนี้แหละที่จะต้องดูแลน้องคนเล็กต่อมา และตามด้วยลูกๆ ของพี่ชาย ลูกๆ ของพี่สาว ที่ผมจะไม่มีวันลืม ต้องดูแลกันต่อไป

ผมดูเหมือนจะเป็นคนที่ไม่เจียมตัวเอง ในฐานะที่ผมเป็นอยู่ ตั้งแต่ตอนเด็กๆ จนโต ยังเล่น ยังสังคม ยังทำกิจกรรมต่างๆ คบหาเพื่อนๆ ได้ทุกระดับ และเที่ยวเตร่อย่างลูกคนมีพ่อแม่มีเงินเลี้ยงดู

อย่างทั่วๆ ไป ไม่มีปมด้อย ออกจะมีแต่ปมเชื่องเสียด้วยซ้ำ ไม่รู้เป็น
เพราะอะไร อาจจะเป็นเพราะความอบอุ่นที่ผมได้รับจากพี่ๆ และ
เพราะนิสัยส่วนตัวผมกระมัง แต่ผมก็ไม่เคยทำให้พี่ๆ ผิดหวังเลย
ผมได้ดีมาเพราะบรรดาพี่ๆ ของผมแท้ๆ

บ้านนอกพักกรุง

“เด็กบ้านนอกพักกรุงมุ่งศึกษา
แสนตั้งใจไต่ไต่ในในวัยนั้น
ทุกทุกอย่างดูจะน่าจะไม่น่ากลัว
เขยไต่ไต่กลางตอนนั้นก็ยังไม่”

ตอนเด็กๆ ผมไม่ได้สนใจรู้เรื่องราวเกี่ยวกับกรุงเทพฯ มากมายนัก เป็นเด็กต่างจังหวัดที่ชาวกรุงเขาเรียกกันว่า “เด็กบ้านนอก” แต่เราก็เรียกพวกที่อยู่ชนบทห่างไกลออกไปว่า “บ้านนอก” เหมือนกัน บางทีคำว่าบ้านนอกอาจพ่วงท้ายเป็น “บ้านนอกคอกนา” นี่ไม่ใช่ผมแล้ว เพราะผมไม่เคยอยู่นาเลย

ผมรู้จักกรุงเทพฯ ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2499 เมื่อมางานแต่งงาน พี่สาวคนโต ตอนนั้นผมอายุเพียง 9 ขวบ พี่ชายมาเรียนหนังสือ

ที่กรุงเทพฯ แล้ว จำได้ว่าเข้ามากรุงเทพฯ หูตาลายไปหมด เพราะรถวิ่งกัน
มากมายขวักไขว่ เด็กบ้านนอกอย่างเราไม่เคยพบไม่เคยเห็นมาก่อน
เวลาจะเดินข้ามถนน พี่ๆ เขาก็จูงผมเดินฝ่ากองทัพรถที่วิ่งไปมา
ไม่คิดจะหยุดให้ใครเดินข้ามบ้างเลย ผมเดินข้ามถนนต้องหลับตาปี

กัลัวรรถมันชนเอา

อยู่บ้านนอก เด็กๆ

ไม่ค่อยได้นั่งรถยนต์

ไปไหนมาไหนก็ขี่

จักรยานเอา สมัย

นั้นรถมอเตอร์ไซด์

ก็ยังไม่มีย่างทุกวันนี้

ที่นครสวรรค์มีก็แต่

รถสามล้อเครื่องที่รับ

ผู้โดยสารจากในเมือง

ไปสถานีรถไฟที่อยู่ไกล

ออกไปหน่อย

ตอนเข้ามากรุงเทพฯ ใหม่ๆ ผมนั่งรถเมล์ไม่ได้ เวียนหัวและ
เมารถ ถึงขนาดอาเจียน จำได้ว่าต้องลงจากรถไปอาเจียนแถวถนน

เยาวราช นั่งได้แต่รถรางที่สมัยนั้นยังมีแล่นไปมาบนราง มันไปช้าๆ ดี
ไม่เวียนหัว ผมคิดในใจว่า จ้างให้ผมมาอยู่กรุงเทพฯ ผมก็ไม่เอา
ไปไหนมาไหนลำบากมาก ครั้งนั้นผมมากับพ่อและพี่ๆ ผมนอนกับพี่
คืนวันที่จะกลับนครสวรรค์ ผมโดนพี่หลอกเล่นว่า วันรุ่งขึ้นจะขึ้น
รถไฟกลับบ้านแต่เช้าและจะไม่ปลุกผม ทั้งผมไว้ที่กรุงเทพฯ นี่แหละ
เล่นเอาผมนอนไม่หลับเลย กลัวถูกทิ้งไว้ที่กรุงเทพฯ

ต่อมาอีกครั้งหนึ่ง ตอนอยู่ชั้นมัธยม 5 พ.ศ. 2504 มีการจัด
ชุมนุมลูกเสือแห่งชาติที่สวนลุมพินี ผมได้รับการคัดเลือกเป็น 1 ใน 6
ชีวิตที่มาร่วมชุมนุมในฐานะตัวแทนลูกเสือจากนครสวรรค์ นั่งรถไฟมา
แต่งตัวลูกเสือ มีแปะ มีหม้อข้าวสนาม มีกระติกน้ำสนาม มีเชือกลูกเสือ
ม้วนเป็นพวงผูกเอวมาด้วย มาถึงหัวลำโพงก็มีเพื่อนลูกเสือจากโรงเรียน
วัดอินทรวีหารมารับไปนอนค้างที่วัดหนึ่งคืน ก่อนเข้าไปกางเต็นท์
นอนในสวนลุมฯ เห็นชุดลูกเสือของเพื่อนจากโรงเรียนวัดอินทรีฯ รู้สึก
เท่ชะมัด มีเข็มขัดสะพายสีขาวย ห้อยนกหวีดเหมือนจระจก ที่สำคัญ
เมื่อไปถึงหน้าโรงเรียนวัดอินทรีฯ เพื่อนลูกเสือโรงเรียนวัดอินทรีฯ
ก็เดินลงไปบนถนนอย่างกล้าหาญ ยกมือพร้อมเป่านกหวีด รถก็หยุด
เป็นแถว คิดในใจว่าลูกเสือกรุงเทพฯ นี่กล้าหาญแท้ๆ ไม่กลัวรถชน
แถมรถรายังเชื่อฟังอีกต่างหาก

เข้าไปพักคืนแรกที่โรงเรียน เห็นเวทีมวยและพบกับชาติชาย เชี่ยวน้อย นักมวยสากลขวัญใจชาวไทยในสมัยนั้นกำลังซ้อมอยู่ ยืนดูรู้สึกทึ่งมากๆ ที่ได้เจอตัวจริงอย่างไม่คิดไม่ฝัน ตอนอยู่นครสวรรค์เวลามีนักมวยดังๆ จากกรุงเทพฯ ไป เช่น โผน กิ่งเพชร ตอนนั้นเป็นแชมป์มวยเอเชียอยู่ ไปชกโชว์ ก็แห่ไปดูกันเนืองแน่น กลับมาบ้านก็ฮิตกีฬามวย สวมหมวมซ้อมกันเป็นพักใหญ่ เข้ามากรุงเทพฯ เจอตัวจริงของนักมวยชื่อดังอย่างใกล้ชิด ได้พูดคุยกันด้วยก็ตื่นเต้น

วันต่อมาไปกางเต็นท์นอนในสวนลุมฯ นอนที่นั่นอยู่ประมาณ 10 วัน (เหมือนกับพวกสมัชชาคนจนที่มานอนแถวสวนจตุจักรในปัจจุบันนั้นแหละ) หุงหาอาหารกินกันเองแบบลูกเสือ มีเงินติดตัวมาเพียง 50 บาท แต่ใช้ไปเพียง 10 บาท เงินที่เหลือเก็บไว้ในกระเป๋าเกิดหายเลยไม่มีเงินติดตัว สงสัยเพื่อนที่มาด้วยกันจะขโมยไปแต่ไม่มีหลักฐาน เผลอญ่พี่ชายมาเยี่ยมในวันต่อมาจึงขอเงินพี่ชายใช้ได้บ้าง ตอนนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จฯ มาเปิดงานจึงเห็นพระพักตร์ในหลวงของเราเป็นครั้งแรกในชีวิต จำได้ตอนนั้นอยู่แต่ในสวนลุมฯ ไม่กล้าออกไปไหน กลัวหลง อย่างมากก็ออกมาเดินเตร่อยู่หน้าพระรูป และเข้าไปแถวศาลาแดงเท่านั้นเอง

ตอนผมอยู่ชั้นมัธยม ผมเป็นคนเรียนเก่งมาก ไม่ได้โหม่ นะครับ
ทั้งๆ ที่เรียนไปเล่นไป มีอยู่หลายครั้งที่โรงเรียนตกเตือนว่ากล่าวเพื่อนๆ
ที่เกเรไม่ตั้งใจเรียนว่า อย่าเอาอย่างผม เพราะผมไม่ตั้งใจเรียนก็สอบ
ได้ที่หนึ่งที่สอง ส่วนพวกเขาทำไม่ได้ จะให้ผมตั้งใจเรียนได้อย่างไร
ก็ครูเล่นสอนเรื่องเดียวกันซ้ำๆ ตั้งหลายชั่วโมง ผมฟังเข้าใจตั้งแต่
ครั้งแรกแล้ว จึงเบื่อที่จะฟังซ้ำๆ แต่เพื่อนๆ ผมมันไม่เข้าใจ ครูเลยต้อง
ซ้ำแล้วซ้ำอีก ด้วยเหตุที่ผมมีพี่ชายมาเรียนอยู่กรุงเทพฯ เป็นแบบอย่าง
ผมจึงตั้งเข็มไว้ว่าผมจบมัธยม 6 ที่นครสวรรค์แล้ว ผมจะต้องมา
เรียนต่อที่กรุงเทพฯ เข้าโรงเรียนเตรียมอุดมฯ และเข้าวิศวะ จุฬาฯ ต่อไป
เหมือนพี่ พอจบชั้นมัธยม 6 ผมเตรียมเข้ากรุงเทพฯ ทันที
ตัดกางเกงขายาวใหม่หนึ่งตัว (สมัยนั้นใส่แต่กางเกงขาสั้น) และเดินทาง
เข้ากรุงเทพฯ นั่งรถไฟมาด้วยตัวเองคนเดียว พี่ชายไปรับที่

สถานีหัวลำโพง พอรถไฟเข้า
หัวลำโพงผมก็ชะเง้อมอง
ยื่นหัวออกนอกหน้าต่าง
รถไฟ กลัวหาพี่ชาย
ไม่เจอ ถ้าไม่เจอก็ไม่รู้
จะไปไหนได้อย่างไร
นี่คือเด็กบ้านนอก
มาถึงกรุงเทพฯ แล้ว

พี่ชายพาไปสมัครกวตริวิชาเพื่อสอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมฯ
ที่โรงเรียนหัตถ์ สิงหนเสนี แแถวโรงหนังเฉลิมเชตร์สมัยนั้น ผมพักอยู่บ้าน
พี่สาวที่ตรอกจันทน์ (ถนนจันทน์ปัจจุบัน) พี่ชายพานั่งรถเมล์ที่ผ่าน
หน้าตรอกจันทน์ทั้ง 3 สาย คือสาย 1 รถสีฟ้า วิ่งจากถนนตกไป
ท่าเตียน สาย 15 สีน้ำเงิน รถบุญผ่อง และสาย 17 สีเทา วิ่งจาก
ถนนตกไปท่าช้าง พี่บอกผมว่าจากตรอกจันทน์ไปโรงเรียนกวตริวิชา
หัตถ์ สิงหนเสนี นั้นต้องนั่งสาย 15 รถบุญผ่อง พอไปถึงสะพานกษัตริย์ศึก
ก็เตรียมลงได้ ผมก็มั่นใจว่าไปถูก

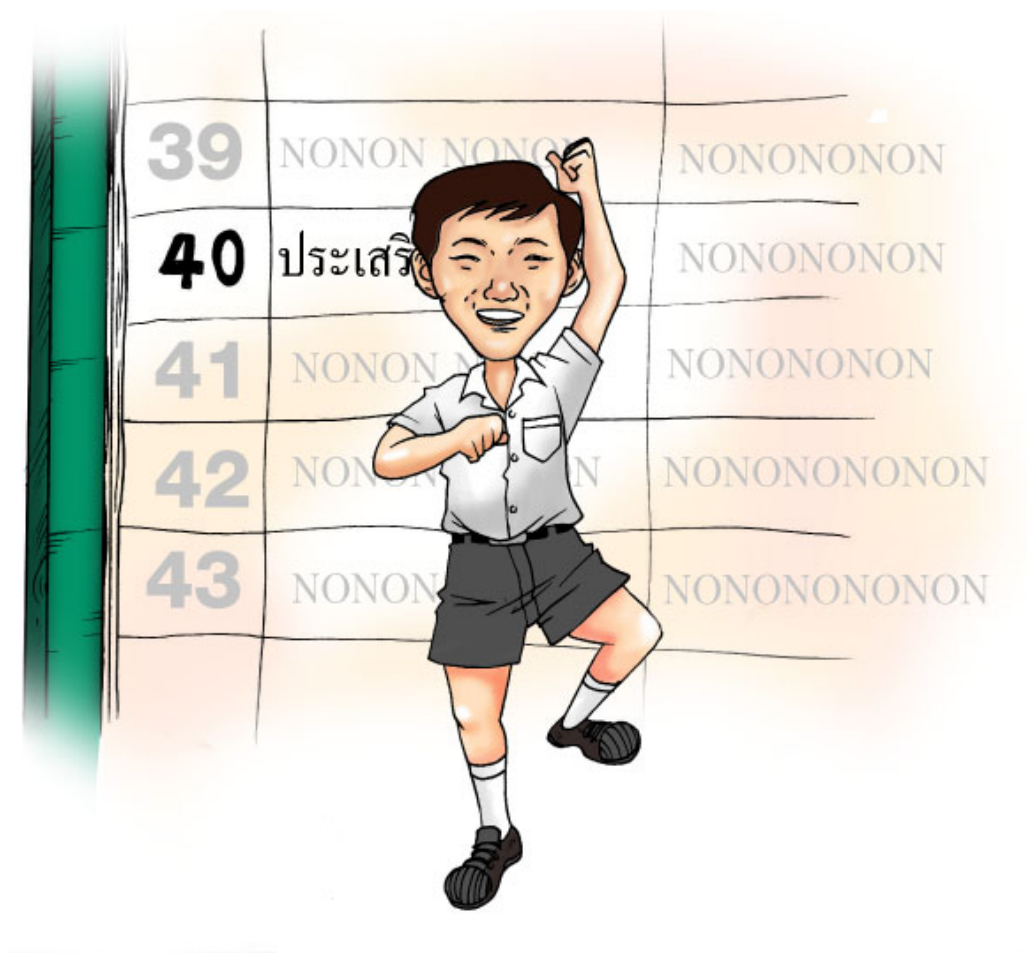
วันรุ่งขึ้นผมเดินทางไปโรงเรียนกวตริวิชา เห็นรถเมล์มาเทียบ
ป้ายหน้าตรอกจันทน์ คนวิ่งแย่งกันขึ้น ผมก็วิ่งแย่งขึ้นกับเขา ไม่ทันได้
ดูตาม้าตาเรือก็แย่งกับเขาขึ้นไป รู้สึกว่ารถมันสีทึมๆ พอรถวิ่งไป เอ๊ะ
ทำไมมันเลี้ยวขวา ไม่เห็นตลาดบางรักที่เป็นเช็กพอยต์หนึ่งของผมเลย
ชักตกใจมองสิริรดด้านนอกให้ถนัดอีกที ตายละวานี่เราขึ้นรถผิดคัน
ดันขึ้นรถสีเทาสาย 17 จะทำอะไรดี นั่งไปเรื่อยรถก็ผ่านโรงพยาบาล
เซนต์หลุยส์ (จำได้) ผ่านมาสวนลุมฯ แล้วเราจะทำอะไรดี พอรถ
ผ่านถึงสี่แยกใหญ่แห่งหนึ่ง เห็นรถสีน้ำเงินเบอร์ 15 วิ่งมาทางซ้ายมือ
ดีใจเป็นอย่างยิ่งรีบลงจากรถสาย 17 ตรงนั้น ด้านซ้ายมือเป็นตึกใหญ่
มีศาลพระพรหมอยู่ด้วย แล้วรถเมล์บุญผ่องมันวิ่งไปทางไหนถึงจะไปถึง
สะพานกษัตริย์ศึกเล่าวา ทำอย่างไรดี พอดีเหลือบเห็นตำรวจจราจร

กำลังยืนอยู่ที่จุดสัญญาณไฟ จึงตรงรี่เข้าไปถามตำรวจว่า นักรถสาย 15 จะไปโรงหนังเฉลิมเขตร์ไปทางไหน คุณจราจรก็ใจดีชี้ให้ข้ามถนน ไปขึ้นรถหน้ากรมตำรวจเลยข้ามไป พอรถสาย 15 มาก็มองด้วยความตั้งใจกลัวผิดอีก ก้าวขึ้นรถและคอยมองไปตลอดทาง พอเจอสะพานกษัตริย์ศึกก็รีบลง รีบเดินไปถึงสถานที่กวดวิชาด้วยความโล่งอกที่มาถูกแล้ว นี่คือการเซยของเด็กบ้านนอก

ความเซยต่อเนื่องอีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นในวันสอบเข้า โรงเรียนเตรียมอุดมฯ วันแรก อาจารย์ผู้คุมสอบเขาทำการอบรมก่อนการสอบว่า ขอให้ผู้เข้าสอบอย่าทุจริต หากจับได้จะให้ออกนอกห้องสอบทันที พร้อมกับบอกว่าห้ามนำอะไรใส่ไว้ในลิ้นชักที่โต๊ะ ผมก็นั่งฟังอย่างตั้งใจ ตาก็เลื้อยมองเข้าไปในลิ้นชักเห็นมีกระดาษอยู่ในนั้น จึงยกมือแล้วนำกระดาษนั้นไปมอบให้อาจารย์ เรียนอาจารย์ไปว่าผมเห็นกระดาษอยู่ในลิ้นชัก ซึ่งไม่ใช่ของผม จึงนำมามอบให้อาจารย์ด้วยความกลัวว่าเดี๋ยวจะหาว่าผมนำเข้ามาในห้องสอบ แล้วเอาผิดกับผมไล่ผมออกจากการสอบ พอผมกลับมานั่งที่โต๊ะ อาจารย์ผู้นั้นพูดอธิบายเสร็จก็เดินเข้ามาหาแล้วบอกว่ากระดาษนั้นคือข้อสอบ ให้เก็บไว้ในลิ้นชัก อย่าเพิ่งเปิดดูจนกว่าได้ยินเสียงกริ่งเริ่มสอบจึงจะเปิดมาทำข้อสอบได้ ผมตกใจว่าตายละตุ เซยอีกแล้ว ก็ที่นครสวรรค์เวลาสอบ ครูเขาเดินแจกข้อสอบให้ทีละคนนี่นา แล้วก็

มีการมาชู่ซะก่อนด้วยนี่ว่าไม่ให้ใส่อะไรไว้ในลิ้นชัก นี่หากอาจารย์
ไม่ได้เดินมาบอกแล้วคีนข้อสอบให้ ผมคงอดสอบแน่เลย นี่คือ
ความเขยครั้งสุดท้ายของเด็กบ้านนอกเข้ากรุง ก่อนที่จะได้เข้าเรียนที่
โรงเรียนเตรียมอุดมฯ

หนังสือ ๓.๑.

“สอมนำเรียนต่อมอปลายที่ ๓.๑.

ตั้งใจอตนนำสู่รัฐศึกษา

ถูกพรรคพวกชนชักชวนนักกีฬา

เลยเกิดพาทำกิจกรรมอีกมากมาย

แต่โตดตที่งังตนเลิกได้

ไม่ทำในการเรียนเกิดเลิเรียน

ผลสอมนอกที่ลี้ลิมประเทศไทย

มันนึ่งในนักกิจกรรมเรียนลี้ลี้

ผมสอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา (๓.๑.) ได้ด้วยฝีมือแท้ๆ
ไม่ได้ใช้เส้นและไม่ได้ใช้ดวง ไอ้เส้นนั้นไม่มีอยู่แล้ว แต่ดวงสิ ก่อนสอบเข้า
ไม่กี่วัน พี่สาวที่แสนดีของผมที่ผมอาศัยอยู่ด้วยบอกผมว่า จะไปเสี่ยง

เซียมซีที่ศาลเจ้าพ่อหลักเมืองทำนายชะตาผมว่าจะสอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมฯ ได้ไหม บอกกับผมว่าสมัยที่บัญญัติสอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมฯ พี่ก็ไปเสี่ยงเซียมซีมาครั้งหนึ่งแล้ว ได้ใบที่ตีกี่เข้าได้พอแก่ไปกลับมา แกเงยบๆ ผมก็ลืมไป จนกระทั่งวันจะไปสอบผมนึกขึ้นได้ก็ถามพี่ว่าวันก่อนไปเสี่ยงเซียมซีมาเจ้าพ่อว่าอย่างไร พี่ผมพูดสั้นๆ ว่าอย่ารู้เลย หมายความว่าอย่างไร ฉะนั้นผมถึงบอกว่าผมสอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมฯ ได้ด้วยฝีมือแท้ๆ ไม่ได้ใช้ดวงเลย

ผมเข้าเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมฯ ปีแรกอยู่เรือนเหลียงห้อง 84 ปัจจุบันรื้อไปแล้ว เพื่อนหลายๆ คนที่มาทำงานด้วยกันหรือที่คบกันอยู่ปัจจุบันก็เรียนมาด้วยกันที่ห้องนี้ เริ่มต้นผมตั้งใจมาก เพราะตอนกวาดวิชาเพื่อนร่วมห้องหลายๆ คนมาจากจังหวัดต่างๆ บอกคะแนนสอบปีมัธยม 6 ได้กันถึง 90 กว่าเปอร์เซ็นต์ ขนาดผมนี้ชั้นยอดจากจังหวัดนครสวรรค์แล้วยังได้แค่ 86 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น คิดว่าต้องเจอศึกหนักแน่เลยที่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ นี่ วันแรกอาจารย์ประจำชั้นเข้าอบรมพูดภาษาอังกฤษ แล้วให้นักเรียนคนหนึ่งไปเขียนหน้าชั้น เพื่อนคนนั้นก็ออกไปเขียนได้อย่างแคล่วคล่อง ในขณะที่เรายังนึกไม่ออกในใจคิดว่าแล้วเราจะไปสู้เขาได้อย่างไรละวะ สงสัยต้องขยันเป็นพิเศษแล้วคราวนี้

ปรากฏว่าย่นอยู่ได้ไม่นาน เขามาชวนไปคัดตัวเป็นนักกีฬา
บาสฯ ผมก็รีไปเลย อาจารย์ประจำชั้นปีที่ 1 ดูท่านไม่ค่อยชอบนักกีฬา
เลยรู้สึกว่าจะต้องระวังตัวเป็นพิเศษ ที่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ จะมีการอบรม
โดยอาจารย์ประจำชั้นทุกอาทิตย์ ผมจะโดนพาดพิงถึงเป็นประจำ มีอยู่
ครั้งหนึ่งนักรักบี้ของโรงเรียนคนหนึ่งเกิดอุบัติเหตุจากในสนาม
แล้วเสียชีวิต ยังถูกแซวเลยว่า

มีนักรักบี้แล้ว ต่อไปอาจ

เป็นนักบาสฯ ในช่วง

แรกๆ ผมต้องเจียบ

เป็นพิเศษ มารู้ทีหลัง

ว่าอาจารย์แซวผมเล่น

เท่านั้นเอง เวลาเรียน

ผมตั้งใจเรียนแต่บังเอิญ

อาจารย์ประจำชั้นสอน

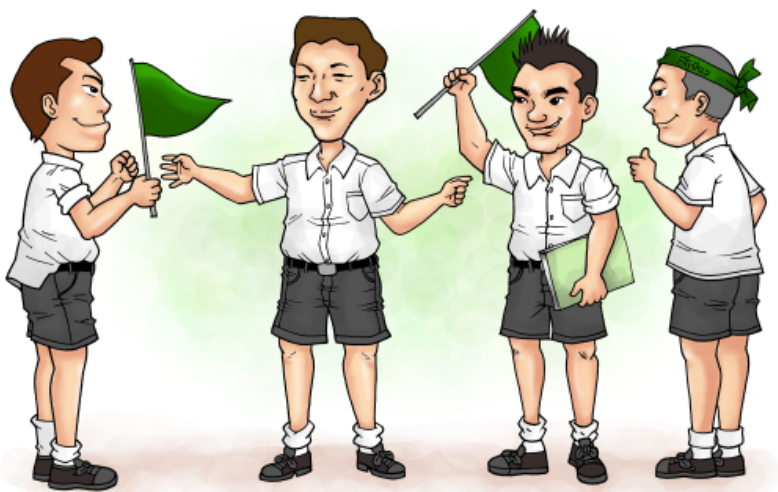

วิชาชีววิทยา ซึ่งเป็นวิชาวิทยาศาสตร์เพียงวิชาเดียวที่ผมไม่เอาไหนที่สุด
ท่านถามผมที่ไรผมตอบไม่ได้สักที ก็เลยโดนแซวมากขึ้น หว่าผม
เอาแต่เล่นกีฬา แต่ผมเรียนโดยรวมใช้ได้ ได้ที่สองของห้อง ตอนสิ้นปี
สอบได้ตั้ง 84 เปอร์เซนต์ เลยได้เลื่อนไปอยู่ห้องที่ดีกว่าในปีที่ 2
ปีดังกล่าวเป็นปีที่เขาเปลี่ยนจากชั้นเตรียมปี 2 เป็นชั้น ม.ศ. 5 ปีนั้น
พอดี

พอผมเป็นนักกีฬาโรงเรียน ทั้งที่จริงก็เล่นไม่เก่งเท่าไรดอก ผมถูกทาบทามให้เล่นกีฬาสีและร่วมกิจกรรมของสีด้วย โรงเรียนเตรียมอุดมฯ เขาแบ่งนักเรียนเข้าสีต่างๆ เพื่อให้มีกิจกรรมทั้งในด้านการกีฬา การบันเทิงและอื่นๆ ร่วมกัน ผมอยู่สีเขียว พอใกล้สิ้นปีแรก เขาก็มีการคัดเลือกตัวประธานสี พวกเพื่อนๆ ยุและเชียวรีให้ผมสมัครเป็นประธาน ผมไม่รับก็ไม่ได้ ถูกคะยั้นคะยอเลยจำเป็นต้องรับสมัครและได้รับเลือกเป็นประธานสีเขียวด้วย จำได้มีคู่แข่งหลายคนในโรงเรียนเตรียมอุดมฯ นั้นมีพรรคมีพวกมากที่มาจากโรงเรียนเดียวกัน แก๊งและก๊วนเดียวกันก็มีมาก ผมมันเด็กมาจากบ้านนอก พอได้รับเลือก พวกคู่แข่งและแก๊งก๊วนของเขาไม่พอใจ พวกแก๊งก๊วนนักฟุตบอล นักรักบี้ นักวิ่งก็แอนด์ผม ฮันแน่ผมถูกลองของแล้วไหมละ

เรื่องอย่างนี้เล่นไม่ยาก เพราะผมผ่านมาแล้วจากเกมอย่างนี้ ที่นครสวรรค์ ผมใช้วิธีสืบดูว่าใครคือหัวใจทางด้านไหน ผมก็พบหัวหน้าแก๊งชักชวนเกลี้ยกล่อมให้มาร่วมงาน ให้เขาเป็นพระเอก รับผิดชอบไปเป็นด้านๆ รับฟังและขอคำแนะนำจากเพื่อนๆ และจากเขาเหล่านี้ในการฟอร์มทีม เท่านั้นแหละผมก็ได้ทีมงานที่แข็งแกร่งที่สุดในโรงเรียน ผมไม่เอาแต่พรรคพวกที่เชียร์ผมมาเป็นกรรมการ แต่เลือกจากคนที่เก่งและพรรคพวกเอาด้วยจากคนทั้งสี ตอนนั้นผมไม่รู้ว่านี่คือหลักการบริหาร ผมรู้เพียงแต่ว่าพูดกับนักเลง เราต้องแบบ

นักเลง เราจะมีพวก เราก็ต้องมีน้ำใจ รับฟัง และต้องรักษาคำพูด
สัปดาห์มีการประชุมกันเป็นประจำ จะทำอะไรผมจะเป็นผู้ริเริ่มก่อน
ดูแลเวลาเขาซ้อมกีฬา ซ้อมการเล่น เขาอยู่เย็นผมก็ต้องอยู่ด้วย
คอยสอดส่องว่าเขาทำอะไรก็จัดหาให้ ผมตั้งผู้แทนตามตำแหน่งต่างๆ
แล้วให้เขาไปฟอร์มทีมมาช่วยกัน เช่นงานด้านปฎิคมก็ไม่ใช่มีปฎิคม
คนเดียว เขามีเป็นทีม แบ่งงานกัน ช่วยกันทำ งบประมาณที่โรงเรียน
ให้มาแก้สี ผมให้แต่ละกิจกรรมประมาณค่าใช้จ่ายของเขา แล้วนำมา
รวมกันให้ทุกคนมีส่วนร่วม เกินงบที่ได้ก็มาช่วยกันหั้น ช่วยกันตัด
ทุกฝ่ายให้ความร่วมมือ

ปรากฏว่าปีนั้นสีเขียวชนะเลิศในด้านต่างๆ ได้ถ้วยมามากมาย
และคะแนนรวมก็ชนะเลิศอีกด้วย ส่วนใหญ่ประธานสีต่างๆ เป็นเด็กมี
สตางค์ แต่ผมจะบอกให้ สมัยนั้นผมได้รับเงินจากพี่ผมเพียงเดือนละ

200 บาท ไม่รวมค่าที่พักและค่าอาหารเช้าเย็นเพราะอยู่กับพี่สาว
ผมเป็นประธานสีโดยไม่ต้องใช้เงินส่วนตัวเลยสักบาทเดียว และไม่ได้
รับเงินอุดหนุนจากใครเลยนอกจากจากโรงเรียน ผมทำด้วยใจและด้วย
ปัญญา นี่ถือเป็นงานที่ท้าทายสำหรับเด็กบ้านนอกอย่างผมงานหนึ่งใน
สมัยเรียน จำได้สมัยนั้นจะจัดทำของชำร่วยแจกในงานศิลปหัตถกรรม
ต้องมาสั่งทำที่ร้านจุฬานิยม หน้าวังบูรพา ผมยังไม่รู้จักร้านเลยต้อง
นั่งรถเมล์มากับเพื่อน

ผมโชคดีที่ตอนเรียนชั้น ม.ศ. 5 ซึ่งสมัยนั้นยังเรียกว่าเตรียม
ปี 2 ได้อาจารย์ที่ชอบเด็กกิจกรรมเป็นอาจารย์ประจำชั้น ท่านเลย
สนับสนุนผมให้ทำกิจกรรม นอกจากนั้นยังให้ผมทำกิจกรรมในฐานะ
หัวหน้าชั้นอีก ผมจึงไม่ค่อยเกร็งเท่าไรนัก ทำงานสนุก แต่เรียนก็
ย่อหย่อนไปบ้าง ที่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ เมื่อก่อนเขาเน้นห้องคิงห้องควีน
เพื่อให้เรียนดีติดบอร์ดหรือสอบได้ติดที่ 50 คนแรกของประเทศด้วย
สมัยนั้นยังใช้ข้อสอบรวมทั้งประเทศ นอกจากนั้นยังเน้นห้องบ๊วยๆ
เพื่อให้นักเรียนสอบได้ยกโรงเรียน

อาจารย์ที่สอนเก่งๆ จะได้สอนสองกลุ่มนี้ ผมอยู่ห้องควีน
อาจารย์สอนในตำราเพียงเดือนเดียวก็จบหมดแล้วที่เหลือสอนนอกตำรา
ในส่วนคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ อาจารย์จะไปสรรหาโจทย์ยากๆ

หรือโจทย์ที่เรียนในมหาวิทยาลัยมาให้นักเรียนฝึกทำ ยังจำได้ว่า อาจารย์จะเขียนโจทย์บนกระดาน และถ้านักเรียนคนไหนคิดออกก่อน ให้ออกไปเขียนวิธีทำและคำตอบ ในห้องผมเพื่อนๆ แย่งกันออกไปทำ ไปเขียนกันจ้าละหวั่น บางครั้งอาจารย์ยังเขียนโจทย์ไม่จบเลยก็มีคนวิ่งออกไปทำแล้ว ผมมัวแต่ทำกิจกรรมไม่ค่อยได้ขยับเส้นขยับสาย ในห้องเท่าไรนักหรรอก ได้แต่นั่งคิดว่าวันนี้เราจะทำกิจกรรมอะไรบ้าง เสียมากกว่า ในช่วงปลายปีเกือบจะสอบอยู่แล้ว โรงเรียนประกาศว่า ประเทศญี่ปุ่นให้ทุน ให้ไปสอบกัน ผมยังไม่อยู่ใน mood ที่จะไปสอบ กับเขาเลย จึง miss ทุนไปญี่ปุ่นที่เพื่อนในชั้นหลายๆ คนได้ไป

ตอนใกล้สอบปลายปี ผมเริ่มกลับมาตั้งใจดูหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบ โรงเรียนเตรียมอุดมฯ สมัยนั้นคืออย่าง พอปลายปีใกล้สอบ กิจกรรมต่างๆ ก็หยุดหมด ให้นักเรียนตั้งหน้าตั้งตาเรียนเพื่อเตรียมตัวสอบ ตอนทำกิจกรรมสี ผมก็รู้จักคุ้นเคยกับเพื่อนๆ ทั้งสีเดียวกันและเพื่อนต่างสีมากมาย ตอนใกล้สอบประธานสีอีกสีหนึ่ง มาขอให้ผมไปนอนบ้านเขา เพื่อช่วยติวเขา ผมก็ไป การติวเขาก็ได้ ประโยชน์เหมือนกัน ทำให้เราได้ทบทวนทุกแง่ทุกมุม พอถึงวันสอบ ผมยังจำได้วันแรกสอบคณิตศาสตร์ ก. ซึ่งเป็นข้อสอบที่สอบรวมกับนักเรียนด้านศิลปะด้วย ซึ่งถือว่าง่ายกว่าปกติ ผมทำไม่ได้ครึ่งข้อ ทำให้ผมผิดหวังมากคิดว่า การสอบเที่ยวนี้นคงไม่ได้ดีอย่างที่ตั้งใจ

แต่วันต่อๆ มาผมก็ทำได้ แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก พอสอบเสร็จ
วันรุ่งขึ้นก็นัดเพื่อนขึ้นเหนือเที่ยวกันเสียหลายอาทิตย์ กลับมา
ประกาศผลสอบ ปรากฏว่า ผมติดบอร์ดหนึ่งในห้าสิบคนแรกของ
ประเทศกับเขาด้วย โดยติดอันดับที่ 40 ได้ตั้งกว่า 86.7 เปอร์เซนต์
ปีนั้นเป็นปีที่ผมประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก ไม่เคยนึกว่าเราทำ
กิจกรรมมากมาย เรียนก็ไม่ทันเพื่อนในห้อง จะได้มีโอกาสติดหนึ่งใน
ห้าสิบกับเขาด้วย ตอนนั้นไม่รู้ว่าจะช่วยด้วยหรือเปล่านี้เป็นเรื่องที่ยาก
จาร์ึกไว้ว่าเราก็เป็นหนึ่งในนักเรียนติดบอร์ดกับเขาด้วยทั้งๆ ที่มีกิจกรรม
มากมาย เรียกได้ว่าผมใช้เวลาที่อยู่ในโรงเรียนเตรียมอุดมฯ นี้คุ้มค่า
ที่สุดก็ว่าได้

ทักวาม้องเนน้อ

“เพื่อนจนไม้อ่อวเนน้อเมื่อลอมเกร็ง
ทักวาทรรัดแถมเลพลเกลไก
ระน่วงทางทมเพื่อนมากลากกันไม
สุดเตรัใจตากน้าตางนาขไมตน”

ตอนผมเรียนอยู่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ มีเพื่อนจอมซ่าคนหนึ่ง
ที่เรียนห้องเดียวกันเมื่อปีก่อนซึ่งไปอยู่ห้องอื่นแต่ยังไปมาหาสู่ผมเป็น
ประจำ กับเพื่อนกลุ่มใหม่จากห้องใหม่ของเขา 4-5 คน กลุ่มนี้จะซ่าเกือบ
ทุกคน มีอยู่คนหนึ่งทำตัวเป็นหัวหน้ากลุ่ม เป็นลูกคนเล็กพ่อแม่มีสตางค์
เขาสนใจเรียนแต่ด้านคณิตศาสตร์และฟิสิกส์ เขาได้ไปเรียนพิเศษกับ
อาจารย์ชื่อดังจากมหาวิทยาลัย แบบติวกันตัวต่อตัว เพื่อนคนนี้เป็น

คนชอบลองภูมิคน ชอบเอาโจทย์พิลึกส์แปลกๆ มาลองภูมิผม
ในขณะเดียวกันผมก็เอาโจทย์หลอกๆ ทะลึ่งๆ ที่ได้ยินหรือคิดขึ้นเอง
ให้เขาลองทำ หรือเล่าเรื่องทะลึ่งๆ ให้เขาฟัง เขาไม่เคยได้ยินเลย
ตติใจผม เรานัดกันว่า พอสอบปลายปีเสร็จ เราจะไปเที่ยวเมืองเหนือกัน
โดยไม่เคยมีใครไปกันมาก่อน

เพื่อนคนที่เป็นลูกคนเล็กมีสตางค์ที่กล่าวถึงนี้ เขาไม่เคยไปไหน
แบบทुरจร (ชำเหมา) จึงเสนอว่าพวกเราไปแบบเสเพลเถลไถล
ไปเรื่อยๆ เพื่อความมันส์สนุกสนาน เลยวางแผนกันนั่งรถไฟรอบ
กลางคืนจากกรุงเทพ ไปสว่างกันที่นครสวรรค์ ไปพักบ้านผม แล้วนั่ง
รถเมล์ท้องถิ่นไปจังหวัดตาก จากตากโบกรถบรรทุกข้าวแถวนั้น
ไปหาเพื่อนที่นัดกันไว้ที่สุโขทัย โบกรถบรรทุกต่อจากสุโขทัยไปลำปาง
จากลำปางค่อยขึ้นรถไฟต่อไปเชียงใหม่ไปพักบ้านเพื่อนอีกคนที่เชียงใหม่
พอดีเป็นวันสงกรานต์ที่นั่น ผมก็เอา เที้ยวแบบผจญภัยทुरจรแบบนี้
เรานัดอยู่แล้ว จึงไปด้วยกัน 6 คน

จากหัวลำโพงนั่งรถไฟกันไปนครสวรรค์ ไปนอนค้างบ้านผม
ก็เกิดกรณีซ้ำๆ ขึ้น เนื่องจากเพื่อนจอมซ่าของผมเกิดปวดฟันขึ้นมา
ตอน 3 ทุ่ม สมัยนั้นร้านคลินิกหมอฟันไม่ได้มีเกลื่อนกลาดเหมือน
ทุกวันนี้ ตอน 3 ทุ่มก็มีเหลืออยู่เพียงร้านเดียว เป็นหมอจีนไปเรียน

ทำฟันมาจากฮ่องกง อายุมากแล้ว ประสบการณ์เยอะ เป็นหมอฟัน มีชื่อเสียงคนหนึ่ง แต่ได้ข่าวว่าแกไม่ได้ปริญญาทางทันตแพทย์หรือก เป็นช่างเทคนิคฝึกงานมา ผมพาเพื่อนไปหาหมอฟันคนนี้ เขามีอาการ ปวดฟันกรามด้านบน แต่พอออกมาจากห้องหมอ เขาถูกถอนซี่ข้างล่าง ถามว่าทำไมเป็นอย่างนั้น เขาบอกว่าหมอบอกไม่ใช่ซี่บนที่เขาคิดว่าปวด แต่เป็นซี่ล่างที่ผุแล้วจึงถอนซี่ล่างเขาก็ยินยอมแต่โดยดี กลับมาบ้านนอน 4 วันก็ยังไม่หายปวดซี่บน ปวดจนทนไม่ได้เหมือนเดิม จึงกลับไป

หาหมอคนเดิม บอกแกว่าถอนผิดซี่
หมอก็จัดการถอนซี่ที่ปวดให้
โดยไม่คิดสตางค์เพิ่ม
เลยต้องถอน 2 ซี่
เลยถูกล้อเลียนว่า
หมอฟันที่นครสวรรค์
บริการแบบลดแลก
แจกแถม ถอนซี่แถมซี่
เป็นที่เลื่องลือมา แต่ผมว่า
เพื่อนผมคนนี้นั้นซ่ามากไป
หมอฟันนครสวรรค์เลยระงะปากให้
เท่านั้นเอง ไม่รู้จักนครสวรรค์เสียเลย
ไปซ่าผิดสถานที่

จากนครสวรรค์เรานั่งรถโดยสารประจำทางไปกับพวกพ่อค้าแม่ขาย กระสอบกระจาดเต็มรถไปลงที่ตาก ออกจากนครสวรรค์ตอนเย็นไปถึงตากเอาตอน 5 ทุ่ม ไม่รู้จักทางและก็ไม่อยากเสียเวลาเสียสตางค์หาโรงแรมนอน ก็เลยนอนกันแถวหน้าอนุสาวรีย์พระเจ้าตากสินมหาราชนั่นแหละ พวกนักเรียนเตรียมอุดมฯ ทั้งนั้นไปนอนกันแบบคนจรหมอนหมิ่น โชคดีที่ยังไม่มีตำรวจมาลากไปนอนที่ตึกกว่านั้น คือโรงพักนะ ผมก็ประเภถึงไหนถึงกันไม่ระย่ออยู่แล้วคนอื่นทำได้เราก็ต้องทำได้ แต่ขอโทษที่ผมนอนไม่หลับดอกครับผมเป็นคนนอนยากอยู่แล้ว แปลกที่แปลกกลืนเป็นไม่ได้

เช้าขึ้นตื่นมาก็คอยโบกรถบรรทุกที่วิ่งไปแถบจังหวัดแพร่และอุตรดิตถ์จากแถวตาก โบกได้รถบรรทุกที่จะบรรทุกข้าวไปส่งที่พิษณุโลกเลยขออาศัยไป ขึ้นเกาะท้ายรถไปลมเย็นสบายดี พอไปถึงพิษณุโลกก็ต้องรถสองแถวไปหาเพื่อนที่อุตรดิตถ์ เพื่อนคนนี้เป็นนักเรียนเตรียมอุดมฯ ที่เขาล่วงหน้ามาก่อนแล้ว และจากอุตรดิตถ์ก็ต่อไปค้างคืนที่ลำปาง เข้าพักโรงแรม ที่ลำปางนี้เอง เจอทหารกลุ่มหนึ่งมาพักด้วย เขาคงเห็นเราเป็นเด็ก ทักทายเราว่ามาจากไหนมาอย่างไร เราก็บอกตามความเป็นจริงว่าเรามาเรื่อยๆ แวะมาทุกจังหวัด เขาก็ทิ้งถามเราต่อว่าเราถึงทุกจังหวัดเลยหรือเปล่า ไ้อ้เราก็เด็กชื่อไม่เข้าใจ จึงตอบด้วยความภาคภูมิใจว่าถึงทุกจังหวัดแหละครับ ก็ทำไมจะไม่ถึงเล่า

นอนกลางวงเวียนก็ยังมีเลย พวกทหารเหล่านั้นก็ทิ้งเรามาก เราก็เห็นมันเป็นเรื่องธรรมดาๆ มาคิดดูหลังจากแยกกับกลุ่มเขาแล้ว เขาคงหมายถึง “ถึง” ในอีกความหมายหนึ่งแน่เลย เราไม่มีเรื่องอย่างนั้นนะครับ

ที่ลำปาง ต่อรถไฟไปเชียงใหม่ เจอเพื่อนๆ กันตั้งหลายกลุ่ม นั่งรถไฟไปเที่ยวเชียงใหม่ด้วย มีกลุ่มคุณวีระกับคุณสุขสวัสดิ์เพื่อนเรา นี่เองมาจากนครสวรรค์ กลุ่มหมอบิบัติ ธรรมมงคล (ตอนนั้นยังไม่ได้เป็นหมอ สอบแล้วรอฟังผล) กลุ่มนี้มาเที่ยวขึ้นดอยขุนตาน แล้วมาเจอกันที่สถานีรถไฟ กลุ่มพวกนักเรียนอัสสัมชัญ ซึ่งเป็นเพื่อนกับเพื่อนคนที่เป็นลูกคนเล็กของครอบครัวนั้นแหละ รวมกันได้ประมาณ 15 คน ถ้าจะไปพักที่ไหน ยังไม่มีใครจองพักที่ไหน เลยชวนทุกคนไปพักที่บ้านเพื่อนผม แล้วไปเที่ยวด้วยกัน

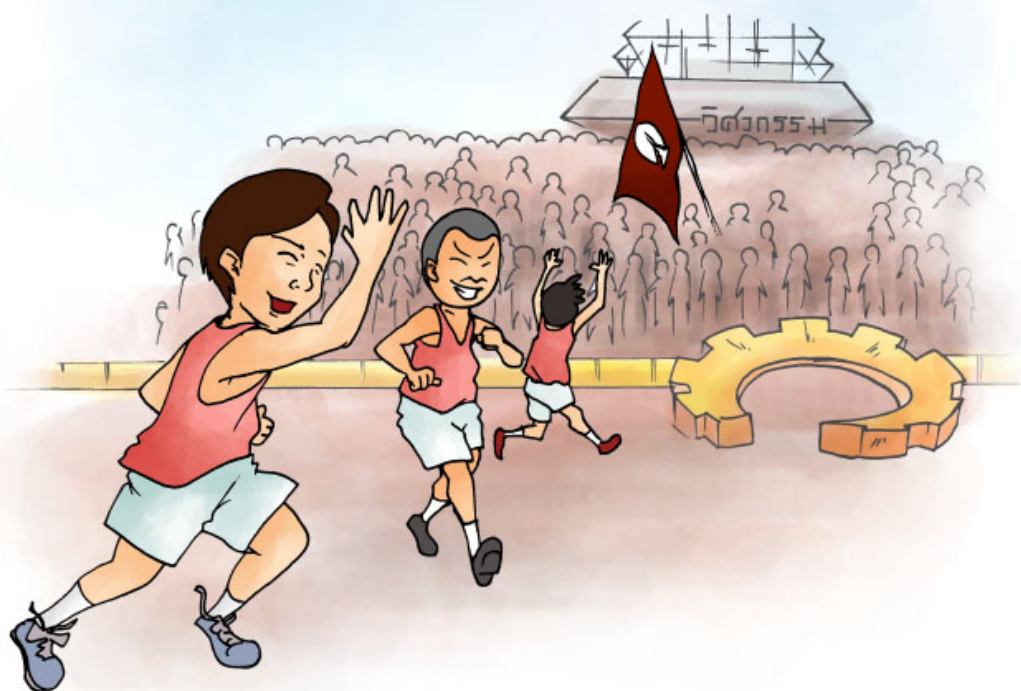
ไปถึงเชียงใหม่เพื่อนมารับไปนอนที่บ้านเขาด้วยกันหมดทั้งกลุ่ม
ไปเที่ยวด้วยกันตามที่ต่างๆ มีอยู่วันหนึ่งไปเที่ยวน้ำตกแม่มกลาง นั่งรถ
สองแถวกันไป เพื่อนๆ ปีนน้ำตกไปเที่ยวชั้นที่สูงๆ ขึ้นไปข้างบน
สักพักใหญ่ได้ยินเสียงเพื่อนกลุ่มนักเรียนอัสสัมฯ คนหนึ่งตะโกนและ
วิ่งกระหืดกระหอบขึ้นมาตามว่า เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มเขาเล่นน้ำที่แอ่ง
ชั้นล่าง แล้วโดนน้ำดูดจมหายไป พวกเรารีบลงมา ชาวบ้านก็ยืนมุง
กันเต็มบอกว่า ตรงบริเวณที่จมหายไปในั้น เป็นบริเวณที่มีถ้ำลึกเข้าไป
เป็นบริเวณน้ำดูด เรามองดูแล้วเห็นเป็นจริง ๆ ด้วยความชำนาญ
ทางน้ำแล้วก็ว่าคนลงไปตรงนั้นคงสู้น้ำไม่ไหว จึงจ้างชาวบ้านที่
แข็งแรงช่วยกันงม ชาวบ้านต้องตัดไม้ไผ่ยาวมาเป็นหลักยึด เอาผ้า
ขาวมาพันเอาติดกับไม้ไผ่เพื่อป้องกันน้ำดูดเข้าไปลงม ได้ร่างเพื่อน

ที่จมน้ำขึ้นมา ส่องขึ้นมาที่ตลิ่ง ผมรับร่างเอาแบกขึ้นบ่า วิ่งให้น้ำออก
จากปอดตามคำแนะนำของชาวบ้าน วิ่งเสียนานหลายนาที่จึงวางร่างลง
พอดีมีนักเรียนแพทย์จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ผ่านมา จึงมาช่วยดู
ปรากฏว่าเพื่อนเสียชีวิตแล้ว เป็นเรื่องที่น่าเศร้า เลยต้องเอาศพเพื่อน
ไปตั้งศพที่เชียงใหม่ ติดต่อญาติจากกรุงเทพฯ มารับศพกลับ เลยหมด
สนุกไม่ได้เที่ยวสงกรานต์เชียงใหม่ตามที่หวังเลย เสร็จงานศพก็หมด
งานสงกรานต์พอดี เลยกลับกรุงเทพฯ พร้อมๆ กันโดยรถไฟด้วยความ
ความโศกเศร้า

กลับมากรุงเทพฯ พอถึงเวลาประกาศผลสอบ ผมร่วมไปกับ
คุณปิตีซึ่งตอนนั้นยังไม่ได้เป็นหมอ ไปดูผลสอบที่สภาการศึกษา
ซึ่งเมื่อก่อนอยู่ที่ถนนศรีอยุธยา ไปส่องไฟดู เขาเข้ามาติดผลประกาศ

ลือลืออดนมดู//พรพพร

“ลือลืออดนมดู//พรพพร นี่แหละชาววิศกรรม
ที่โดนน้ำในเชิงชั้นก็ทำ ลงสนามงามน่าชม
ดูช่างสมมันดารา งานสง่าพระวักนัสนี้ใจ
ไควลาในถิ่นขรุขระ เลืออดนมดูนี้แหละชาว
ชิงชัยตัวหน้าใจนมาบ ผากลาในทาลืออา”

ผมครั้งที่เรียนวิศวะ มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ตามพี่ชายที่มา
เรียนอยู่ก่อน และได้ยินกิตติศัพท์พวกวิศวะ มามนาน น่าจะเป็นด้าน
ที่ถูกกับบุคลิกผม หลายคนพูดว่าผมน่าจะเรียนหมอ แต่ผมว่าไม่ใช่
ตัวผม ตอนผมสอบเข้ามหาวิทยาลัย ผมก็เลือกเฉพาะคณะวิศวะ ตอนอยู่
โรงเรียนเตรียมอุดมฯ ก็ไม่เคยคิดว่าจะไปชิงทุนเรียนต่อที่ไหนเลย

ตั้งใจจะเข้าวิศวะ จุฬายๆ เพียงแห่งเดียว ตอนติดบอร์ดแล้ว เพื่อนชวนไปสอบชิงทุนโคลัมโบเพื่อไปเรียนต่อที่ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ผมก็ตามแหไปสอบด้วย ติดได้ทุนไปเรียนนิวซีแลนด์ เขามาตามตัวผมก็ปฏิเสธว่าไม่ขอไป ตอนนั้นเป็นช่วงที่พี่ชายผมไปเรียนต่อต่างประเทศ ไม่อยู่ประเทศไทย สงสัยว่าหากพี่ชายอยู่อาจจะยุให้ไปก็ได้

ตอนเข้าเรียนวิศวะ ผมซ่ามากสุดๆ เลย จากการที่เป็นนักเรียนดีเด่นและนักกีฬาทำให้เป็นจุดเด่น สมัยนั้นกลัวที่สุดที่จะถูกหาว่าเป็นพวกที่มั่วซั่วหรือพวกไม่เอาไหน ซึ่งหมายถึงพวกที่เอาแต่เรียนอย่างเดียว ผมจึงสำมะเลเทเมาไม่ค่อยเข้าเรียน เอาแต่เที่ยวเตร่และเล่นกีฬา นอกจากการซ้อมเชียร์และซ้อมเดินพาเหรด ซึ่งถือเป็นภาคบังคับแล้ว ก็สนุกสนานไปเจี้ยวจ้าวตามตึกต่างๆ รุ่นพี่พูดว่าเก่งจากไหนมาไม่สำคัญ มาอยู่วิศวะ แล้วเท่ากันหมด นักเรียนติดบอร์ดมา มีสิทธิ์ตกชั้นหรือถูกรีไทร์ได้เท่าๆ คนอื่น ผมยังนึกเลยว่าเป็นไปไม่ได้

ผมเป็นโรคขาดเพื่อนไม่ได้อยู่แล้ว จึงไปไหนๆ กับเพื่อนทุกๆ กลุ่มไม่เคยกลับบ้านก่อน 3-4 ทุ่ม บางทีก็ไม่ได้กลับบ้านแต่ไปสิงตามหอในห้องเพื่อนๆ ไปหัดเดินร่ำ และทำอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ตอนปี 1 เป็นปีที่สนุกที่สุด เรียนก็ไม่มีปัญหาเพราะพื้นฐานเราดีมาจากเตรียมอุดมฯ

สอบเทอมแรกคะแนนฟิสิกส์ยังได้ถึงกว่า 90 เปอร์เซนต์เลย
ผมสามารถผ่านทุกวิชาในชั้นปีที่ 1 มาอย่างไม่ยากเย็น ถึงแม้บางวิชา
จะได้ไม่ค่อยดีไม่ถึง 70 เปอร์เซนต์บ้างก็ตาม สมัยนั้นขอให้ทุกๆ ปี
สอบผ่านก็จะไปนับดูผลปีสุดท้ายว่าได้คะแนนรวมถึง 75 เปอร์เซนต์
หรือไม่ หากปีสุดท้ายปีเดียวได้เกินร้อยละ 75 ก็ได้เกียรตินิยมแล้ว
ผมคิดว่าเรียนให้ผ่านทุกปีแล้วไปเอาจริงปีสุดท้ายปีเดียวก็พอ
จึงไม่ค่อยสนใจเรียนเท่าไรนัก

การเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 สมัยนั้นมีการเรียกประชุมซ้อมเพลงเชียร์
กันทุกวันตอนกลางวัน เลิกเรียนต้องกินข้าวอย่างรวดเร็ว เพื่อไปเข้า
ประชุมเชียร์ให้ทันไม่เช่นนั้นจะถูกลงโทษ ผมสบายอยู่แล้วติดนิสัยมา

ตั้งแต่เด็กแล้วเรื่องกินเร็ว แต่เพื่อนๆ บางคนมีปัญหาเป็นโรคกระเพาะไปเลย สมัยนั้นนิสิตปี 1 ทุกคนต้องร้องเพลงเชียร์ให้ขึ้นใจ เพลงหนึ่งที่ประทับใจมากคือเพลงที่ขึ้นต้นว่า “สีเลือดหมูดูแพรวพราว น้้แหละชาววิศวกรรม ที่เคยนำในเชิงชั้นกีฬา ลงสนามงามน่าชม ดูช่างสมเป็นดารา...” เพลงนี้พวกกองเชียร์จะร้องทุกครั้งที่นักกีฬาจากคณะวิศวกรรมฯ ก้าวลงสนาม เมื่อผมได้ยินเพลงนี้ตอนลงสนามแข่งกีฬาแล้วละก็จะคึกคักเป็นพิเศษ จึงนำท่อนแรกของเพลงมาเป็นหัวเรื่องนี้

วันรับน้องใหม่ตอนปี 1 ผมเป็นนักกีฬา รุ่นพี่มาดูแลเป็นพิเศษ ไม่ให้บอบช้ำ ผ่านซุ้มต่างๆ อย่างสบายๆ พอมาถึงซุ้มซีเนียร์ซุ้มสุดท้ายมีซีเนียร์ผู้หญิงคนหนึ่งสวยมากๆ ยืนอยู่ เพื่อนๆ ซีเนียร์ด้วยกันเข้าว่า

ไม่ถามอะไรน้องใหม่บ้างหรือ พี่ผู้หญิงคนนั้นก็ถามผมว่า ผมชื่ออะไร
ผมตอบไปด้วยเสียงดังฟังชัดว่า ชื่อประเสริฐครับ ปากฎว่าพวกซีเนียร์
ฮากันทั้งวง ผมก็ไม่เข้าใจมีคนหนึ่งบอกผมว่าชื่อผมเหมือนกับคุณพ่อแฟน
ของพี่ผู้หญิงสวยคนนั้น พี่ผู้หญิงสวยคนนั้นต่อมาเป็นถึงผู้ว่าการการ
ประปานครหลวง นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมรู้จักพี่ชวนพิศ ธรรมศิริ ของเรา

พอขึ้นปีที่ 2 ผมยังซ่าหนัก เอะอะระรานไปทั่ว ปีนี้เอง
เกิดเหตุการณ์ไม่สงบขึ้น เริ่มจากตอนที่เราแข่งบาสฯ กับคณะ
วิทยาศาสตร์และนำไปสู่การยกพวกตีกันระหว่างคณะ ผมก็ร่วมอยู่ใน
เหตุการณ์อย่างใกล้ชิดทุกตอน แต่โชคดี ไม่ได้ถูกลงโทษไล่ออกหรือ
ห้ามสอบ ซึ่งมหาวิทยาลัยมาประกาศเอาความผิดวันสอบปลายปี
คิดว่าพวกเรคงไม่กล้าหือในวันนั้นเพราะต้องสอบ ที่ไหนได้พวกเรา
รวมใจพร้อมกันสไตรก์ไม่เข้าสอบ ตอนช่วงนั้นผมยังนั่งคิดเลยว่า
ที่คิดว่าไม่มีทางสอบตกหรือถูกรีไทร์ ตอนนั้นชักจะเห็นกลางๆ แล้ว
แต่เพื่อพวกและเพื่อนที่ถูกลงโทษจึงต้องรวมกันสไตรก์ ผลสอบปีนั้น
ผมต้องสอบซ่อม 3 วิชาที่ไม่ได้เข้าสอบ ได้คะแนน 60 ทั้ง 3 วิชา
จุดคะแนนเฉลี่ยของผมลงมามากเลยทีเดียว

ผมโชคดีที่เป็นนักกีฬาจึงได้ใกล้ชิดรุ่นพี่ๆ ได้รับคำแนะนำ
เรื่องต่างๆ จากประสบการณ์ของพี่ๆ มากมาย ทั้งในเรื่องการเรียน

การทำข้อสอบ และในการวางตัวในกิจกรรมต่างๆ ยกตัวอย่างหนึ่ง
ตอนที่ 2 นี้ มีวิชาหนึ่งที่เขาเล่ากันมาว่าเป็นวิชาปราบเซียน
อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ดีจบจากอังกฤษ สูงอายุแล้ว ต้องระมัดระวังเรื่อง
ทำข้อสอบ ต้องเขียนลายมือให้สวย หากเขียนลายมือยุ่งอ่านไม่ออก
ท่านให้ตกทันที และอย่าได้มีการขีดฆ่า หากจำเป็นต้องแก้ขีดฆ่า
ต้องเขียนไว้ตรงจุดขีดฆ่าว่า “ขอประทานอภัย” ด้วย

ผมเกร็งมากกับวิชานี้ ไม่ใช่ไม่รู้เรื่อง แต่เป็นเพราะลายมือผม
เคยมีอาจารย์สมัยโรงเรียนเตรียมอุดมฯ ทักมาก่อนว่าเหมือนกิ่งกือเดิน
จึงกลัวเป็นพิเศษ วิชานี้ก่อนสอบเพื่อนคนหนึ่งชื่ออำนวยศักดิ์ ทุลศิริ
ชวนไปดูวิชานี้ที่หอพักของเขา แต่คืนก่อนสอบเขาไม่ดูหนังสือเลย
เอาแต่นอนแต่หัวค่ำ พลุกเขวขึ้นมาดู เขาบอกไม่ดู เพราะเขาคิดว่า
เขาต้องสอบตกแน่นอน เพราะลายมือเขาอาจารย์อ่านไม่ออกแน่ๆ
เอาไว้ปิดไปค่อยสอบใหม่ตอนอาจารย์ท่านนี้เกษียณไปแล้ว วิชานี้
ผมเขียนตอบในห้องสอบด้วยความระมัดระวัง ไม่ยอมขีดฆ่าและเขียน
ขอประทานอภัยทุกๆ ครั้งที่จำเป็น ปรากฏว่าวิชานี้ผมได้คะแนนตั้ง
97 จาก 100 นี้เพราะผมเชื่อที่รุ่นพี่บอก ส่วนเพื่อนผมคนที่ว่าก
ดกวิชานี้จริงๆ ไม่แน่ใจว่าเขาสอบตกเพราะเอาแต่นอนไม่ดูหนังสือ
หรือเป็นเพราะลายมือเขากันแน่

ช่วงปีที่ 1-2 ที่วิศวะ นี่เป็นช่วงที่ซำสุดๆ จริงๆ เหล้าบุหรี
เต็มๆ เพื่อให้ดูเท่เป็นแมนจนติดอ้อมแงม กว่าจะเลิกได้ก็เกือบเอาชีวิต
ไม่รอด ตอนนั้นเหมือนอยากเป็นนักแสดงมากกว่าเป็นนิสิตนักศึกษา
ตามค่านิยมในสมัยนั้น เหมือนในหนังเรื่อง “โก๋หลังวัง” แต่คนอื่นคง
มองเราเป็นเหมือนก๊วยอันธพาลมากกว่า เวลาคณะอื่นเขาจัดงานดนตรี
เราต้องหาเรื่องเบ่งเข้าฟรี เสียเงินซื้อตั๋วเข้าดูมันจะกระจอกไปหน่อย
เวลาเข้าในหอประชุมก็ชอบไปนั่งชั้นบนด้านข้างเวที ไม่ได้นั่งเก้าอี้ดอก
นั่งบนพนักเก้าอี้เอาเท้าวางบนเก้าอี้แทนและโห่ฮาแบบก๊วยเราดีๆ นี่เอง
คิดย้อนกลับไปก็รู้สึกว่าคุณตัวเองน่าทุเรศมากกว่า

พูดถึงเรื่องเรียน ช่วงเรียนชั้นปีที่ 1-2 ยังเรียนรวมกันไม่มีแยก
พอขึ้นปีที่ 3 จึงแยกตามสาขา ผมเลือกเรียนโยธา เพราะคิดเพราะฝัน
อยากไปทำงานก่อสร้างตามต่างจังหวัด ซึ่งช่วงนั้นเป็นช่วงที่กำลัง
พัฒนาประเทศ พ.ศ. 2510 เรียนปีที่ 3 เริ่มเรียนวิชาซีพีเช่น
การออกแบบทางรถไฟ โครงสร้างต่างๆ ปีที่ 3 นี้มีการไปแคมป์
ฝึกงานที่เมืองกาญจน์ แบ่งกันไปฝึกงาน 2 กลุ่ม กลุ่มแรกไปฝึกครั้งแรก
ตอนปิดภาคกลาง ผมก็แหมมไปเยี่ยมที่แคมป์กับเขาด้วย ไปกินเหล้า
และเฮฮากับเขา พอตอนไปเอง ผมถูกพรรคพวกตั้งให้เป็นประธาน
เชียร์แคมป์ โดยพี่สุรเสียง คำเนตร ซึ่งตอนนี้ก็มาทำงานด้วยกัน

ได้รับเลือกเป็นประธาน เพราะแกแก่กว่าใครเพื่อน ที่แคมป์มีกิจกรรม
ทำกันในตอนกลางคืน ประธานเชียร์ทำหน้าที่ปลุกคนทั้งแคมป์

มาทำกิจกรรมตอนกลางดึก เฮฮา

เอ็ดตะโรกันจนชาวบ้าน

แถวนั้นไม่ต้อง

ได้หลับได้นอน

ตัวผมเกือบโดน

ส่งตัวกลับกรุงเทพฯ

เพราะเป็นตัวการ

การไปแคมป์ที่เมืองกาญจน์ ก็มีเรื่องเล่าให้อ่านอีกเช่นกัน
มีรุ่นพี่เคยสอนไว้ว่า ไปอยู่แคมป์คนเยอะนะ แย่งกันกินแย่งกันอยู่
เวลากินข้าวต้องเร็วนะไม่เช่นนั้นไม่ได้กินจานที่ 2 เพราะแย่งคนอื่น
ไม่ทัน แหมพูดแล้วน่าอาย ผมกินด้วยสปีดปกติของผมนี้แหละ
ยังได้ตักจานที่ 2 ก่อนใครๆ แถมยังมีโอกาสจานที่ 3 อีก ยังมี
เรื่องเล่าอีกมากมายที่ประทับใจที่แคมป์ เช่น อาจารย์แบ่งปาร์ตี้ให้
ออกทำเซอร์เวย์รอบเขาชนไก่ บางปาร์ตี้ก็มีตัวเลขจนละเทะ
คนที่มั่วเก่งๆ ขณะนี้ก็ได้ดิบได้ดีไปกันทุกคนแล้ว เป็นอธิบดีบ้าง
เป็นวิศวกรใหญ่บ้าง เป็นผู้ว่า รองผู้ว่า กันเป็นแถว รวมทั้งเป็น
ประธานบริษัทที่ปรึกษาด้วย

พอสอบชั้นปีที่ 3 เสร็จ ผมก็รีบหาเรื่องออกไปฝึกงานทันที โดยสมัครไปที่สำนักงานพลังงานแห่งชาติ ขอไปฝึกงานที่แคมป์ก่อสร้างเขื่อนลำโดมน้อยที่จังหวัดอุบลราชธานี ตอนนั้นอุปถัมภ์และอำเภอฟิบลม้งสาวยังมีความทึรกันดารอยู่มาก ที่แคมป์ก่อสร้างเพ็งดัดถนนเป็นถนนลูกรังให้รถวิ่งเข้าไปได้ ไม่ค่อยได้กินของทะเลกัน วันไหนมีปลาทุเค็มเข้าไปส่งที่แคมป์ก็ดีใจกันยกใหญ่ ไปฝึกงานจริงๆ อยู่ได้ไม่กี่อาทิตย์ เมื่อรุ่นพี่จะไปสกลนครเพื่อเก็บย้ายข้าวของจากแคมป์ก่อสร้างเขื่อนน้ำพุงมาเขื่อนลำโดมน้อย ผมก็กระโดดขึ้นรถไปกับเขา แวะเที่ยวกันไปตามดลตทาง จากอุปถัมภ์ มาขอนแก่น ไปสกลฯ กลับมาอุดรฯ ไปหนองคายและข้ามไปเวียงจันทน์ ประเทศลาว

ตอนนั้นมีแคมป์จีไอของอเมริกันตั้งอยู่ที่อุปถัมภ์ อุดรฯ และเวียงจันทน์ ตลาดโดยเฉพาะตอนกลางคืน

คึกคักมาก พวกเราเที่ยวไนต์คลับกับรุ่นพี่ทุกคืนเลย สมัยนั้นเต้นรำคล่อง ผมชอบมากโดยเฉพาะจังหวะร็อคแอนด์โรล พอเปิดเพลงจังหวะร็อคแอนด์โรลที่ไรผมต้องออกซ่าทุกทีและ

จังหวัดนี้ตามแถวต่างจังหวัดไม่ค่อยมีใครเด่นเป็น ผมเด่นโชว์เลยทีเดียว
เท่ามาก ตอนนั้นเด่นเท่าไรออกแรงเหวี่ยงเต็มที่ก็ยังไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย
กินเหล้าเมายาทุกคืน พอกลับมาที่แคมป์เชื่อนลำโดมน้อยมีโทรเลข
จากกรุงเทพฯ แจ้งข่าวว่าเพื่อนบางคนที่เป็นฝึกงานสอบตกบางวิชา
ต้องกลับกรุงเทพฯ เตรียมสอบซ่อม ผมไม่ได้สอบตกกับเขาแต่คิดว่า
เที่ยวพอแล้วที่โดมน้อย จึงกลับกรุงเทพฯ ด้วย กลับมามีเพื่อนที่
ต้องสอบซ่อม และต้องเลิกฝึกงานกับบริษัทรับเหมาที่สร้างทางอยู่
ในชัยภูมิ ผมจึงขอไปแทนและได้ออกไปที่แคมป์ทางที่ชัยภูมิอีก
ช่วยคุมงานสร้างที่ทางสายชัยภูมิ-หนองบัวโคก อยู่กับพีรชัย สุขารมณ์
ก็ได้ไปเที่ยวแถวๆ นั้นทั่วไปอีก ไปหาเพื่อนที่เป็นฝึกงานที่โคราชบ้าง
ที่จังหวัดเลยบ้างตามเรื่อง ตอนเรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 นี้เราก็กินเที่ยวไป
ทั่วอีสาน ไม่ได้ฝึกงานเป็นชิ้นเป็นอัน แต่ได้ประสบการณ์จากการ
ไปตระเวนครั้งนี้พอสมควร ตอนเรียนชั้นปีที่ 3 นี้ผมเริ่มจับแพน
เป็นเรื่องเป็นราวแล้ว

ปีที่ 4 เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่ออีกช่วงหนึ่ง ผมคิดว่าปีนี้ต้อง
เรียนให้ดี เพื่อให้ได้เกียรตินิยมสำหรับไปเรียนต่อ ผมได้รับคัดเลือก
เป็นประธานกีฬาบาสฯ แล้ว มีคนมาทาบทามให้ผมรับตำแหน่ง
ประธานเชียร์ ซึ่งตำแหน่งประธานเชียร์สมัยนั้นใหญ่มาก เป็น
ผู้คุมกำลังโดยเฉพาะน้องใหม่และพวกอันธพาลปีที่ 2 และปกติหาก

มีเรื่องมีราวกัน ประธานเชียร์ต้องออกศีก์นำหน้าทุกครั้ง มีการพูดกันไว้ว่าใครมาเป็นหัวหน้าคณะและประธานเชียร์คณะวิศวะ ก็เตรียมตัวเรียนเข้าได้เลย เผลอๆ อาจจะโดนถึงขั้นทัณฑ์บนหรือพักเรียนหรือไล่ออกเลยทีเดียว

ผมต้องคิดหนัก อยากก็อยากเพราะความขำ แต่ใคร่ตรงดูแล้วตัดสินใจ อย่าดีกว่า หากต้องเรียนอีกปีตอนปีที่ 4 คงหมดอนาคตแน่ จึงไม่รับการทาบถาม ปีนี้ผมตั้งใจเรียนเป็นพิเศษ แต่สอบเทอมแรกเจอดาวพลูโตมาบังดวงเข้า วิชาที่สำคัญผมได้คะแนนแย่มาก ซึ่งผมไม่เชื่อว่าผมทำสอบแย่มาก ทำให้ได้คะแนนรวมแค่ประมาณ 72 เปอร์เซ็นต์นี่คงเป็นเพราะเวอร์กรรมที่ทำได้จากการปล่อยตัวปล่อยใจไปตั้ง 3 ปี ปลายปีจึงต้องฮึดอย่างหนัก ปรากฏผลปลายปีออกมา ผมได้คะแนนรวมเกิน 75 ไปเพียงนิดเดียว เป็นผู้ได้เกียรตินิยมคนสุดท้ายของภาควิชาโยธาโครงสร้างเลย คงเป็นเพราะบุญเก่าเรายังมีกรรมะ จึงเรียนได้จบภายใน 4 ปี และได้เกียรตินิยมมาอย่างหวุดหวิด

เมื่อรู้ผลสอบแล้ว ผมได้ไปสมัครเรียนต่อที่สถาบันเอไอที (สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย) ตอนนั้นมีชื่อเสียงมาก เขาจ้างให้เรียนคือเรียนแล้วได้เงินเดือนด้วย เดือนละ 1,500 บาท ยังสูงกว่าไปรับราชการสมัยนั้นซึ่งได้เพียงเดือนละ 1,050 บาทเท่านั้นเอง

แต่ก่อนรู้ผลสมัครเรียน ผมก็เล่นไปสมัครทำงานที่กรมทางหลวง และขอออกไปทำงานที่อีสานไปอยู่กับลูกพี่ที่เคยไปฝึกงานด้วย ทำได้เพียง 3 เดือน ยังไม่ได้รับบรรจุเป็นข้าราชการเลย ก็ได้รับแจ้งว่าเอไอที่รับเข้าเรียนต่อปริญญาโทด้านน้ำแล้ว จึงไปลาออกจากกรมทางหลวงกลับมาเรียนต่อ เป็นอันว่าไม่ได้เป็นข้าราชการกับเขา และจากการที่ได้เรียนปริญญาโทและต่อด้วยปริญญาเอก ทำให้หมดสิทธิที่จะไปใช้ชีวิตทำงานก่อสร้างตามหัวเมืองดังที่เคยวาดหวังไว้ตลอดมา ทั้งๆ ที่เป็นสิ่งที่ผมชอบและใฝ่ฝัน

ชีวิตในมหาวิทยาลัย ให้อะไรๆ กับผมหลายๆ ด้าน ไม่ใช่เพียงแค่ปริญญาอย่างเดียวแต่เป็นช่วงเวลาที่ผมได้ค้นพบประสบการณ์การคบหาสังคมกับเพื่อนๆ ทั้งรุ่นเดียวกัน รุ่นพี่ และรุ่นน้อง ทั้งในคณะตนเองและต่างคณะมากมาย ทำให้เป็นประโยชน์กับผมมาจนถึงทุกวันนี้

เจ้ามกเจ้ากลอน

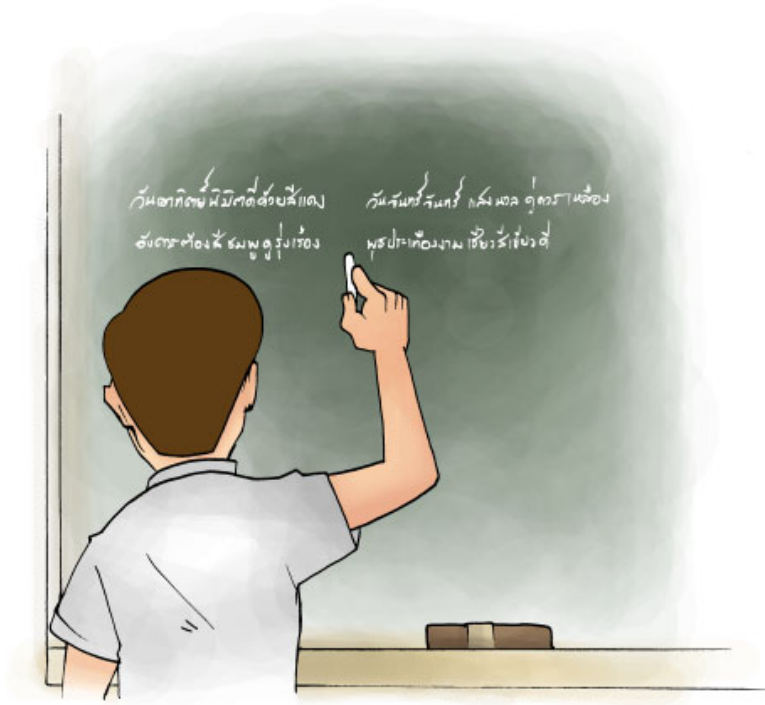
“พรสวรรค์สร้างพรตมันเพลงกลอน
ตั้งแต่อ่อนเด็กเล็กจนโตในวัย
ไม่ได้มีครูที่ไหนใครใคร
เพียงอาศัยมันไม่ได้มันลงทาง”

ผมเป็นคนชอบเพลงมาตั้งแต่เด็กๆ ยังจำได้ ผมขึ้นเวทีประกวดร้องเพลงมาตั้งแต่ตอนชั้นประถมสองประถมสาม (อายุเพียง 8-9 ขวบ) ครั้งแรกร้องก็ไม่มีใครสนใจให้คะแนน ไม่เข้ารอบกับเขาเลย กลับมาบ้านพี่บอกว่าต้องใส่แอ็กชั่นด้วย พอปิ้งขึ้น ผมใส่แอ็กชั่นประกอบเพลงเต็มที่ทำให้ชนะเลิศ ตอนเด็กๆ ผมร้องเพลงทุกประเภท พี่ๆ ชอบเพลงลูกกรุง ผมก็ชอบร้องตาม พวกคนงานบ้านผมเขาชอบเพลงลูกทุ่ง เช่น สุรพล สมบัติเจริญ ยงยุทธ เขียวชาญชัย พร ภิรมย์ หรือพยงค์ มุกดา ผมร้องได้หมด ที่น่าแปลกใจของผู้คนทั่วไปคือ

ผมจำเนื้อร้องแม่น ผมร้องไม่กี่ครั้งก็จำเนื้อร้องได้หมด ผมเองก็ไม่เข้าใจ แต่การจำเนื้อร้องของผมคือ รู้และจำสัมผัส และเนื้อเพลงก็คล่องจอง เป็นกลอน จนถึงเดี๋ยวนี้ เพลงที่ผมร้องเมื่อตอนเด็กประถมผมยัง จำได้เลย ก็มันสัมผัสกันดีออกจะตาย จำท่อนแรกได้ มันก็สัมผัส เรื่อยเจื้อยไปได้เลย เพลงสมัยก่อนมันเป็นกลอนอยู่แล้ว ตอนเด็กๆ พี่ผมเรียนโคลงกลอนก่อนผมแล้ว และสมัยนั้นมีรายการเพลง ดีเจสมัยนั้นชอบเอาคำโคลงคำกลอนคมๆ มาอ่านให้ผู้ฟังฟัง พี่ผมก็ จำมาท่อง ผมก็จำได้ โดยเฉพาะบางคำกลอนที่มันตลกๆ ตาม ความรู้สึกของผมสมัยเด็กๆ เช่น คำกลอนหนึ่งที่ว่า “หากชีวิตไม่สิ้น ก็ตื่นไป หากชีวิตไม่ตื่นก็สิ้นใจ” ผมฟังมันตลกดี สัมผัสรับกันดี

นี่กระมังที่เป็นสาเหตุให้ผมชอบบทโคลงกลอน ผมเริ่มแต่งกลอน เป็นจริงๆ ตอนชั้นมัธยม 5 ที่มีการสอนแต่งกลอนแต่งโคลงกันในวิชา ภาษาไทย ผมแต่งเป็นกลอนได้ยาวๆ ในขณะที่เพื่อนๆ ยังมอยู่เลย ครูที่สอนวิชานี้มีการให้แข่งกันแต่งกลอน โดยการขึ้นให้ท่อนแรกก่อน แล้วให้แข่งกันแต่งออกไปเขียนบนกระดาน เพื่อประกวดว่าใครแต่ง เสร็จก่อนและใครไพเราะกว่ากัน ผมกินดิบ ไม่มีใครสู้ผมได้ ผมแต่งเสร็จแล้วก็ยังไปช่วยเพื่อนๆ แต่งอีกด้วย เป็นที่เขม่นของครู อีกต่างหาก ตอนช่วงนั้นหายใจออกมาเป็นกลอน เอาเนื้อเพลงเพลงนั้น เพลงนี้ดึงออกมาผสมกันใหม่เป็นบทกลอนบทโคลงกันไปมากมาย

เดี๋ยวนี้จำไม่ได้แล้ว แต่มีบทกลอนหนึ่งแต่งเป็นกลอนเรื่องสี่ประจำวัน
ที่ยังพอจำได้ คือ

“วันอาทิตย์นิมิตดีด้วยสีแดง	วันจันทร์จันทร์แสงนวลคู่ควรเหลืออง
อังคารต้องสีชมพูรุ่งเรือง	พุธประเทืองงามเขียวสีเขียวดี
พฤหัสบดีอยู่คู่สีส้ม	วันศุกร์สมสีฟ้านภาศรี
วันเสาร์ม่วงขัตติยราชนารี	แต่งตามนี้ท่านจะมีศรีแก่ตัว”

พอมารียนต่อโรงเรียนเตรียมอุดมฯ อาจารย์สอนภาษาไทย
ท่านหนึ่ง ท่านเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอน ชอบเข้ามาในห้องแล้วเขียนโคลง
กลอนสดๆ ให้นักเรียนในวาระต่างๆ พอถึงตอนปีใหม่ผมเลยเป็น
ตัวแทนนักเรียนในชั้นแต่งกลอนให้ของขวัญท่าน ดังนี้

“ประนมกรวอนไหว้ปวงไท้เทพ สถิตเสพบนฟากฟ้ามหาสถาน
ประสิทธิ์พรประเสริฐมาแต่อาจารย์ เกษมศานต์สุขพิพัฒน์สวัสดิ์”

เป็นที่ฮือฮาถามหาตัวผู้แต่งกันใหญ่ ผมบอกหาเอาจากใน
บทกลอนก็รู้ อุตส่าห์บอกไปในกลอนยังไม่รู้กันอีก ต่อมาเมื่อพิธีการอะไร
ก็ให้เราเป็นผู้แต่งกลอนทุกทีไป

พอมารเรียนนิศฯ จุฬาฯ ผมก็แต่งกลอนแต่เป็นในลักษณะ
เพี้ยนๆ เป็นกลอนทะเล่ๆ ดัดแปลงเพลงต่างๆ ร้องเป็นเพลงน้อย
สนุกสนานกันเป็นการส่วนตัวกับเพื่อนๆ ในคณะ ซึ่งไม่สามารถนำมา
บันทึกไว้ในที่นี้หรือทำเป็นวีซีดีได้

ต่อมาเมื่อเข้าเรียนต่อปริญญาโทและเอกจนกระทั่งออกมา
ทำงานและมาตั้งบริษัทที่มข เป็นเวลาที่ซีเรียสมาก ไม่มีอารมณ์ความ
เป็นเจ้าบทเจ้ากลอนหลงเหลืออยู่เลย จนกระทั่งมาถึงช่วงหลัง

ก่อตั้งสำนักพิมพ์ดาวฤกษ์ (ชื่อตอนเริ่มแรก) ช่วยเขาตั้ง ช่วยเขา
หางานหาการจึงเกิดอารมณ์นักกลอนขึ้นมาใหม่ ผู้คนต่างลิ้มความเป็น
คนเจ้าบทเจ้ากลอนเราไปหมดแล้ว ส่วนผู้ที่มารู้จักกันทีหลังไม่เคยรู้

ไม่เคยเห็นมาก่อนก็ทักทักเอาไว้ว่า ผมให้ภรรยาผม

ที่บ้านแต่งให้บ้างละ หรือให้
อดีตเลขาฯ ผมแต่งให้บ้างละ
ไม่มีใครคิดว่าผมแต่งเองเลย
น่าน้อยใจไหมละ

การเขียนคำกลอนระยะหลังนี้ ต้องมีอารมณ์ถึงจะเขียนออก
นั่งในที่ทำงานไม่เคยนึกเขียนได้ ส่วนใหญ่จะใช้เวลาสร้างอารมณ์อยู่
เป็นนาน และเมื่อเกิดบึงขึ้นมาแล้วละก็ ต้องคิดและเขียนอย่างต่อเนื่อง
และออกมาเป็นซีรีส์เลย จะไม่ใช่ท่อนเดียวจบ ฉะนั้นจะเห็นคำ
กลอนของผมมันยาว ก็เพราะความต่อเนื่องของอารมณ์นั่นเอง ก่อน
หน้านี้อะไรๆ ปีผมจะต้องพยายามสร้างอารมณ์ให้เกิดตอนเรามีกงาน
ปีใหม่ เพื่ออวยพรปีใหม่ใครต่อใครที่มาร่วมงานเป็นกลอน อยู่มาปีหนึ่ง
ผมคิดที่จะเขียนคำกลอนปีใหม่ แต่ทราบมาว่าจะมีคนเขียนมาแข่งกับผม

เลยคิดไปคิดมา ออกมาเป็นเพลง และมาเป็นเพลง “ชาวทิพย์” ที่เราฟังเราร้องกันอยู่ทุกวันนี้ การแต่งกลอนทุกครั้งผมต้องใส่เนื้อความ ที่เป็นการแสดงความหมายหรือความเป็นเอกลักษณ์ของเรื่องนั้นๆ เข้าไป จึงแต่งได้แต่กลอนที่ผมรู้ซึ่งหรืออินกับเรื่องนั้นจริงๆ ไม่รู้ก็ต้อง ค้นคว้าไปพร้อมกับการสร้างอารมณ์ให้อินกับเรื่องนั้นๆ ให้มาก

ก่อนวันวันเฉลิมฉลองพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงครองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2549 ผู้จัดทำ สมุดถวายพระพรของกลุ่มบริษัทฯ ส่งกระดาษมาให้ผมหนึ่งแผ่น เพื่อให้ผมเขียนถวายพระพร ผมไม่รู้จะเขียนอย่างไรดี คิดว่าอาจจะ เขียนสั้นๆ เพียงคำว่า “ขอพระองค์ทรงพระเจริญ” เท่านั้น วันที่มีพิธี

เฉลิมฉลอง ที่ในหลวงท่านเสด็จฯ ทำพิธีที่พระที่นั่งอนันตัญญ์ ได้เปิดทีวีดู เห็นผู้คนมายืนรอเฝ้าเพื่อถวายพระพรมิดฟ้ามิดดินไม่กลัวแดดกลัวฝน เห็นท้องฟ้าแจ่มใสแต่ร่มรื่น ไม่เคยเห็นภาพเช่นนั้นมาก่อน เป็นภาพที่ประทับใจยิ่ง ผมเห็นยังเกือบน้ำตาไหลด้วยความปลื้มปิติ ทันใดนั้นเอง ก็คิดขึ้นมาได้ว่าผมจะต้องแต่งกลอนถวายพระพร และจะเป็นกลอนที่สุดของชีวิต ผมคิดขึ้นมาได้ทันทีในขณะนั้นว่า คำกลอนถวายพระพร เริ่มต้นของผมจะต้องเป็นภาพที่เห็นในทีวีขณะนั้นว่า “ธ ทรงเป็นศูนย์รวมใจไทยทั้งชาติ” แล้วก็ออกๆ มาต่อ เราต้องหาข้อมูลเพิ่ม จึงชวนภรรยาและลูกๆ ไปชมพระราชกรณียกิจของพระองค์ท่านที่เมืองทองธานี จากห้องหนึ่งไปอีกห้องหนึ่ง ผมได้กลอนบทหนึ่งต่อไปอีกบทหนึ่ง เช่น ห้องที่เห็นภาพพระองค์ท่านเสด็จฯ ไปเยือนราษฎรทั่วทุกถิ่นมาเป็นเวลาช้านาน โดยไม่ได้ทรงคำนึงถึงความยากลำบาก พระวรกายของพระองค์เลย จึงออกมาเป็นกลอนว่า “ทรงเสด็จฯ เยือนชาวไทยทั่วถิ่นหล้า ทรงลำบากพระวรกายมานานเนิ่น” ผ่านห้องที่ตั้งชื่อว่า “น้ำคือชีวิต และเห็นคำพระราชดำริว่า การแก้ปัญหาหรือนั้น เรื่องน้ำต้องเป็นเรื่องแรก คนขาดไฟฟ้ายังอยู่ได้ แต่ขาดน้ำอยู่ไม่ได้” ผมจึงคิดเขียนกลอนต่อเนื่องมาว่า “ทรงดำริ นที คือชีวิต หากจะคิดแก้ปัญหาให้น้ำมาก่อนฯ” ผ่านห้องเศรษฐกิจพอเพียงและห้องที่แสดงภาพเลขาธิการสหประชาชาติถวายรางวัลแด่พระองค์ในฐานะยอดพระมหา กษัตริย์นักพัฒนา ผ่านห้องทรงทศพิธราชธรรม ก็บันทึกภาพในสมอง

กลับมาเขียนเป็นบทกลอน ตอนดึกคื่นนั้นผมนึกว่าเราควรจะจับ
คำกลอนเราอย่างไร ก็นึกถึงพระราชดำรัสสี่ประการของพระองค์
รุ่งขึ้นรีบออกไปหาซื้อหนังสือพิมพ์เพื่ออ่านพระราชดำรัสของพระองค์
ให้ครบถ้วน ปรากฏว่าหนังสือพิมพ์ที่หน้าบ้านขายหมดแต่เช้า ต้อง
ขับรถมาที่บริษัทขอหนังสือพิมพ์มาอ่านดูเพื่อเขียนบทสุดท้ายของกลอน
เพื่อตั้งเป็นปณิธานที่จะรับพระราชดำรัสสี่ประการของพระองค์
ใส่เกล้าใส่กระหม่อมสันทัดรักษาสืบไป และถวายพระพรขอให้พระองค์
ทรงพระเกษมสำราญชั่วกาลนาน นี่ก็แรงบันดาลใจที่เกิดขึ้น
และนำมาเขียนร้อยเรียงเป็นบทเป็นกลอน วันต่อมามีผู้นำไปลง
หนังสือพิมพ์ เพื่อนผมหลายๆ คนโทรมาหา ถามว่า ภรรยาแต่งกลอน
แล้วทำไมมาใส่เป็นชื่อผม หรือเพื่อนๆ ภรรยาโทรมาหา ถามว่าแต่ง
ให้ผมหรือไร ภรรยาผมหน้าบานไปเลย เรื่องนี้จึงจบด้วยเพลง
“ชาวทิพย์” ที่แต่งไว้เมื่อหลายปีก่อน และคำกลอนที่ผมแต่งถวายพระพร
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสทรงครองราชย์ครบ 60 ปี
และขอยืนยันอีกครั้งว่า “ผมแต่งเองครับ”

ชาวติมู

ทำนอง เพลงชาวดง
เนื้อร้อง ประเสริฐ ภัทรมัย

***** กรุงเทพฯ ถิ่นนี้ชาวที่มา ในสังคม ทุกคนชื่นชม ล้วนนิยมวิชาการ
การทำงานหนักเพียงไหน ไม่มีใครท้อใจเลยผ่าน ด้วยใจสมัครสมาน สามัคคีร่วมเป็นหนึ่งเดียว

(1)

บริการงานที่ปรึกษา ความรู้วิทยา ไม่เป็นรองใคร ลูกค้าจะต้องพึงพอใจ ผลงานฝากไว้มากมี
คุณภาพต้องคำนึง เป็นที่หนึ่งให้ได้ทุกที่ ทำงานเป็นที่มั่น เอส-คิว-ทีของเราสืบมา

..... ๗๐ *****

(2)

อาชีพเราน่าภูมิใจ ทุกคนล้วนได้ใช้วิชาการ
งานเราขายใหญ่ เพิ่มไป อีกหลาย ๆ หน้า

ต้องคิด ต้องค้น ต้องฟังชัน ผลงานจึงได้ออกมา
ผู้คนต่างเรียกหา ชาวทีมมาบริการ

.....

0
679 *****

.....

(3)

กลุ่มที่ไม่ว่าผู้ใด เรามีน้ำใจ ร่วมกันฟันฝ่า
 ได้งานเราชื่นใจ ลำบากเพียงไหนไม่หวั่น
 ค้าลงเรายังพร้อมหน้า ถ้างานไม่เสร็จไม่ทัน
 เสร็จงานเราสุขสันต์ ร่วมกันร้องเพลงเบิกบาน

..... ၂၀ *****

ธ ทรงเป็นศูนย์รวมใจไทยทั้งชาติ
ทรงครองราชย์หกสิบปีดีดั่งสมัย
ปวงชนไทยทุกเหล่ากอขอน้อมใจ
ถวายพรชัยให้พระองค์ทรงพระเจริญ

พระเสด็จเยือนไทยทุกถิ่นหล้า
ทรงตรากตรำพระวรกายมานานเนิ่น
หวังอย่างเดียวเพื่อให้ไทยเจริญ
ทั่วแหล่งหล้าสรรเสริญถวายพระพร

ทรงดำริ “นที” คือชีวิต
วางหลักคิดแก้ปัญหาหน้ามาก่อน
สร้างเขื่อนฝายประทานให้ราษฎร
คลายเดือดร้อนทั้งแผ่นดินสิ้นทุกข์ตรม

ธ ทรงคิดทฤษฎีใหม่ให้ทวยราษฎร์
คือไม่ขาดอยู่พอเพียงอย่างเหมาะสม
เป็นปรัชญาทั้งโลกพานิยม
ต่างชื่นชมมหากษัตริย์นักพัฒนา

ตลอดเวลาหกสิบปีที่ครองราชย์
ไทยทั้งชาติถือเป็นบุญวาสนา
ทรงทศพิธราชธรรมดำเนินมา
ตามวาจาปฐมบรมราชโองการ

พระทรงครองแผ่นดินโดยธรรมแล้ว
เหมือนดวงแก้วส่องนำธรรมสถาน
ให้ประชาชนเดินตามไปใจเบิกบาน
พระผู้ผ่านฟ้าไทยใจเมตตา

พระดำรัสแก่มิถุนาข้าพระพุทธเจ้า
รับด้วยเกล้าสัประการสานรักษา
ทั้งจิตใจคุณธรรมความเมตตา
ให้เหนียวแน่นนำพาชาติยืนยง

จะลงรอยเดียวกันในทางดี
จงรู้จักสามัคคีตามประสงค์
จะสร้างสรรค์ความดีแต่พระองค์
ขอจงทรงเกษมสำราญชั่วกาลเทอญฯ

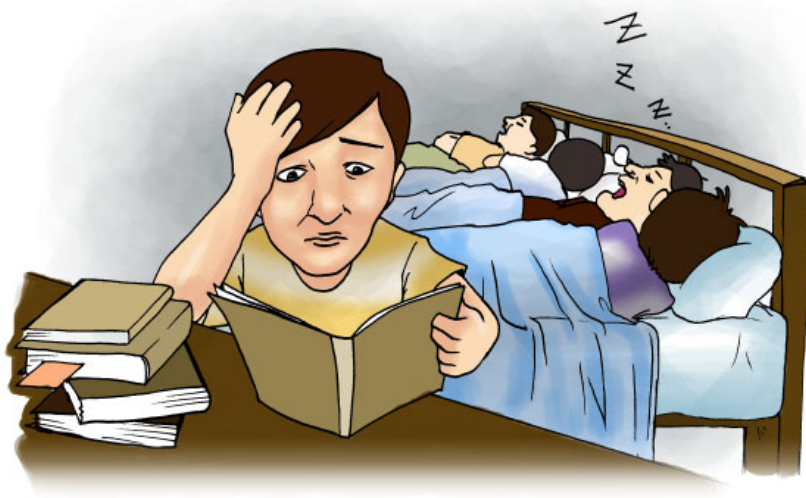
นอนไม่หลับ

“นิสัยติดติดมากนอนไม่หลับ
บางดราเวลล์มันตุนนุหนนง
กลางดึกตื่นจิตติดติดไทร่ตรอง
มันถูกต้องได้คืนลางกัมา”

คนทั่วไปที่รู้จักผม จะรู้ว่าผมมีปัญหาเกี่ยวกับการนอนหลับ (ไม่ใช่หลับนอนนะ) เป็นนิสัยติดตัวมาตั้งแต่เด็ก ตอนสมัยเด็กผมอาจเป็นคนเล่นมาก แล้วชอบเก็บไปละเมอ ลุกขึ้นเดินเอะอะเป็นเรื่องเป็นราว ใหญ่โต เดินออกจากบ้านไปที่ต่างๆ จึงทำให้ผมกังวลใจเวลาไปนอนที่อื่น กับคนอื่น กลัวจะไปทำประเจิดประเจ้อละเมอเข้าห้องผิด จึงทำให้นอนยาก เวลาไปที่แปลกๆ ถิ่นแปลกๆ เมื่อไหร่ คิดกังวลใจขึ้นมา ก็นอนหลับยากเลย และเมื่อโตขึ้นหน่อย รู้สึกเหมือนสมองผมจะทำงานตลอดเวลา เวลานอนเป็นช่วงที่รื้อฟื้นและนำเรื่องราวต่างๆ มา

จัดเรียงกันใหม่ให้เป็นระเบียบ จำได้เมื่อตอนสอบไล่ปลายปีตอนมัธยม 6 วันแรกของการสอบ ผมนอนไม่หลับ เพราะเข้านอนแล้วหลับตา สมองก็ทำหน้าที่พลิกตำราเล่มที่ดูมาก่อนนอนทีละหน้าๆ ตั้งแต่หน้าแรกจนจบ (อาจเป็นเพราะความกลัวที่ว่า นอนไปแล้วลืมหมด อุตุสำหรับดูมาแทบตาย) สมัยนั้นยังเด็กไม่นอนก็ไม่ใช่ไร รุ่งเช้าไปสอบก็จำได้ทุกหน้า ทำข้อสอบได้เป็นอย่างดี

พอมาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ก็รู้สึกว่าการนอนยากหายไปพักหนึ่ง มาเกิดอีกทีตอนเรียนหนังสืออยู่วิศวะ ชั้นปีที่ 2 เพื่อนๆ ชวนกันไปนอนดูหนังสือบ้านเพื่อน (คุณสุขสวัสดิ์) ที่ซอยโปโลข้างสวนลุมฯ ตอนนั้นเราตั้งแคมป์ดูหนังสือด้วยกันเป็นประจำตอนใกล้สอบและตอนสอบ เพื่อนผมคนหนึ่ง (คุณวีระ) ชวนผมไปอยู่ด้วย อาจเป็นเพราะเขาต้องการให้เป็นหลักให้เขาดูหนังสือแข่งด้วย ต้องเข้านอนหลังผม คืนหนึ่งดูหนังสือวิชา Mechanics ที่จะไปสอบตอนเช้า นั่งดูกันจนดึกแล้ว คุณสุขสวัสดิ์ถามผมว่า บทที่เกี่ยวกับเรื่อง Projectile จะออกไหม ผมบอกว่าไม่น่าจะออกเพราะอาจารย์ไม่ได้สอน ทุกคนก็ข้ามไม่ดูบทนั้น หลังจากนั้นก็เข้านอนกัน คุณวีระก็เข้านอนคนสุดท้ายตามเคย ผมนอนไปคิดไป สมองพลิกตำราวิชา Mechanics ที่จะสอบวันรุ่งขึ้นเป็นหน้าๆ มาเรื่อยๆ จนถึงบทที่ผมยังไม่ได้ดูและบอกเพื่อนๆ ว่าไม่ต้องดู ปรากฏว่าสมองมันพลิกไม่ผ่าน ติดเรื่องนี้อยู่ ทำอย่างไรก็

ไม่หลับ ผมจึงต้องอดทนลุกขึ้นมาดูตอนดึกคืนนั้น ด้วยความตั้งใจให้มันผ่านๆ ไปจะได้หลับ พอดูบทนั้นจบมันก็นอนหลับได้ รุ่งเช้าเข้าสอบตกใจ เพราะเรื่องราวในบทนั้นออกเป็นข้อสอบมา ผมทำได้หมดแต่ออกมาจากห้องโดนเพื่อนๆ เล่นงานผมกันใหญ่ หาวว่าถูกผมหลอก เอาว่าบทนั้นไม่ออก คนอื่นๆ ไม่ได้ดูข้ามไป เป็นเพราะผมนอนไม่หลับ ลุกมาดูภายหลังที่คนอื่นนอนกันหมดแล้ว นี่เป็นตอนหนึ่งของการนอนไม่หลับแล้วเกิดเป็นประโยชน์ แต่ไม่ดีที่เพื่อนหาว่าหักหลัง

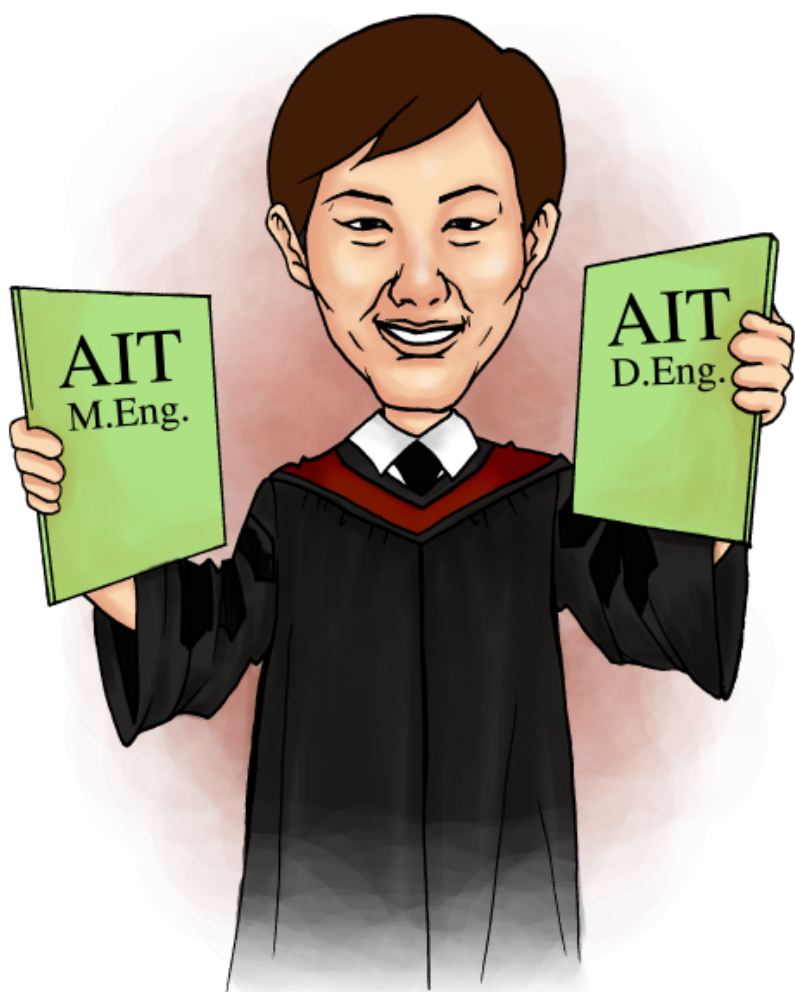
ตอนเรียนปริญญาเอกเป็นอีกช่วงที่โรคนอนไม่หลับถามหาอยู่เป็นประจำ คือผมต้องแย่งกับเพื่อนใช้คอมพิวเตอร์ ซึ่งสมัยนั้นที่เอไอที มีคอมพิวเตอร์รุ่น IBM 1130 ที่เรียกว่าทันสมัยที่สุด

ในประเทศไทยใช้อยู่แล้ว แต่โดยที่ขณะนี้คอมพิวเตอร์ยังไม่ได้พัฒนาเท่าสมัยนี้ มี Capacity แค่ 8K และต้องใช้เจาะบัตรป้อนข้อมูล วิทยานิพนธ์ของผมใช้คอมพิวเตอร์ใส่โปรแกรมและข้อมูลเข้าไปที่ต้อง Run เป็นเวลา 3 ชั่วโมงต่อเนื่องกันเป็นอย่างน้อย มีนักเรียนที่เรียนปริญญาเอกด้วยกันอีก 2-3 คนที่ต้องทำแบบเดียวกัน จึงแย่งเวลาใช้คอมพิวเตอร์ เลยกู้ให้ไปใช้คอมพิวเตอร์ตอนกลางคืน แย่งกันใช้ บางครั้งผมก็เริ่มตอน 3-4 ทุ่ม กว่าจะเสร็จก็ตอนตี 2-3 หรือแม้กระทั่งตี 4-5 หากแย่งใช้คอมพิวเตอร์ก่อนไม่สำเร็จ กลายเป็นมนุษย์ค้างคาวนอนกลางวันทำงานตอนกลางคืนไป พอเสร็จตอนตีก็กลับมานอนก็นอนไม่ค่อยจะหลับ ใช้เวลานานกว่าจะหลับได้ แต่การนอนไม่หลับตอนนั้นก็ก่อประโยชน์ให้ผม ทำให้ตอนนอนไม่หลับนั้น นอนไปคิดไปจนคิดวิธีทำวิทยานิพนธ์ได้ เรียกว่าได้ปริญญาเอกมาเพราะการนอนไม่หลับแท้ๆ

พอมาทำงานตั้งบริษัทเอง โรคนอนไม่หลับก็ยิ่งเป็นมากขึ้นๆ สาเหตุน่าจะมาจากความเครียด ซึ่งเพื่อนๆ บอกว่า เป็นเพราะผมไม่รู้จักวาง คิดตลอดเวลา ก็จะวางได้อย่างไรเล่า มันมีเหตุการณ์วิกฤตตลอดเวลา สำหรับความคิดของผมนะ คนอื่นอาจจะไม่เห็นว่ วิกฤตก็ได้ เลยติดเป็นนิสัย แต่อยากจะบอกความลับว่า ผมคิดอะไรต่อมิอะไรออกก็ตอนนอนไม่หลับนี่แหละ ถือว่าการนอนไม่หลับนี้เป็น

กำไรของผมอย่างหนึ่ง เวลาที่ใช้ทำงานผมก็มีมากกว่าคนอื่นเขา เวลาเขาหลับเขานอน ผมก็ยังทำงานต่อได้ และตอนตีๆ ก็เจียบสังดี บึงไธเดียวใหม่ๆ ตอนนั้นบ่อยๆ

แต่ต่อจากนี้ไป ผมจะปล่อยวางแล้ว ผมอายุ 60 ปีแล้ว ก็หวังว่าผมคงจะนอนหลับได้ดี และขออย่าให้ใครที่มารับหน้าที่แทนผม นอนไม่หลับเหมือนผมเลย ถึงแม้ว่านอนไม่หลับนั้นมีคุณ แต่เพลียครับ

ที่เอไอที

“เอไอทีได้ทุนต่อชั้น ม.โท
ตั้งใจไว้ว่าเลิกแล้วในโรงเรียนในกรุงเทพฯ
ได้เรียนต่อ ม.เอก ใต้พระเอ็ง
ใช้ความเจ๋งได้สองใบในสมัย (กว่า)”

ผมจบปริญญาตรีปี 2512 ได้ทำงานเพียง 3 เดือนก็ได้ทุนเรียนต่อที่เอไอทีเลย ตอนสมัยเรียนปริญญาตรี ไม่ค่อยจะเรียนเอาแต่เที่ยวแต่เล่น จึงได้คะแนนมาไม่ค่อยดีนัก หากนับอันดับกันตอนสมัยจบปริญญาตรีมา ในรุ่นเข้าเรียนต่อเอไอทีด้วยกัน ผมอาจจะอันดับเกือบบ๊วยเลยก็ว่าได้ เพราะส่วนใหญ่ที่มชาติทั้งนั้น จึงเป็นคนที่ไม่อยู่ในสายตาของพวกกรุ่นเดียวกันที่เข้าไปเรียนพร้อมกัน และผมก็ได้ยินเสียงพูดกระแทบกระเทียบทำนองว่า ผมหลงฝูงเข้ามา เอาอีกแล้ว

ผมโดนทำท่ายที่นี้อีกแล้ว พวกนี้ช่างไม่รู้ประวัติผมก่อนหน้านี้บ้างเลย ผมจึงคิดฮึดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งว่า ตูจะต้องเอาให้ได้ทีหนึ่งของแผนกให้ได้ทีเอไอทีนี้ ผมจึงตั้งหน้าตั้งตาเรียนเพื่อจะทำเกียรติประวัติ และอีกด้านหนึ่งคือ ผมคิดแล้วว่า หากผมเปลี่ยนมาเรียนทางน้ำ แทนที่จะเรียนด้านโครงสร้างตามที่เรียนตอนปริญญาตรี ผมจะต้องเรียนให้ได้ปริญญาเอก สมัยนั้นเอไอทียังอยู่ในพื้นที่ของจุฬาย อยู่ด้านหลังคณะวิศวกรรม ช่วงนี้เองที่

ผมห่างกีฬาไป พอผมได้เรียนวิชา ทางน้ำหลายๆ วิชาอย่างจริงจัง ผมกลับมีความรู้สึกว่ เอ๊ะ นี่เป็น ด้านที่ผมชอบนี่ จำได้ตอนเด็กๆ ผมเกิดและโตที่ริมแม่น้ำ และอยู่กับน้ำเป็นประจำทุกวัน ทุกๆ อย่าง ผมเรียนรู้ได้ง่ายมาก เพราะเห็น ภาพเกี่ยวกับเรื่องราวของน้ำมา ตั้งแต่ตอนเด็กๆ ต่อมาเรียนวิชาที่

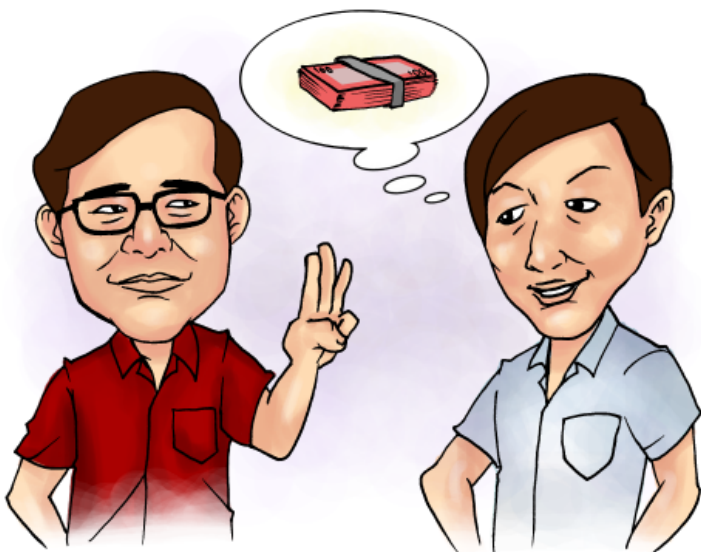
เกี่ยวกับความไม่แน่นอน (Probability) นี่มัน

วิชาชอบของผมนี่นา มีทฤษฎีโยนเหรียญออกหัวหรือก้อยด้วย มีเรื่อง เกี่ยวกับมอนติคาโลเกมด้วย เป็นเรื่องที่ผมเล่นมาตั้งแต่เด็กแล้ว (ดูเรื่องเด็กหน้าโรงหนัง) ต่อมาเรียนวิชา Operation Research (OR)

มีเรื่องเกี่ยวกับทฤษฎีเกม (Games Theory) เรื่องทฤษฎีเข้าคิว (Queuing Theory) มีเรื่อง Simulation เรื่อง Optimization ผมค่อนข้างมาก มีเรื่องวิชาอุทกวิทยา เป็นเรื่องการคำนวณหาปริมาณน้ำ เรื่องน้ำไหลตามฤดูกาล ผมเห็นมาแล้วตั้งแต่เด็กๆ มาเรื่อง Open Channel วิชาการคำนวณการไหลของน้ำ น้ำเชี่ยวในฤดูน้ำหลาก ไหลเอื่อยๆ ตอนฤดูแล้ง น้ำสองสายไหลมาเจอกันจะปรับระดับและความเร็วกันอย่างไร นี่เป็นวิชาที่แม่น้ำปิงกับน่านมาเจอกันนี่นา เลยสบายผมตลอด ได้คะแนนดีๆ นอกจากนี้ผมได้เรียนวิชาที่ใช้ทำมาหากินมาจนถึงทุกวันนี้ โชคดีที่ได้เรียนวิชาเศรษฐศาสตร์ และเรียนวิชาวิศวกรรมระบบมาด้วย ทำให้คิดกว้างมองกว้างไม่เหมือนพวกที่เรียนปริญญาเอกวิศวะ ด้านอื่นที่เรียนลึกมาก แต่มองแคบเกินไป

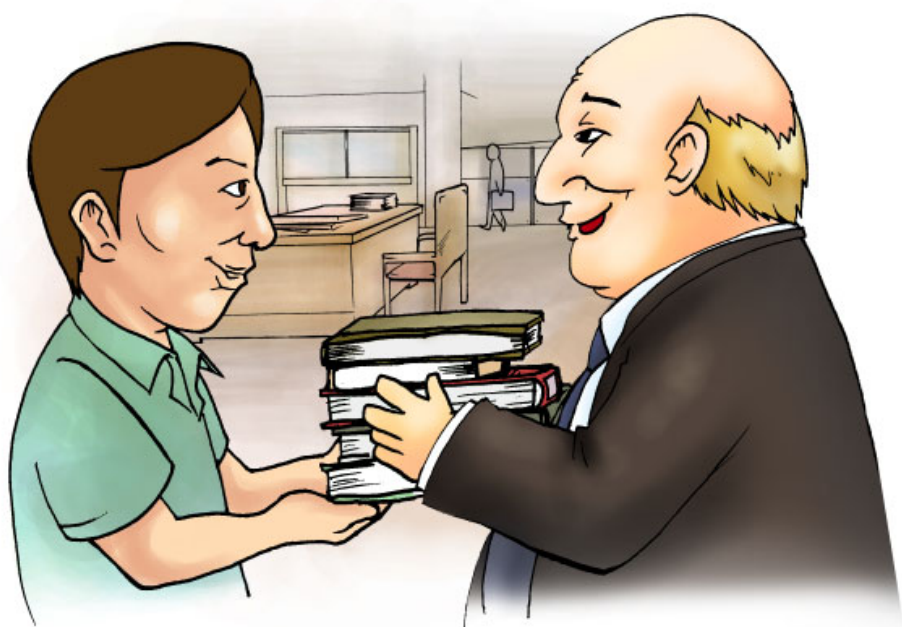
ผมเรียนปริญญาโทได้คะแนนดีมาเป็นทีหนึ่งของแผนก ตั้งใจจะไปเรียนต่อที่อเมริกา แต่ได้รับการชักชวนจากอาจารย์ ดร. สุบิน ปิ่นขยัน และอาจารย์ท่านอื่นๆ ที่สอนที่เอไอที พร้อมกับให้ค่าจ้างเรียนตั้งเดือนละ 3,000 บาท จากที่ได้ 1,500 บาทต่อเดือน ในชั้นปริญญาโท ทำเอาผมตาลุก เพราะรายได้ดีกว่าออกไปทำงานเสียอีก และหากไปเรียนอเมริกาได้ทุนวิจัยก็อาจจะได้ค่ากินอยู่นอกจากค่าเรียนแล้ว ประมาณแค่ 300 เหรียญ เอาที่นี้ดีกว่า เลยตัดสินใจรับจ้างเรียนต่อที่เอไอทีนี้แหละ

ตอนเรียนปริญญาเอกเริ่มเบื่อแล้ว เพราะเรียนมาตั้ง 16 ปี เพื่อนๆ ต่างก็ทำงานกันหมดแล้ว นี่อาจจะตัดสินใจผิด เพราะหากไปเรียนต่อเมืองนอก ไม่เจอเพื่อนๆ ที่ทำงานกันแล้วและเที่ยวเตร่กันได้ อย่างสนุกสนานไม่มีพันธะก็คงไม่เบื่อ ตั้งหน้าตั้งตาเรียนอย่างเดียว คงไม่มีปัญหา ประกอบกับผมเป็นโรคขาดเพื่อนไม่ได้ เพื่อนมาชวนไปเที่ยวเตร่กันก็ไปไม่ได้ หนักๆ เข้าเขาก็ไม่มาชวน ช่วงนั้นห่างเพื่อนไปเลย ร่ำๆ จะเลิกเรียนไปหลายหนแล้ว ยังดีว่ามีแฟนคอยเป็นกำลังใจ และได้อาจารย์ที่ปรึกษาที่ดี (อาจารย์ ดร. สุบิน ปิ่นขยัน) ให้กำลังใจผมและติดต่อผมตลอดเวลา จึงขอระลึกถึงและกราบขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษามา ณ ที่นี้ด้วย ที่ทำให้ผมอดมาจนสำเร็จ ผมสำเร็จการศึกษาปริญญาเอกใน พ.ศ. 2516 ในปีที่มี

การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในประเทศไทยเสียด้วย รวมเวลาที่เรียนหนังสือ ตั้งแต่ชั้นประถมมาจนถึงตอนนั้น ใช้เวลาทั้งสิ้น 20 ปีกว่า พอเรียนจบก็แต่งงานในปีนั้นด้วย หลังจากรอคอยกันมาเป็นเวลา เกือบ 7 ปี

จากการที่ผมเรียนเอไอทีเกือบ 5 ปี จึงรู้จักพวกศิษย์เก่า เอไอทีหลายรุ่น ตอนหลังก็ได้มาทำงานให้สมาคมนักเรียนเก่าเอไอที (ประเทศไทย) อยู่ 6 สมัยเป็นเวลาถึง 12 ปี และสมาคมเอไอที (แม่) 3 สมัย ในตำแหน่งเกือบครบทุกตำแหน่ง ยกเว้นนายกสมาคม ได้รับการเสนอชื่อเป็นนายกสมาคมแม่ แต่ผมขอถอนตัวเพราะทำงาน ให้สมาคมมานานแล้วและคิดว่าจะใช้เวลากับบริษัท ให้มากขึ้น

เริ่มทำงาน-มือในม้นดั้ม

“เริ่มทำงานเนมือในม้นดั้ม
มืออาจารย์ดัดองจัมตองฝักสอน
ทำงานไม่เรียนงานไม่ไม่เก้งงอน
ผลสะท้อนรู้กระจ่างอย่างกว้างไกล”

ตอนเรียนปริญญาโทที่เอไอที ผมคิดว่าจะไปเรียนต่อเอก
ต่างประเทศแล้วก็ไปเริ่มทำงานในต่างประเทศหรือองค์กรระหว่างประเทศ
แต่เมื่อไม่ได้ไปแล้วก็คิดอยู่ว่าเมื่อเราเรียนมาทางน้ำ ก็น่าจะไปทำงาน
เกี่ยวกับทางน้ำ ก็คิดถึงองค์การสหประชาชาติ คิดถึงการไฟฟ้า
ฝ่ายผลิต (กฟผ.) และคิดถึงไปเป็นอาจารย์ที่จุฬาย ปรากฏว่าตอนนั้น
องค์การสหประชาชาติไม่มีแผนการรับคนใหม่ ไปที่จุฬาย เขาก็บอก
ไม่มีตำแหน่งให้ไปสอนที่มหาวิทยาลัยต่างจังหวัด (ทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่มีตำแหน่ง
ต่อมาจึงรู้ว่าเขาเก็บรอไว้ให้ลูกผู้หลักผู้ใหญ่) ที่ กฟผ. เขาก็อยากรับผม

แต่ตำแหน่งยังไม่มีก็ให้สมัครไว้รอขอตำแหน่งก่อน ผมก็เลยยังไม่มียานพาหนะ พอดี ดร. สุบิน ปิ่นขยัน เห็นผมยังไม่มียานพาหนะ เลยเมตตาชวนไปทำงานบริษัทวิศวกรที่ปรึกษาซีเทค สมัยนั้นมี Dr. Ludwig ชาวอเมริกันเป็น President อยู่ บอกว่าไปลองทำดูก่อนระหว่างรออนุมัติ ผมก็ไปทำ

ตอนนั้นผมยังไม่รู้เลยว่าที่ปรึกษาต้องประพฤติปฏิบัติตัวอย่างไร เข้าไปเริ่มงานแบบมือใหม่หัดขับ เขาก็ให้ผมขับออกถนนใหญ่เลย เข้าทำงานในฐานะที่ปรึกษาให้บริษัท Northtrop ในงานสนามบินหนองงูเห่า ซึ่งเขาได้สัมปทานจากรัฐบาลจอมพลถนอมในสมัยนั้น เริ่มกิจการใหญ่เลยทีเดียว งานแรกจับงานรวมวางแผน Master Plan สนามบินหนองงูเห่า ต่อมาได้เป็น Project Manager งาน Environmental Impact Assessment สนามบินหนองงูเห่า ในสมัยนั้นประเทศไทยยังไม่มีการศึกษาด้านนี้เลย และผมก็ไม่เคยได้ยินคำๆ นี้มาก่อน ตอนแรกก็นึกว่าเกี่ยวกับแรง Impact ของเครื่องบินต่อบริเวณข้างเคียง เชยไหมล่ะ แต่เมื่อเขาโยนหนังสือมาให้อ่านเกี่ยวกับการศึกษาแบบเดียวกันนี้ที่อเมริกา ผมก็ถึงบางอ้อ ตกใจมาก เป็นเรื่องที่ผมไม่มีความรู้มาก่อนเลย ก็มาเริ่มฟอร์มทีมงานอ่านหนังสือ อ่านตำราและรายงานที่เขาทำกันที่อเมริกาในขณะนั้น ซึ่งก็เริ่มมาได้ไม่กี่ปีเหมือนกัน จำได้ว่าทีมที่ฟอร์มมาประกอบด้วยนักวิชาการ

หลากหลายสาขา ซึ่งจากงานนั้นก็ได้เป็นแม่แบบของงาน EIA ในเวลาต่อๆ มาจนถึงทุกวันนี้ และนักวิชาการที่ร่วมทำโครงการนั้น ต่อมาก็กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญและผู้ยิ่งใหญ่ในวงการนี้หลายๆ คน เช่น ดร. สุรพล สุดารา เป็นต้น

Dr. Ludwig ถือว่าเป็นครูคนแรกของผมในการขับรบนถนน อาชีพที่ปรึกษา ที่ได้จากเขามากๆ ก็คือ concept ของการเป็นที่ปรึกษา การประกอบวิชาชีพที่ปรึกษาและการเขียน report ซึ่งต้องยอมรับว่า Dr. Ludwig เขียน report เก่งและเร็วมาก เขียนแบบไม่หยุดเลย และเขียน report เป็นเล่มเสร็จภายในวันเดียว และที่สำคัญเขาคิดอย่างเป็นระบบ อีกด้านหนึ่งเวลานั้นมีเรื่องถกกัน เขาชอบที่จะอ้างว่า From my thirty years of experience ผมก็ต้องยอมรับทุกที่

เพราะผมเพิ่งจะเป็นมือใหม่หัดขับ จึงรู้ว่า “Consultant” นั้น
ประสบการณ์เป็นเรื่องสำคัญ ก็คิดในใจว่าเอาละวะ รอให้เรามี Thirty
years of experience บ้าง เราก็จะอ้างแบบนี้นี่บ้าง (เปลืองแป็บเดียว
ตอนนี้เกินแล้ว) นี่นับว่าเป็นครูฝึกงานคนแรกของผม

เกร็ดที่อยากฝากไว้กับเรื่องนี้ คือ ตอนที่เริ่มทำงาน งานชิ้นแรก
คือสนามบินหนองสูงแห่งนั้นเป็น พ.ศ. 2516 หลังทำ Environmental
Impact Assessment แล้ว (ซึ่งตอนนั้นยังไม่มีกฎหมายด้านนี้ แต่ที่
อเมริกามีแล้ว บริษัท Northrop จึงอยากทำไว้ เพื่อเกิดปัญหาจะได้
เอารายงานนี้ไปใช้ได้) แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นไม่ได้อยู่ในรายงาน คือเกิด
เหตุการณ์ 14 ตุลาฯ ทำให้โครงการนี้ต้องถูกยกเลิกไป และกว่าจะ
สร้างสนามบินเสร็จก็ พ.ศ. 2549 ซึ่งรวมแล้วจากปี 2516 ถึง 2549
ใช้เวลาถึง 33 ปี ตอนนั้นสัญญาสัมปทานมีอายุ 25 ปี หากไม่มี
การยกเลิกสมัยนั้นสนามบินนี้ก็ได้อายุครบ 25 ปีแล้ว

พอสนามบินถูกยกเลิกผมก็ทำงานอื่นๆ ก๊อๆ แก๊กๆ อยู่ช่วงหนึ่ง
ก็มีงานจาก Mekong Secretariat ให้ศึกษาขั้น Pre-feasibility
ของการป้องกันจังหวัดเลยจากการถูกน้ำจากเขื่อนผามองท่วม ผมเป็น
พระเอกงานนี้ ได้รู้จัก อ. ประพัทธ์ เปรมมณี กับ อ. บุญไทย โอทกานนท์
และผู้ใหญ่อื่นๆ ท่านจากการที่ได้เชิญมาเป็นที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ

ของโครงการ ผมก็ได้ อ. ประพัทธ์ และ อ. บุญไทยเป็นครูงานผมเพิ่มเติม ในด้านการทำงานในฐานะวิศวกรผู้เชี่ยวชาญในการวางแผนและการออกแบบเขื่อนที่ได้จาก อ. ประพัทธ์ นอกจากการวางแผนบนแผนที่แล้วก็คือ การออกสำรวจสภาพพื้นที่ในสนาม สมัยนั้น Dam Site ทั้งหลายอยู่ในป่ารกเข้าไม่ถึง เดินกันเป็นวันๆ แต่ก็ต้องไปให้ถึงเพื่อเห็นของจริงกับตา เพื่อยืนยันความมั่นใจถูกต้อง ผมมาทำงานในโครงการต่อๆ มากียึดถือปฏิบัติมาโดยตลอด ซึ่งผมเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญมากๆ หากไม่ได้เห็นกับตาจับด้วยมือแล้วละก็เป็นเชื่อถ้อยยังไม่ได้ ไม่ว่าพื้นที่นั้นเข้าถึงลำบากแค่ไหน เราก็ต้องไปให้ถึง สำหรับจาก อ. บุญไทยก็ได้เรื่องความช่างสังเกตและการคิดวิเคราะห์ในมุมต่างๆ จากท่านท่านเป็นคนช่างสังเกตสังกาและนำมาใช้ประโยชน์ในการคิด

วิเคราะห์โครงการเมื่อกลับจากภาคสนาม ท่านเป็นอีกผู้หนึ่งที่ทำงานต้องเดินดูให้ถึงที่ อย่างดินที่จะนำมาใช้สร้างเขื่อน ท่านต้องเดินหาบริเวณใกล้ๆ เขื่อน ต้องไปจับ ไปเหยียบ ไปกระตืบ ไปบีบถึงที่ ถึงจะเชื่อได้ ก่อนสั่งให้ไปเก็บตัวอย่างมาวิเคราะห์ และถ้าผลวิเคราะห์ออกมา หากผิดท่านก็จับได้ทันที สำหรับ อ. บุญไทยมีเรื่องน่าขำอยู่เรื่องหนึ่งที่อยากจะเล่าไว้ในที่นี้ ในความเป็นคนช่างสังเกตของท่าน คือตอนที่

ออกสนาม ปกติเราจะแวะทานก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นเนื้อที่หน้าโรงหนังที่จังหวัดเลยทุกๆ วัน หลังจากทานกันแล้วหลายวัน วันหนึ่ง อ. บุญไทยพูดว่า “พวกเราสังเกตไหม ที่หน้าโรงหนังบริเวณนั้น ไม่มีหมาสักตัว”

ทุกคนกำลังตักลูกชิ้นเข้าปากหยุดก็กันไปหมด และมองไปมาก็เห็นจริงตามที่ อ. บุญไทยว่า มื้อนั้นก๋วยเตี๋ยวไม่อร่อยเลย วันรุ่งขึ้นเราก็ตายไป กินข้าวแกงแทน สมัยนั้นเขาสื่อกันว่าคนทางอีสานบางกลุ่มกินเนื้อหมา และสมัยนั้นก็สื่อกันว่ากินเนื้อหมาแล้วเป็นโรคจุ๋ เลยไม่มีใครกล้ากินต่อ เพราะความเป็นคนข่างสังเกตของ อ. บุญไทย และในโครงการนี้ผมก็ได้ชักชวนเพื่อนรักคนหนึ่ง ชื่อ “พีรวัธน์” (เปรมชื่น) มาร่วมงานด้วย และก็เป็นเพื่อนร่วมงานกันมาจนถึงทุกวันนี้

อีกท่านหนึ่งที่เป็นอาจารย์ผมตั้งแต่เรียนที่เอไอที คือ ดร. สุบิน ที่ได้สอนวิชาความรู้ตั้งแต่ตอนเรียนหนังสือ เรื่องทาง Water Resources และวิชา Probability (ที่ผมได้นำมา apply ใช้มากเลยในชีวิตในเรื่องของความไม่แน่นอนและเรื่องของโอกาส) ตอนหลังที่ท่านเป็น President ที่ซีเทค ผมก็เรียนจากท่านมาก โดยเฉพาะในด้านธุรกิจและการบริหาร และการ delegate งาน เป็นต้น เรียกว่าผมได้ครูบาอาจารย์ที่เก่งสอนงานผมมาตั้งแต่ตอนเริ่มงานก็ว่าได้ จึงได้มาถึงวันนี้

อีกงานหนึ่งที่ประทับใจผมคือ งานสำรวจศึกษานิเวศวิทยาโครงการเขื่อนบางลาง ที่ผมเป็นคนเขียน proposal และฟอร์มทีมจนได้พี่ๆ เพื่อนๆ มาร่วมงานด้านสิ่งแวดล้อมต่อๆ กันมาหลายๆ คน

เช่น คุณอำนาจ พรหมสูตร
 พี่สมาน พาณิชย์พงษ์
 ดร. พิสุทธิ วิจารณ์
 อ. เกษม จันทรแก้ว
 หมอปณต มิคะเสน
 ดร. พิพิธ ศุภพิพัฒน์
 ดร. ทิตยา สุวรรณะชญ
 เป็นต้น ได้เข้าไปใน
 พื้นที่ซึ่งตอนนั้นก็มี
 เหตุการณ์ไม่สงบจากโจร

ผู้ก่อการร้าย แต่ก็ไม่รุนแรงเหมือนทุกวันนี้ ตอนหลังผมต้องออกจาก
 โครงการนี้เพื่อไปทำงานโครงการพิษณุโลกในตำแหน่ง Economist
 คุณพีรวัฒน์กับคุณอำนาจก็เป็นตัวยื่นต่อในโครงการเชื่อมบางลงนี้
 ก็ได้พบนายจ้างที่แสนดีสองท่านคือ พี่สฤษดิ์ อภัยภูมิสารถ และ
 พี่สมวงศ์ โปษยานนท์ จากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตที่เคารพนับถือจนถึง
 ทุกวันนี้

ไปทำงานโครงการชลประทานพิษณุโลก ผมเป็นตำแหน่ง
 Economist No.2 ก็ได้รู้จักกับ ดร. อัศวิน จินตกานนท์ (ตอนนั้นเพิ่ง
 จะกลับมาจากอเมริกาใหม่ๆ) มาเป็น Economist No.1 และต่อมา

ดร. แสง สงวนเรือง ก็มาแทน ดร. อัครวิน ผมรู้จักและสนิทสนมกับ ดร. อัครวินตั้งแต่ครั้งนั้น (พ.ศ. 2518) เป็นต้นมา อาจเป็นเพราะรสนิยมเราตรงกัน ชอบทานข้าวขาหมูด้วยกัน (ดร. ทิตยาอีกท่านหนึ่ง) ไปทำงานที่จังหวัดพิษณุโลกเราเดินหาข้าวขาหมูเจ้าอร่อย (เชลล์ชวนชิม) ด้วยกันจนจำได้ถึงทุกวันนี้

จะเห็นได้ว่า ผมเริ่มทำงานแบบมือใหม่หัดขับ แต่ไม่เลือกงาน จะให้ผมไปทำงานด้านไหน ในตำแหน่งหน้าที่อะไร ก็ไม่เคยเกี่ยงหาทางเรียนรู้กับงาน เรียกว่าทำไปเรียนรู้ไป บางคนก็ว่าทำงานหลากหลายแบบนี้เป็นเหมือนเบ็ด คือเป็นทุกอย่างแต่อาจจะไม่เก่งสักอย่าง (ความจริงเก่งทุกอย่างก็ได้) จึงทำให้ผมมีความรู้กว้าง ซึ่งนำมาใช้ในการบริหารงานที่ปรึกษาในเวลาต่อๆ มาได้เป็นอย่างดี

เสียดายอยู่อย่างเดียวว่าเป็นวิศวกรเบ็ดๆ แบบนี้ สภาวิศวกรเขาไม่ให้เครดิต ผมจึงเป็นแค่ภาคีวิศวกรมาถึงทุกวันนี้ แต่เวลาจะเปิดหลักสูตรเกี่ยวกับการวางแผนโครงการ ก็จะมาขอให้ผมไปเป็นหัวหน้าหลักสูตร มันขัดแย้งกันอย่างไรชอบกล ภายหลังผมเลยขอ bye เกรงว่าเดี่ยววิศวกรที่มาเข้าหลักสูตรนี้จะไม่ศรัทธา เพราะคนสอนได้เพียงภาคีฯ แต่ผมว่าผมเลือกเดินมาถูกทางแล้ว เหมาะสมกับตัวตนของผม ผมยอมรับว่าผมสู้กับสังคมวิศวกรไม่ไหว พยายามอยู่ตลอดเวลาชีวิตการทำงานให้มองวิศวกรที่ทำงานด้านศึกษาวางแผนว่าเป็นผู้ริเริ่มงาน หากไม่มีใครทำด้านนี้ งานด้านนี้ก็ตกอยู่ในมือต่างชาติหมด ก็ไม่ได้รับการยอมรับจากสภาฯ จนถึงปัจจุบัน เรายังขาดวิศวกรด้านศึกษาวางแผนโครงการเป็นอย่างมาก ยังนิยมใช้วิศวกรต่างชาติเป็นหลักอยู่ และเมื่อเขาเริ่มต้นในการวางแผนริเริ่มโครงการแล้ว เขาก็ได้เป็นตัวหลักในงานขั้นต่อไปอีก โชคดีที่ที่มขฯ เราสร้างของเราขึ้นมาแบบเบ็ดเสร็จบูรณาการที่ไม่เหมือนใคร จึงมาได้ถึงทุกวันนี้

เจ้าจี้เจ้าการ

“ความเจ้าก็เจ้าการ เม้นกันดานแท่ก่อนเก่า
เอกลักษณ์ของเรา เน้นอันพระเจ้ามอจัดการ
จัมแพะชนกัมเกาะ เรานี้แหละตอบประธาน
ในลัทธิร่วมงาน ร่ำมสมาณสามัคคี”

มีคนหาว่าผมเนี่ย “เจ้าก็เจ้าการ” หลายๆ อย่างไม่ใช่เรื่อง
ของตัวก็เข้าไปยุ่งกับเขา โดยเฉพาะเรื่องจับกลุ่มนั้นมาเจอมา join
กับกลุ่มนี้ หรือนัดคนนั้นมาพบคนนี้ทั้งๆ ที่ไม่ได้รู้จักกันเลย และอยู่
คนละก๊กคนละเหล่าด้วย ผมก็แปลกใจตัวผมเองในเรื่องนี้เหมือนกัน
ว่าทำไมเราเป็นอย่างนั้น แต่คิดดูดีๆ แล้ว ผมมีนิสัยอย่างนี้มาตั้งแต่เด็ก
ผมเป็นเพื่อนกับกลุ่มที่เขาไม่รู้จักกันก็อยากจะให้เขามารู้จักกันมาเล่นกัน

หรือพบกัน หากไปกันได้ รวมเป็นกลุ่มใหญ่ขึ้น ผมก็ Happy ทั้งๆ ที่ผมก็ไม่ได้ดิบได้ดีอะไรกับเขาดอก มันเป็นเพราะความมันส์ความอยากเสียมากกว่า (ไม่รู้เหมือนกันว่า มันจะมันส์ตรงไหน) และทำมาตั้งแต่เด็กจนแกก็ยังทำอยู่อย่างสม่ำเสมอ เป็นความเสือกประจำตัวอย่างหนึ่ง

ตอนเด็กๆ ก็จับหลายๆ กลุ่มมา join กัน มาเล่นด้วยกัน เป็น Promoter ไม่ว่าจะเป็นฟุตบอล บาสเกตบอล ชกมวย วิ่งแข่งขัน

สารพัดสารพัน บางครั้งเล่นกันแรงๆ ถึงกับยกพวกชกต่อยตีกัน แต่ก็ไม่มีใครโกรธผมแฮะ อาจเป็นเพราะเขาเห็นผมชวนมาร่วมกันด้วยความหวังดี ไม่ได้มีเจตนาอะไร พุดถึงเล่นบาสเกตบอล

อย่างที่เล่าให้ฟัง ผมเล่นมันเสีย 3 เวลาต่อวันกับทีมที่ต่างกันไป วันดีคืนดีก็ชวนมาเล่นกัน หรือผสมกันเล่นไปเสียอย่างนั้นแหละ อีต่อนี่จักรยานไปแข่งบาสฯ ที่โกรกพระ อย่างที่เล่าไปแล้ว ก็เป็นทีม ลูกผสมแบบจับแพะชนแกะ ผสมผเสกันไป ไม่ใช่ทีมที่ฝึกซ้อมกันมา เป็นประจำเลย ดูตอนนั้นจะเน้นความสนุกสนานและการผจญภัยเสีย มากกว่า ขอให้รวมกันแล้วไปกันได้แบบถึงไหนถึงกันก็พอ ปัจจุบัน เขาเรียกว่า “การมีส่วนร่วม” นะ ส่วนตัวผมทำมานานแล้ว

ต่อมาชักจะมีประสบการณ์ เรื่องความเจ้ากี้เจ้าการนี้แหละ ก็เริ่มมาใช้ในการจัดทีมงาน โดยเริ่มมองเป็นละว่า จะเจ้ากี้เจ้าการทีมเราให้แข็ง เพื่อไปเอาชนะฝ่ายตรงข้ามได้อย่างไร ก็ต้องเจ้ากี้เจ้าการ เอาคนที่แข็งในแต่ละด้านมารวมกันและผมต้องทำหน้าที่เจ้ากี้เจ้าการ ให้เขาเข้ากันได้ เล่นเข้าหากันให้ได้ ปรากฏว่าได้ผลดีแฮะ ขอให้ เจ้ากี้เจ้าการให้ถูกเรื่องก็แล้วกัน ต่อมานอกจากจะเจ้ากี้เจ้าการ มองเฉพาะพวกเรา ผมก็ต้องเจ้ากี้เจ้าการไปมองไปแก๊งฝ่ายตรงข้าม ด้วยละว่า เขามีใครเป็นตัวดี ๆ ในทีมเขาบ้าง และแก๊งว่าเขาจะวางตัว ใครในตำแหน่งอย่างไร เราก็จะต้องจัดตัวคนของเราประกบแบบว่ากัน เป็นคนๆ เลย นี่ก็เป็นมุขหนึ่งของความเป็นคนเจ้ากี้เจ้าการ จนขยายกลายเป็นเรื่องการวางแผนกลยุทธ์ไปเลย

ไอน์สไตน์ความเจ้ากี้เจ้าการยุ่งกับเขาไปเสียทั่วก็ตัวอย่าง ทำให้ผมมีเพื่อนฝูงมาก ไม่รู้กลุ่มไหนต่อกลุ่มไหนก็ไปยุ่ง ไปผสมผเสเจ้ากี้เจ้าการเขาไปเสียหมด ตอนเริ่มทำงานก็ไปเจ้ากี้เจ้าการกับเขาหลายๆ เรื่องก็เกิดผลงานขึ้นมาได้ แต่มีเหมือนกันที่ไปเจ้ากี้เจ้าการแทนคนอื่นเขาแบบผิดกาลเทศะจนเป็นที่เขม่นของเจ้าของเรื่องและผู้อื่น ทำให้ต้องเจ็บช้ำน้ำใจระหกระเหินจากกันไปก็มี

การมาตั้งค่าย “ทีมฯ” ก็เกิดมาจากกรรมของความเจ้ากี้เจ้าการของผมนั่นเอง ไปชักไปชวนใครต่อใครมาร่วมกัน ตั้งแต่พรรคพวกที่เริ่มต้นเพียงสี่ห้าห้าคน จนมาถึงทุกวันนี้กว่า 1,000 คน

เรื่องกอล์ฟ ตอนผมเริ่มเล่นกอล์ฟใหม่ๆ เข้าๆ ก่อนมาทำงานก็ไปซ้อมที่สนามปัญญา-รามอินทรา พบเพื่อนรุ่นก่อน (รุ่น 07 ส่วนผมรุ่น 08) เป็นประจำ เขาไปกัน 2-3 คน ไฉ้ความเจ้ากี้เจ้าการผมก็ปากเสีย ชวนเขาจัดแข่งกอล์ฟระหว่างรุ่น และคุยกันไปคุยกันมาเลยบอกว่า เอา 5 รุ่นเลย (05-09) ก็ชวนกันจัดกัน 2-3 เดือนครึ่ง และผลัดกันเป็นเจ้าภาพจัดรุ่นละปี เรียกว่า “กอล์ฟวิศวะ 05-09” เริ่มจัดโดยรุ่น 05 ก่อน พอมาถึงรุ่น 08 พรรคพวกก็ให้ผมเป็นคนจัด ผมก็เจ้ากี้เจ้าการขยายผลไปเป็น 9 รุ่น (03-11) เพื่อให้ส่งมารุ่นละ 4 ทีมจะได้หาสนามปิด Short Gun กันได้ รวมนักกอล์ฟได้กว่าร้อย

ตอนหลังสมาคมนิสิตเก่าจุฬาฯ เขา active ขึ้นมา จะชวนผมไปเป็น กรรมการจัด ผมดูท่าจะไปกันใหญ่ เดี่ยวจะกลายเป็นอาชีพหลักไป จึงปลีกตัวออกมา ผมต้องห่างๆ ไม่เข้าไปตามคำเชิญ กลัวว่าเข้าไปแล้ว ต้องเจาก็เจ้าการจัดแข่งกอล์ฟสมาพันธ์นิสิตเก่าวิศวะ ทุกมหาวิทยาลัย หรือสมาพันธ์นิสิตนักศึกษาเก่าทุกมหาวิทยาลัย ก็จะยุ่งกันไปใหญ่

เรื่องทำงานสมาคม ผมก็ทำมามาก เป็นตัวเจาก็เจ้าการประจำ ตอนผมทำงานให้สมาคมนักเรียนเก่าเอไอทีหลายสมัย ก็จัดงานข้าง อยู่เสมอๆ เช่น จัดงานอภิปรายก็ไประดมคนจากแหล่งต่างๆ ให้ได้ตามเป้าที่กำหนด จำได้ตั้ง 500-600 คน จนแน่นล้นห้องประชุม แต่ผมไม่ชอบเป็นนายกข (กลัวจะต้องระเห็จไปอยู่ลอนดอนหรือปักกิ่ง)

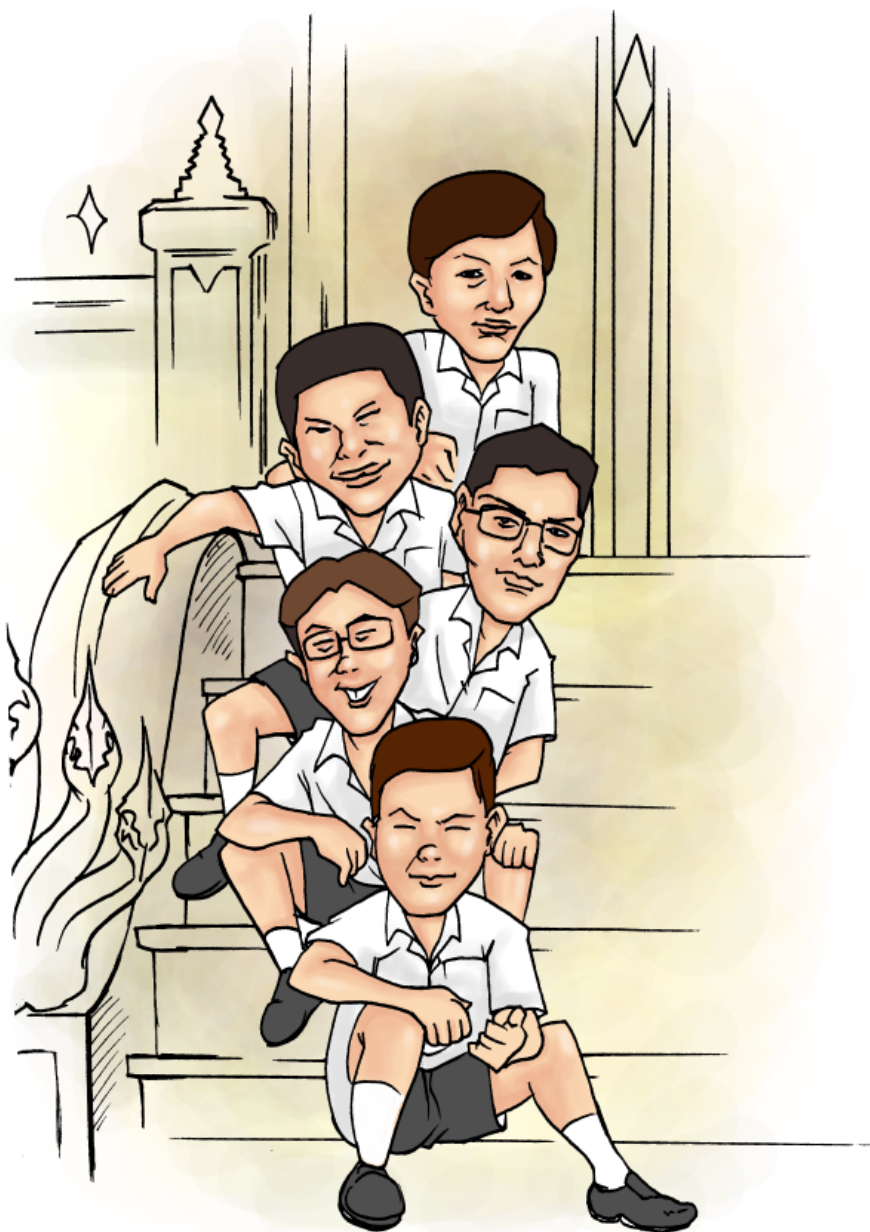
พอถูกเสนอให้เป็นนายกฯ ผมเป็นถอยทุกที ถอนตัวเลยเพราะดูมันจะเป็นภาระมากไป ไม่ใช่ความมันส์แล้ว แต่ต้องเป็นนายกสมาคมวิศวกรที่ปรึกษาแห่งประเทศไทย ซึ่งผมเป็นอยู่สองสมัย เพราะเล็งไม่ได้มันเป็นเพื่ออาชีพของพวกเรา ตอนเป็นผมเจ้ก็เจ้าการผลักดันให้เป็นเรื่องขึ้นมาหลายๆ เรื่อง เช่น การตั้งสมาพันธ์สมาคมวิชาชีพที่ปรึกษา (ต่อมากลายเป็น FEDCON) คณะกรรมการร่วมภาครัฐและที่ปรึกษา ความร่วมมือระหว่าง 4 สมาคม และความร่วมมือระหว่างสภาวิศวกร วิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย และสมาคมวิศวกรที่ปรึกษาฯ ฯลฯ แต่ก็อย่างว่า พอเป็นเรื่องมีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องแล้วถูกมองและกล่าวหาว่าทำเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง เลยท้อใจไม่ไปถึงไหน นี่คือจุดอ่อนประการหนึ่งของผม คือถูกใครกล่าวหาเรื่องผลประโยชน์แล้วก็ต้องวางมือไปต่อไม่ได้ ที่จริงหากผมทำด้วยความมันส์ไม่ระแวงใครกล่าวหาผมละก็ ผมว่าจะได้อะไรๆ มาเป็น

ประโยชน์ต่อวงการอีกมากมาย ผมถึงได้บอกใครต่อใครว่าผมชอบ
เจ้ากี้เจ้าการ แต่การเมืองไม่เป็น ผมไม่มีคุณสมบัติเรื่อง “อย่างหนา
ตราข้าง” ไปไม่รอดหรอก อย่างเก่งก็ไปมีไฉเดียวทำอะไรต่อมิอะไรขึ้นมา
ถูกสะกิดเรื่องผลประโยชน์นิดเดียว จะต้องวางมือแล้วให้คนอื่นเขา
รับภาระแทนต่อเท่านั้นเอง เลยไม่เอาดีกว่า

เมื่อเร็วๆ นี้ ผมบังเอิญเรื่องจัดงาน “แฮยิด” ครบรอบอายุ
60 ปีให้เพื่อน เริ่มจัดให้เพื่อนที่บริษัทอื่นๆ ไปแนะนำชักชวนกลุ่มอื่นๆ
เขาก็ฮึดจัดกันใหญ่ เอ... นี่ถ้าเป็นโปรดัคส์ใหม่ๆ เราคิดขึ้นมาขายได้ดี
อย่างนี้ก็คงไม่เลวนะ

หัวเรื่อง “เจ้ากี้เจ้าการ” นี้มาจากคำของศรีภรรยาของผม
วันเสาร์อาทิตย์จะต้องถามผมเป็นประจำว่า วันนี้ผมเจ้ากี้เจ้าการไป
ตีกอล์ฟกับกลุ่มไหน จับกลุ่มไหนมาเล่นกับกลุ่มไหนกัน บางครั้งก็แซว
ผมว่าคิดได้ไงเนี่ย ที่จับแพะมาชนแกะกันได้แบบนี้ ไม่เห็นจะ
เกี่ยวข้องกันเลยระหว่างกลุ่มก๊วนที่มาเล่นกัน ที่จริงมันเป็นความ
ชาญฉลาดของเขาที่จะเชื่อว่าผมไปกับใคร จะได้ตรวจสอบข้อเท็จจริง
ได้ต่างหาก ผมไปไหนบอกไปกับใครก็เลยต้องย៉ากับเพื่อนด้วยเสมอ
เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด และที่จับแพะชนแกะเจ้ากี้เจ้าการอย่างนี้
ก็เพื่อให้เขาหลงเชื่อต่างหากละ

เพื่อน

“ชีวิตนี้มีเพื่อนอยู่มากมาย
โชดอันลาบได้เพื่อนดอบเกื้อหนุน
ได้เพื่อนดีช่วยกันนั้นมั่นคง
เพื่อนได้ดีแล้ว้องทนเลิกคุ้นเคย”

ผมเป็นคนที่มิ่เพื่อนค่อนข้างเยอะ ตั้งแต่เด็กมาเป็นโรคขาดเพื่อนไม่ได้ ไปไหนต้องมีเพื่อนหรือไมก็ไปคบหาเพื่อนใหม่เพิ่มอยู่เรื่อยๆ มาถึงเดี๋ยวนี้นับไม่ถ้วน การมีเพื่อนเยอะก็ดีอย่าง เวลาไปไหนๆ ก็ไม่เหงา และที่เป็นนิสัยเลย เวลาจะไปไหนจะต้องสืบหาก่อนละว่า ที่จะไปนั้นมีเพื่อนเราอยู่หรือไม่ ถ้ามีรู้ที่อยู่ก็ต้องติดต่อไปหรือแวะไปหาเยี่ยมเยียน บางคนก่อนหน้านี้ไม่ได้เป็นเพื่อนสนิท แต่ไปหากันบ่อยๆ ก็สนิทกันมากขึ้น บางคนก็กลายเป็นเพื่อนสนิทกันไปเลย

อย่างที่ทำงาาก็มีเพื่อนหลายคนทีเรียนมาจากทีเดียวกัน แต่ก่อนก็ไม่ได้สนิทกัน พอมาทำงานด้วยกัน ชักชวนกันมาร่วมงานกัน ก็สนิทสนมกลายเป็นเพื่อนซี้กันไปเลย บางคนสนิทกันยิ่งกว่าเป็นญาติกันเสียอีก บางคนอยู่ต่างประเทศ พอเราจะไปประเทศนั้น ก็สืบหาที่อยู่และแะไปเยี่ยมเยียน เขาก็ดีใจมาก ไปเยี่ยมไม่กี่ครั้ง ก็กลายเป็นเพื่อนสนิทกันไป หรือบางคนยังไม่ได้เป็นเพื่อน แค่เป็นเพื่อนของเพื่อนหรือคนรู้จักกันเ็นๆ พอไปเยี่ยมกันกลายเป็นคนสนิทสนมกันไปก็มี

มันเป็นอุปนิสัยของผม ไปทีไหนถ้ามีเพื่อนหรือถามไถ่ได้ความว่าเป็นเพื่อนของเพื่อนก็รู้สึกมีความอบอุ่นมีความคุ้นเคยขึ้นมาเป็นพิเศษเลยทีเดียว หลายๆ ครั้งไปพบคนแปลกหน้าในหน้าที่การงาน ตอนแรกก็มีฟอร์มกันพอสมควร พอคุยกันไป

เราสังเกตว่าหน้าตาคุ้นราว
คราวเดียวกับเรา ก็ถาม
โยงไปโยงมาก็รู้เรื่อง
บางครั้งกลายเป็น
เพื่อนสนิทของเพื่อน
ก็คุยกันแบบเพื่อน
กันไปเลย โยงถึง

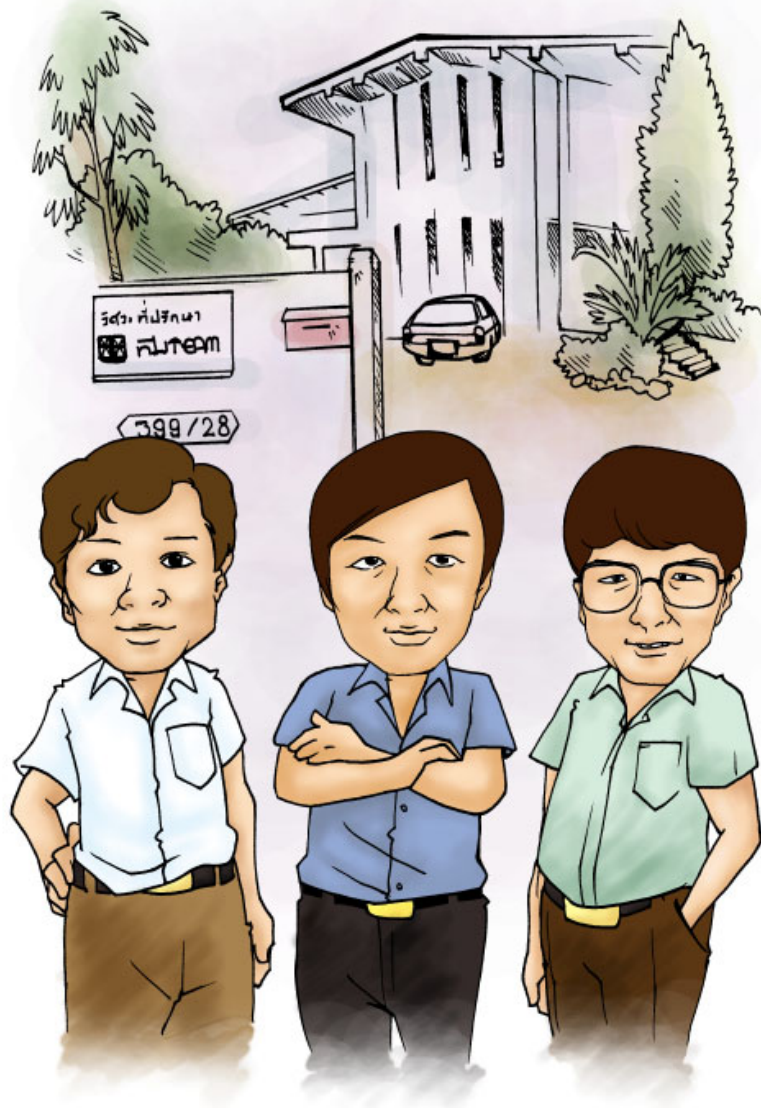
คนโน้นโยงถึงคนนี้คุยกันเหมือนคนคุ้นเคยกัน ก็ได้เพื่อนเพิ่มขึ้นอีกจนได้ ผมไปที่ไหนหรือไปงานไหน เป็นได้เพื่อนหรือมิตรเพิ่มเติมขึ้นมาอีกเป็นประจำ อีกอย่างอาจจะเป็นนิสัยของผม ที่ผมสนใจเรื่องเพื่อน ผมจำอะไรต่อมิอะไรที่เกี่ยวกับเพื่อนได้แม่นยำไม่รู้ลืม จึงทำให้เชื่อมโยงและสร้างความสนิทสนมได้ง่าย

ผมถือว่าเป็นเพื่อนกันโดยเฉพาะที่สนิทใกล้ชิดกัน ก็ต้องมี ความคงเส้นคงวาสมาเสมอ ช่วยเหลือจนเจือกัน มีความเสมอต้นเสมอปลายต่อกัน สิ่งที่ดีที่สุดคือการ “ให้เพื่อน” ให้น้ำใจ ให้ความจริงใจ ให้ความรัก ให้ความสนิทสนมต่อกันและกัน ในชีวิตผม ผมได้สิ่งที่ดีๆ มากมายก็เพราะเพื่อน และผมก็พร้อมที่จะให้เพื่อนได้เสมอๆ เพื่อนที่มาร่วมงานก็ให้การมีส่วนร่วมและไม่เคยลืม แต่มีเหมือนกันที่เพื่อนบางคนทำให้เราผิดหวัง แต่ก็มีน้อยมากจนจำได้ ผมพูดเสมอว่าผมไม่เคยลังเลใจที่จะให้ความช่วยเหลือเพื่อน หากเพื่อนขอให้ช่วย และในทางกลับกันก็ไม่เคยลังเลใจที่จะขอความช่วยเหลือเพื่อนในสิ่งที่คิดว่าหากเป็นผม ผมก็จะช่วย

อย่างไรก็ตาม มีเรื่องเกี่ยวกับเพื่อนที่อยากพูดถึงอีกแง่มุมหนึ่งคือเมื่อกาลเวลาเปลี่ยนไป เพื่อนๆ ที่คบหากันมาแต่เด็กก็เติบโต บางคนก็ใหญ่โตมาก ๆ ใหญ่โตจนคับฟ้าคับแผ่นดิน มากด้วยลาภ ยศ

บารมี มีผู้คนล้อมหน้าล้อมหลัง เพื่อนบางคนก็ “เปี่ยนไป” จากเพื่อน
ที่เคยสนิทสนมกันมาอย่างมาก ก็ห่างเหิน ไม่อยากพูดคุยด้วย
ไม่อยากให้อ่อยอ้าง ที่จริงผมเคยคิดอยู่ว่า เมื่อเป็นเพื่อนกันแล้ว
มันก็คือเพื่อน แต่ต้องประหลาดใจที่บางคนคิดว่าเล็กเป็นเพื่อนกัน
จะดีกว่า จะได้ไม่ไประคายเคืองกับลาภ ยศ สรรเสริญที่มีหรือที่ได้รับอยู่
บางคนก็หาว่าผมเป็นพ่อค้า เขาเป็นใหญ่เป็นโตคบด้วยไม่ได้ เดี่ยวจะ
เสียหาย ก็ไม่เป็นไรเพราะผมยังมีเพื่อนที่คบหาสมาคมด้วยได้อีก
เยอะแยะมากมาย ผมว่า สุภาชิต “ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน”
ยังเป็นสัจธรรมที่ยกมาอ้างอิงได้ ก็อยากส่งความปรารถนาดีถึงเพื่อน
หลายคนในช่วงนี้เป็นใหญ่เป็นโตอยู่ แต่คงอีกไม่นานดอกที่
สิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ จะสิ้นสุดไป แล้วเพื่อนก็จะพบกับสัจธรรมที่แท้จริง
ผู้ที่หอมล้อมอยู่ยังอยู่อีกไหม แต่คนที่เปี่ยนเพื่อนเท่านั้นที่ยังอยู่

เมื่อก่อนผมคบเป็นเพื่อนได้กับคนทุกประเภท แต่ต่อจากนี้ไป
ผมคงจะต้องเลือกคบกับคนที่เขาอยากคบกับเราและเราก็อยากคบ
กับเขาก็เหลือจะพอแล้ว และเชื่อว่ายังคงมีคนอยากคบเป็นเพื่อน
กับผมอีกเยอะ

กำนัดทึ่มๆ

“ก่อกำนัดทึ่มๆ เหม็นเช่นเหม็ดทราย
หนึ่งเหม็ดนมาบรามาขางเหม็นกองในเว
ชักชวนเพื่อนร่วมกลุ่มทุ่มทักใจ
อันรณสุจันได้ตามโธมา
จากเหม็ดทรายรวมก่อเหม็นกำแพงแกร่ง
มราการเพิงขางไม่ทุกทักสา
เหม็นอาณาจักรรวมหนักสุริวิธา
ร่วมพัฒนาในทึ่มๆ ดั่งและบ่งชี้”

ชีวิตผมในแต่ละช่วง ผมให้ความสนใจและใช้เวลาส่วนใหญ่
อยู่กับเรื่องไม่กีเรื่อง เช่นตอนเด็ก นอกจากเรื่องเรียนแล้วก็
เรื่องเล่น โดยเฉพาะกีฬา และก็เรื่องคบหาเพื่อนทุกเพศทุกวัย
อย่างอื่นไม่เป็นไล่เป็นพายเลย ทำอะไรก็ไม่เป็น ไม่เคยช่วยงานบ้าน

ทำกับข้าวก็ไม่ใช่ เป็น พอโตขึ้นมีแฟน แต่งงานแล้วก็ทำงาน พอทำงาน
ชีวิตผมก็หมกมุ่นกับเรื่องงาน พอชักชวนพรรคพวกมาร่วมกันตั้งบริษัท
ทีมฯ ก็ดูเหมือนว่าผมได้ให้ทั้งชีวิตและจิตใจกับ “ทีมฯ” ตลอดเวลา
ที่ผ่านมา แทบจะเรียกได้ว่า ไม่เคยมีเวลาไหนที่ผมลืมทีมฯ โดยเฉพาะ
ตอนระยะเริ่มต้น ผมเหมือนจะกลัวว่า หากลืมมันไปชั่วขณะใดขณะหนึ่ง
แล้วมันจะเกิดสิ่งที่เป็นปัญหาที่จะแก้ไขไม่ได้ เพื่อนร่วมงานเขาบอกว่า
ผมหมกมุ่นจนบ้ากับมันเลยทีเดียว

ผมได้เคยเขียนและเล่าให้ชาวกลุ่มทีมฟังไปแล้วเรื่องสาเหตุที่
ตั้งทีมฯ ก็เนื่องจากความอยากทำงานในวิชาชีพที่ปรึกษา แล้วก็คิดว่า
เราเก่งพอจะทำงานสู้ต่างชาติได้ ไม่เคยคิดว่าจะมาแข่งกับบริษัทไทย
ด้วยกัน แต่คิดจะแทนต่างชาติที่ทำงานในประเทศไทย เมื่อคิดแล้วก็
ชวนสมัครพรรคพวกคนรู้จักและรู้มือกันมาร่วมกัน โดยคิดง่ายๆ ว่า
เรามาลงขันกันคนละเท่าๆ กัน แล้วก็ช่วยกันทำงาน แบ่งผลประโยชน์
หากมีขึ้นอย่างเป็นธรรมในส่วนของผู้ทำงานกับส่วนของผู้ถือหุ้นในฐานะ
ผู้ลงขัน ในส่วนผู้ทำงานคนแรกที่ผมชวนมาร่วมคือ คุณพีรวัฒน์ แล้ว
คนต่อมาก็คือ คุณอำนาจ คุณดำรงศักดิ์ นิติภาวะชน และอีกหลายๆ คน
ส่วนผู้ร่วมทุนแต่ไม่ได้มาทำงานด้วยก็เช่น คุณวีระ คุณวิจิตร ศิวาวิเศษฤทธิ์
คุณสุขสวัสดิ์ ดร. สุรเดช จันทรานุรักษ์ คุณพัชระพงศ์ ประเวศวรารัตน์
เป็นต้น ตอนนั้นนั่งหารือกันว่าบริษัทควรชื่ออะไรดี ก็มีข้อเสนอ

ชื่อ “ทีม” ทุกคนเห็นเข้าทำก็เลยใช้ชื่อนี้ เริ่มต้นก็ชื่อ “ทีม คอนซัลติ้ง เอนจิเนียร์” ก็มาด้วยกันได้ดี เรามีการคุยกันวางรากฐานเป็นหลักการ ร่วมกันหลายประการ จนมาถึงทุกวันนี้ มีข้อหนึ่งที่ยากพูดถึงก็คือ ห้ามภรรยาของหุ้นส่วนและพนักงานเข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะตอนนั้น เห็นที่อื่นๆ เพื่อนๆ ที่ไปร่วมกันมีปัญหา ก็เลยตั้งขึ้นเป็นกติกา รู้สึกว่า คิดถูก จึงแน่นแฟ้นอยู่ได้ถึงทุกวันนี้ ทั้งนี้ทั้งนั้นไม่ได้รังเกียจอะไร แต่คิดว่าเราตั้งขึ้นมาโดยพรรคพวกร่วมกันหลายคน เดี่ยวๆ เองเท่านั้นเอง

ตอนเริ่มแรกก็ได้เพื่อนที่ชื่อ “แดง เจริญสุวรรณ” เป็นอาจารย์ อยู่ลาดกระบังมาเป็นผู้จัดการ และมีคุณป๊ (นฤมล ทองอินทร์) เป็นเลขาฯ ตั้งสำนักงานอยู่ที่ซอยสุขุมวิท 55 แยกซอย 21 (ลิกลับซับซ้อนน่าดู) เข้าซอยแยกแล้วยังต้องเดินเข้าไปจนสุดซอยอีกต่างหาก ต่อมา

อีกเดือนหนึ่ง คุณอำนาจก็เข้ามา และเดือนต่อมาผมและคุณพีรวัจน์ก็มา
งานแรกที่เราส่ง proposal แข่งขันคือ งานศึกษาความเหมาะสมและ
ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการเขื่อนป่าสักตอนบน ของสำนักงาน
พลังงานแห่งชาติ อาศัยที่เรารู้เรื่องโครงการมาก่อนเป็นอย่างดี
ก็แข่งขันกับเขาได้ ตอนนั้นใช้ราคาเป็นตัวตัดสิน เราได้มาโดยเหิน
คนอื่นด้วยการเสนอเงินค่าจ้างเพียง 780,000 บาท เพราะได้รับ
คำแนะนำว่า เอาจานให้ได้ก่อนถึงแม้ขาดทุนก็ยังดีกว่าไม่มีงานทำ
ซึ่งต้องขาดทุนมากกว่า ก็เป็นความจริง ได้งานแรกมาวันที่ผมออก
จากงานเดิม ทำให้กำลังใจพวกเรดีขึ้นเป็นกอง ตอนนั้นคณะกรรมการ
การว่าจ้างก็ยังไม่แน่ใจว่าเรามีที่อยู่ทำงานกันจริงหรือเปล่า จึงส่ง
นักสืบ (กรรมการ) สองท่านแอบมาดูที่ทำงานแบบไม่ให้รู้เนื้อรู้ตัว
ท่านทั้งสองเดินเข้าซอยมาหา แต่หาไม่พบเพราะซอยมันลึก
เข้าใจว่าคงอ่อนใจ กำลังจะกลับ โชคดีที่ผมชี้จักรยานออกไปทาน
ข้าวเที่ยงพบเลยทักท่านทั้งสอง คือ พี่ไตรรัตน์ ศรีวัฒนา และ พี่อิทธิ
พิชยนทรโยธิน ว่ามาทำธุระอะไรแถวนั้น และชวนไปทานข้าวเที่ยง
ด้วยกัน จึงรู้ว่าท่านมาเยี่ยมเราถึงเรือน หลังจากนั้นคณะกรรมการก็
อนุมัติลงนามสัญญากับเรา ดูทีฟ้าส่งเราให้มาเกิดแน่ๆ เลย หากผม
ไม่ชี้จักรยานออกไปและไม่พบพี่ท่านทั้งสอง ก็ไม่ทราบว่พี่ท่านจะ
กลับไปรายงานผลการตรวจเยี่ยมสำนักงานเราอย่างไร เราได้ลงนาม
สัญญาวันที่ 30 กันยายน 2521 เป็นสัญญาแรก รหัสโครงการ 007

เดือนถัดมา ได้พบเพื่อนชาวเยอรมันทำงานให้ GTZ ในงานนักเรียนเก่าเอไอที เขารู้ว่าเรามาทำกันเอง ก็แนะนำงานสำรวจออกแบบโครงการชลประทานแม่สาว ที่ อ. ผาง ซึ่ง GTZ ให้ความช่วยเหลือก็เลยได้งานอีก 1.1 ล้านบาท ได้รับแพคเกจตอบตกลงก่อนสิ้นเดือนธันวาคม 2521 โครงการนี้เบอร์ 011 (เบอร์ 11 เป็นเลขนำโชคของผม ผมมักจะเลือกเบอร์นี้ประจำตัวตอนเล่นบาสเกตบอล) นั่นคือผลงานในปีแรก ภายในครึ่งปีแรก เราทำงานสองชิ้นนี้อย่างสุดฝีมือเพื่อสร้างผลงาน แล้วก็ได้ผลจริงๆ

ที่จริงพอเราได้ทะเบียนตั้งบริษัทได้ไม่กี่วัน ก็มีโอกาสดีเกิดขึ้นคือ กรมทางหลวงเปิดให้ขึ้นทะเบียนบริษัทวิศวกรที่ปรึกษาไทยใหม่เพื่อรับงานสำรวจออกแบบทางหลวงที่ใช้เงินงบประมาณแผ่นดิน เรายื่นไปยื่นขอจดทะเบียน ระดมยืมชื่อพรรคพวกมาร่วมด้วยช่วยกัน ต่อมาทราบว่า คณะกรรมการกรมทางหลวงจะมาตรวจบริษัท ก็ตกใจต้องไปยืมเครื่องมือเครื่องมือจากบริษัทเพื่อน (คุณวิจิตร บริษัท IDA สมัยนั้น) มาตั้งให้เต็ม ชวนเพื่อนฝูงจากที่ต่างๆ มานั่งเป็นหน้าม้า แล้วก็โชคดียิ่งขึ้นที่มีเพื่อนที่กรมทางหลวงสมัยนั้นมาร่วมตรวจกับคณะกรรมการด้วย ก็ได้รับเสียงเชียร์สนับสนุนจึงทำให้ผ่านการตรวจ และได้ขึ้นทะเบียนกับกรมทางหลวงมาอย่างน่าใจหายใจว่า ถือว่าเกิดมาแบบมีดวงเพื่อนๆ ช่วยอุ้มให้เกิดแท้ๆ เลย

ช่วงปีใหม่ปีแรก เราไปซื้ออาหารเหล้ายาปลาปิ้งมานั่งทานกันเองในออฟฟิศอย่างเงียบๆ แต่ก็มีเพื่อนฝูงมาเยี่ยมเยียนให้กำลังใจกับเรามากมาย จนเรารู้สึกเป็นปลื้มไม่ว่าเหว่เลย ตอนนั้นก็มีคุณดวงเด่น พัทธกิจธีระบัณฑิต ที่เคยทำงานด้วยกันมา ทราบข่าวก็มาเยี่ยมเลยชวนมาอยู่ด้วย มีงานแล้วก็ต้องหาคนมาช่วยกันทำงาน คุณอำนาจก็ไปชวนเพื่อนคือ คุณสมศักดิ์ รุจาจรัสวงศ์ (เปี้ยก) มาร่วมในเดือนกุมภาพันธ์ 2522 และต่อมาในเวลาใกล้เคียงกันคุณกิตติพล บุณนิม (แมว) ก็จบออกมา คุณอำนาจก็ชวนมาร่วมงาน

ตอนนั้น ดร. รชฏ กาญจนวณิชย์ ทราบว่าผมมาตั้งบริษัทที่ปรึกษา ก็ส่งคุณทฤษฎี อาภาภิรม มาทบทวนผมและพวกไปพร้อมกับบริษัทของเขาที่ร่วมกับฝรั่งที่ทำงานด้านน้ำ บอกว่าเหมือนเอาเรือเล็ก (คือ ทีมฯ) ไปลงเรือใหญ่ (คือบริษัทเขาสมนั้น) ตอนนั้นบริษัท Salgitter

จากเยอรมัน กำลังทำ Preliminary Design เชื้อนหลังสวนให้ กฟผ. โดยมีพี่หม่อมวิพุธนัย เทวกุล เป็นหัวหน้าทีมฝ่ายนายจ้าง และผู้ใหญ่สายตรงขณะนั้นก็คือ พี่สมมาตร บุญภิรักษ์ และพี่สฤษฎีของเรา นี่เอง เขาต้องการวิศวกรไทยไปช่วยงานออกแบบและเขียนแบบโครงการ ผมก็เลยชวนคุณทฤษฎีมาอยู่ทีมฯ ดีกว่า แทนที่พวกเราไปอยู่กับ ดร. รชฏ ซึ่งคุณทฤษฎีก็ตกลง จึงมีคุณทฤษฎีมาร่วมด้วย จากนั้น คุณทฤษฎีกับคุณสมศักดิ์ก็ไปร่วมทำงานออกแบบเชื้อนหลังสวน ที่สำนักงานใหญ่ กฟผ.

ที่ กฟผ. เรามีพี่ที่เราเคารพและรักเรามากๆ อยู่หลายท่าน เราเลยไปขอโอกาสเข้าไปทำงานด้านสิ่งแวดล้อมตามที่เราได้เคยมีประสบการณ์ทำกันมาจากเขื่อนบางลาง พี่สมวงศ์ซึ่งตอนนั้นท่านดูแลด้านงานนิเวศวิทยาและสิ่งแวดล้อม ท่านก็เมตตาเรามาก นัดให้เราไปพบพี่ว่าฯ เกษม จาติกวณิช ซึ่งตอนนั้นมีตำแหน่งเป็น รมว. กระทรวงอุตสาหกรรมอีกตำแหน่งหนึ่ง เราได้รับความกรุณาให้ไปพบที่

กระทรวง ท่านยินดีให้การสนับสนุนในฐานะบริษัทไทยที่มีวิศวกรไทย
มาร่วมกันทำงาน (ท่านยังกระเช้าเรียกชื่อบริษัทของเราเพี้ยนไปเป็น
ชื่อ “ติม คอนซัลติ้ง” ว่าชื่อน่ารักดี) หลังจากนั้นไม่นานเราได้โอกาส
เข้าประมูลงานสิ่งแวดล้อมของ กฟผ. โครงการเขื่อนเชี่ยวหลาน
และเราก็ได้งานนั้นมาด้วยราคา 3.6 ล้านบาท (โครงการเบอร์ 036)
และต่อมาได้งานสิ่งแวดล้อมอีก 2 โครงการติดต่อกัน คือ โครงการ
แควใหญ่ตอนบนหรือน้ำโจน (ราคา 4.8 ล้านบาท) และโครงการกัก
ที่เชียงใหม่ (ราคา 5 ล้านบาท) เราก็คิดว่าเรารอดแล้ว

ได้รับการจดทะเบียนงานถนนมาก็ต้องหาหัวหน้าทีมงาน
มารับผิดชอบ จึงชวนคุณอดุล ยังโหมต มาอยู่ด้วย และตามมาด้วย
ดร. ธนสาร ก้วยเจริญพานิชย์ ซึ่งตามสไตล์ของท่านแหละ แรกชวนมา

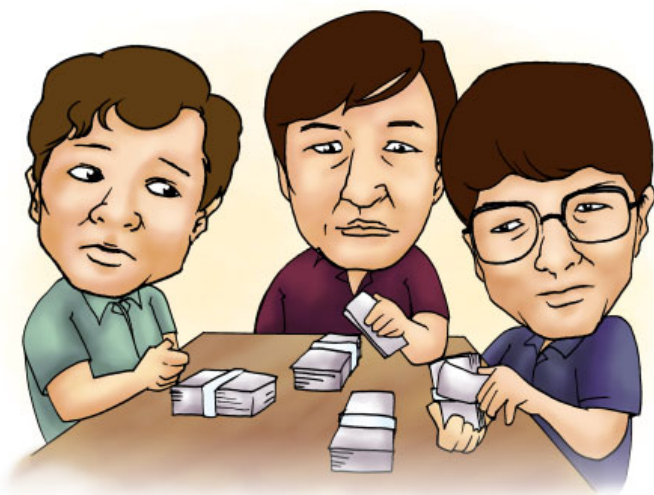

คุยกัน ท่านบอกขอคิดดูก่อน หายไปหลายเดือน
ก็มาบอกมาแล้ว อย่างไม่มีปีไม่มีชุลีนำขบวน
มาเลย ท่านมาร่วมในเดือนพฤศจิกายน 2522
จึงเกิดทีมงานถนนขึ้น ที่จริงตอนแรกตั้งใจให้
ดร. ธนสารเป็น Dam Engineer เพราะเรา
ตั้งใจจะเอาดีด้านนี้ แต่ ดร. ธนสาร เอาดีทาง
Golf Engineer เป็นที่ถูกอกถูกใจของพี่ๆ
ที่ กฟผ. ไปได้ดีกว่าที่คิดเสียอีก

ตอนแรกเลย งานโครงการนี้เราคิดว่าไม่มีปัญหา เรื่องหางาน
พี่ๆ และเพื่อนๆ เราก็ช่วยเต็มที่ ที่เรายังไม่ประสีประสาเลยก็คือ
เรื่องการเงินการธนาคาร เรื่องการวางแผนการเงิน cash flow นั้น
ไม่มีปัญหาดอก ผมจับกับมือ ดูมันทุกวันวันละหลายๆ ครั้งจนจำขึ้นใจ
ว่างานไหนจะได้เงินมาเมื่อไหร่ จ่ายเงินเมื่อไร มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ถือว่า
เป็นวิกฤตทางการเงินครั้งหนึ่งและครั้งเดียวของทีมฯ เลยก็ว่าได้ คือ
ในช่วงปีแรกตั้งบริษัทใหม่ๆ เมื่อผมออกสนามไปทำงานที่โครงการ
ชลประทานแม่สาวเป็นอาทิตย์ กลับมาที่ออฟฟิศ ปรากฏเครื่องใช้ใหม่ๆ
เต็มไปหมด ก็ตกใจว่าไปซื้อมาได้อย่างไรในเมื่อยังไม่มีเงินเลย ช่วงนั้น
กรรมการทุกคนต้องอดรับเงินเดือน และหลังจากนั้นอีกหลายเดือน
ก็ให้กรรมการเบิกเท่าที่จำเป็นไปก่อน จนได้เงินงวดงานแม่สาวแล้วจึง
รับเงินเดือนเต็มกัน

พูดถึงเรื่องธนาคารเริ่มต้นก็ได้รับคำแนะนำจากคุณวีระ สุธีโสภณ
นี่แหละ เปิดบัญชีกับธนาคารไทยทุนที่รู้จักคุณวีระดี ตอนต้นนั้น
ก็ยังต้องฝากเต็มจำนวนเพื่อให้ธนาคารออกหนังสือค้ำประกันให้เราใน
งานโครงการเขื่อนป่าสักโครงการแรก โชคดีที่โครงการแม่สาวทาง GTZ
ไม่ต้องการหนังสือค้ำประกัน ฝรั่งเขาถือว่าที่ปรึกษาการันตีด้วย
ความรับผิดชอบของตัวเอง หากงานไม่ดีต่อไปเขาก็เลิกจ้าง และเขา
ให้เงินล่วงหน้าก่อนจึงสามารถเริ่มทำงานได้ด้วยเงินก้อนที่ให้ล่วงหน้า

เรื่องการธนาคารก็ถือเป็นปัญหาใหญ่มากสำหรับเราตอนแรกๆ จนกระทั่งผมสืบทราบว่าเพื่อนคนหนึ่งดูแลสินเชื่อที่ธนาคารกรุงเทพอยู่ จึงไปติดต่อขอสินเชื่อ เขาถามว่าเรามีอะไรการันตี ก็บอกกับเขาชื่อๆ ว่าไม่มีทรัพย์สิน มีแต่ประสบการณ์และผลงาน เขาก็ช่วยเหลือมากๆ เลยให้เราเอา CV ของกรรมการมาการันตี แต่เมื่อได้งานรับเงินต้องมาฝากกับเขา นับว่าเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ใช้ CV การันตีได้ (เพื่อนช่วยอีกแล้ว) ต่อมาจะประมูลงานใหญ่คือ เชื้อนเชื้อวหลาน ต้องใช้หนังสือค้ำประกันก็ต้องขอเครดิตของคุณพ่อกรรยาพีบุญฤทธิ์ช่วย และตอนนั้นได้เห็นล่วงหน้าจาก Cash Flow Forecast แล้วว่า สิ้นปี 2522 ต้องขาดเงินถึง 2.6 ล้านบาท เพราะเราเล่นรับงานใหญ่ทั้งเชื้อวหลานและน้ำโจนซ้อนๆ กันตั้งสองงาน เลยบอกพวกเราทุกคนหารยาวไปช่วยกันหาเงินยืมเข้ามาคนละหลายแสน ตอนแรกทุกคนก็ไม่เชื่อแต่เมื่อดูแล้วก็เห็นจริง เลยต้องช่วยกันคนละไม้คนละมือ กรรมการหลายคน

ไม่เคยยืมเงินเลยในชีวิต ก็ต้องเริ่มเป็นหนี้กันคราวนั้น กว่าจะใช้เงิน
ก่อนนั้นคืนได้ก็ 2-3 ปีให้หลัง หลังจากนั้นพวกเราทุกคนก็เคยชินกับ
การเป็นหนี้เป็นสิน ไม่มีใครบ่นอีกเลย ก็จะไม่เป็นหนี้กันอย่างต่อเนื่อง
ได้อย่างไร เราเล่นรับงานอย่างก้าวกระโดด รับไม่ทัน ก็ต้องเป็นปัญหา
เรื่องเงินขาดแน่นอน ตอนหลังเมื่อได้สินเชื่อธนาคารกรุงเทพที่เอา CV
ค้ำประกันและโอนสิทธิการรับเงินที่ดีขึ้นหน่อย แต่กว่าจะหายใจคล่อง
เรื่องเงิน ก็ต้องผ่านไป 4-5 ปี คือประมาณปี 2525-2526 นั้นแหละ

นี่คืออดีตการถือกำเนิดของทีมข ที่อยากบันทึกเป็นเกร็ดไว้

ไหนๆ ก็เล่าแล้วขอต่อในช่วงต่อๆ ไปเลยเพื่อให้ครบถ้วน
กระบวนความ

ในช่วงต้นถือได้ว่างานด้านสิ่งแวดล้อมเป็นงานหลักที่เลี้ยง
ทีมข ให้อยู่รอด ต่อมาในช่วงปี 2524-2529 งานด้านแหล่งน้ำ
ชลประทานและการพัฒนาแบบผสมผสานก็เป็นงานสร้างชื่อเรา เช่น
ในปี 2524 ได้งานโครงการแม่สรวยของ Mekong Secretariat ในงานนี้
ได้รู้จักกับ ดร. สำราญ ชูดวงเงิน ซึ่งต่อมาก็ชวนมาอยู่ทีมข นอกจากนี้

คุณชวลิต จันทรรัตน์ และคุณธงชัย มั่นตภาณีวัฒน์ ก็มาร่วมด้วยในปีนี้
 ต่อด้วยงานโครงการเงินช่วยเหลือของ ADB ด้านชลประทาน ก็ได้
 คุณประสงค์ หวังรัตนปราณี มาร่วมทีม และร่วมงานโครงการพัฒนา
 เมืองหลักของกระทรวงมหาดไทยด้วยเงินช่วยเหลือประเทศออสเตรเลีย
 และปีต่อๆ มาได้ร่วมงานโครงการเงินกู้ญี่ปุ่น ก็ได้คุณดำรง วิทยศิริ
 มาเป็นหลักในงานก่อสร้างโครงการสูบน้ำและท่อส่งน้ำ

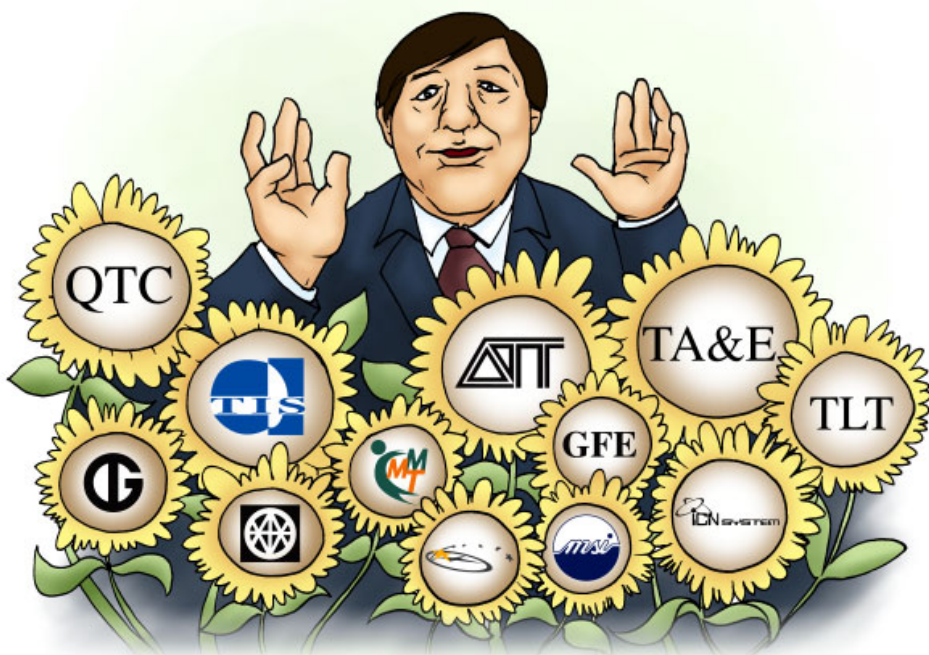
ชวน ดร. ประดิษฐ์ นพมงคล มาจากมหาวิทยาลัย
 ได้งานเงินกู้โครงการชลประทาน
 เงินกู้ ADB เงินช่วยเหลือ
 จาก USAID รวมงานที่ใช้เงิน
 ต่างประเทศเป็นจำนวนมาก
 มากกว่าบริษัทที่ปรึกษาไทย
 อื่นๆ เลยทีเดียว ช่วงนั้นก็เลย

เป็นที่รู้จักในวงการมากขึ้นๆ จนมาถึงช่วงปลายยุครัฐบาล พล.อ. เปรม ติณสูลานนท์ เรามีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในงานด้าน International เลยทีเดียว เป็นมืออาชีพที่มาด้วยฝีมือ ไม่มีเส้นสายเหมือนผู้อื่นที่โตๆ ในวงการในสมัยนั้น

ในช่วงปี 2524-2525 เรามีทีมงานประมาณกว่าร้อยคน ตอนนั้น ผมยังทำทั้งงานโครงการและงานบริหาร ทั้งเรื่องการเงิน การจัดสรร บุคลากรลงโครงการ การรับคนใหม่ ฯลฯ ก็เลยคิดทบทวนดู คิดว่า หากยังทำงานโครงการอยู่ (ซึ่งผมชอบมากๆ) เราก็คงต้องหยุด การขยายทีมงานแต่เพียงเท่านั้น เพราะโตกว่านั้นก็คงลำบาก แต่หาก จะโตต่อไปก็ต้องเลิกทำงานโครงการ โชคดีที่ผมตัดสินใจเลิกทำงาน โครงการ จึงทำให้ทีมฯ ขยายตัวต่อๆ มาตามลำดับ ในปี 2531 ได้เปิด ขยายบริษัทในเครือครั้งแรกทีเดียว 5 บริษัท และก็ขยายต่อๆ มาเรื่อยๆ เมื่อตอนเกิดวิกฤตเศรษฐกิจปี 2540 หลายๆ บริษัทก็ชะลอและหยุด กิจการไปพักหนึ่ง แต่ต่อมาก็กลับเริ่มใหม่เสียส่วนใหญ่ จนถึงปัจจุบัน มีอยู่ด้วยกัน 13 บริษัท และยังคงคิดขยายต่อๆ ไปเรื่อยๆ หากมี ความพร้อมและมีโอกาส ผมถือว่าคนเป็นเรื่องสำคัญ จะทำอะไรต้องมี คนไว้ใจได้ มีความสามารถและมีความรับผิดชอบก่อน เมื่อโอกาสมา เราก็สามารถสร้างหรือขยายได้ บางครั้งถึงโอกาสยังไม่มา แต่เรามองเห็น ลู่ทาง ก็อาจทำไปสร้างโอกาสไปก็ได้ เช่น ดร. วีระพล ทองอยู่ไทย

กลับมาจากอเมริกา ผมก็ชวนมาทำ ATT เลย ประจวบกับพี่สุภาภี
ท่านเกษียณ เลยเชิญท่านมาเป็นประธาน ATT ด้วย คุณเลิศลักษณ์
ยอดอาวุธ (แก้ว) ตอนเริ่มต้นเป็นเลขาฯ ผมเห็นแววดี มีความรับผิดชอบ
อยากทำงานด้านสื่อและหนังสือก็สนับสนุนให้ตั้งดาวฤกษ์ฯ ครั้งแรก
หลายๆ คนกังวลว่าเราชักจะออกนอกกลุ่มนอกทางกันไปใหญ่แล้ว
แต่ถึงตอนนี้พิสูจน์แล้วว่า ตอนแรกออกนอกทางไปตามความถนัด
แต่ตอนหลังก็เลี้ยวกลับมาบูรณาการกันจนได้ โรงพิมพ์ก็เช่นกัน
มาจากการบริการภายใน โดยคุณปุ๋ (นฤมล) ตูแล ก็ขยายเป็นโรงพิมพ์
จนถึงทุกวันนี้

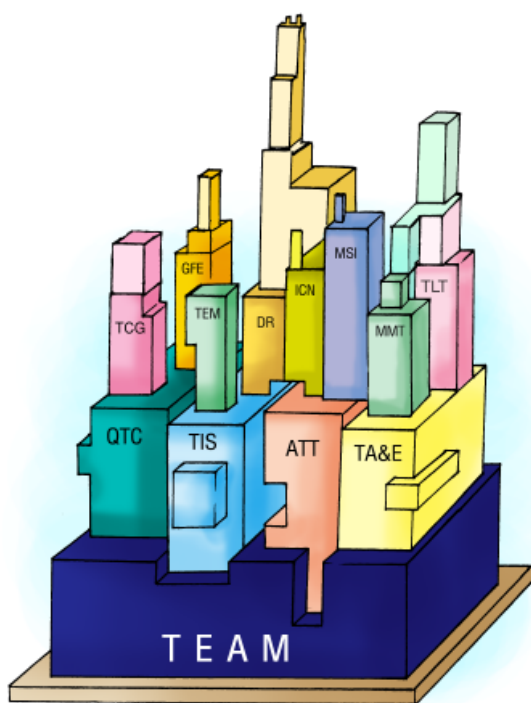

นอกจากผมแล้ว ก็มีคุณพีรวัฒน์ที่ชอบคิดอะไรๆ ใหม่ๆ จนเกิดเป็นกิจการหลายๆ อย่าง เช่นด้าน IT และพลังงานตามมา ก็ช่วยกันสร้างช่วยกันเติมมาเรื่อยๆ

มาในช่วง 2540-ปัจจุบัน งานด้านคมนาคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านการมีส่วนร่วมและการประชาสัมพันธ์โครงการ ด้านเชื้อเพลิงไฟฟ้า และด้านบริหารแปรรูปกิจการ ก็มาเป็นเรื่องเด่น เราพร้อมในทุกๆ ด้าน จนถือได้ว่าเป็นกลุ่มบริษัทที่ดำเนินธุรกิจด้านที่ปรึกษาที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ

เมื่อตอนครบรอบ 25 ปี เราจัดงานฉลองกันใหญ่ ผมก็นั่งทบทวนดูว่า อนาคตของกลุ่มทีม จะเป็นเช่นไร ก็คิดว่าทีมฯ เริ่มต้นมาจากศูนย์ เราสร้างกันมาจนถึงขนาดนี้ ก็เปรียบเหมือนได้สร้างฐานรากที่แข็งแกร่งไว้เพื่อให้รุ่นต่อๆ ไปต่อยอดโดยไม่ต้องไปลำบาก ลำบากเลือดตาแทบกระเด็นเหมือนเราเมื่อตอนเริ่มแรก จึงประกาศเจตนารมณ์ให้ทุกคนในกลุ่มรับรู้ และปัจจุบันก็กำลังเป็นช่วงผลัดใบจากรุ่นหนึ่งไปรุ่น 2 และกำลังพัฒนารุ่น 3 มาเพื่ออนาคตต่อๆ ไป หวังให้อยู่ยืนถาวรเป็นแบบอย่างแก่สังคมไทยแบบหนึ่งต่อๆ ไป

เดิมตั้งใจจะเขียนเพียงตอนเริ่มกำเนิดทีมฯ แต่เขียนไปเขียนมา
ก็ยืดออกมาเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบัน แต่ขอใช้ชื่อเรื่องตามเดิมก็แล้วกัน

แฟน-ภรรยา มารดาของลูก

“มันทั้งแฟนภรรยามารดาลูก
เข้าพันผูกกันมาช้านานนั้น
มีแต่เพียงหนึ่งเดียวไม่ก็จืดกิน
อยู่กันเพลินนกกินแล้วยังแจ่วเลย”

สรรพนามทั้งสามนี้หมายถึงคนคนเดียวกัน เพียงแต่ต่างสถานะ
และกาลเวลา ไม่เขียนถึงเธอเลยคงไม่ได้ เพราะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับผม
ที่สุดและเป็นเวลานานที่สุดกว่าใครๆ ตั้งแต่ พ.ศ. 2510 ถึงปัจจุบันก็
40 ปีแล้ว ที่จริงเธอก็น่าจะมีเรื่องสั้นของเธอออกมาสู่ตลาดเหมือนผม
ในปีนี้เหมือนกัน ปีนี้เธอก็หกลีบ เราเกิดปีเดียวกัน อ่อนกว่าผมแค่
หกเดือน

ผมมาทราบภายหลังว่าที่จริงเราก็อายุใกล้ๆ กันก่อนปี 2510 แล้ว
เมื่อปี 2506 ตอนที่ผมเป็นเด็กบ้านนอกเข้ากรุงมากวาดวิชาเพื่อ
สอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมฯ เราก็กวาดวิชาที่โรงเรียนหัด สิงห์เสนี
ด้วยกัน และเข้าเรียนที่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ พร้อมกันแต่เธอเรียน
แผนกศิลปะ ส่วนผมเรียนวิทย์ ตอนเรียนผมก็เวียนๆ ไปแถวๆ
คลองอรชรเป็นประจำ แต่ไม่ยกกะพบเธอ ก็ดีไปเหมือนกัน ได้ข่าวว่า
ตอนนั้นเธอเี้ยวน้ำดู ถ้าพบกันตอนนั้นก็อาจจะไม่ถูกกันไปเสียก่อนก็ได้
จบโรงเรียนเตรียมอุดมฯ ผมสอบได้ทุนไปเรียนนิวยอร์ก แต่ผมไม่ไป
เพราะหลงใหลจะเข้ามาเรียนนิศฯ จุฬาฯ แต่เพียงทีเดียว เธอก็มาเรียน
ที่ตึกอักษรฯ ใกล้ๆ กันนั่นเอง เล่าให้ลูกๆ ฟังภายหลัง ลูกบอกดีแล้ว
ที่พ่อไม่ได้ไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่ตอนนั้น ไม่เช่นนั้นพวกเขาก็ไม่รู้จะ
อยู่ที่ไหนกัน

ผมเห็นเธอตั้งแต่ตอนเรียนปีที่ 1 แล้ว เห็นเธอน่ารักดี ตาโตกลม
จิ้มลิ้ม แก้มนูนเหมือนนมลูกขึ้นสองข้าง ผมเป็นคนชอบคนตาโต
ทำทางเอาเรื่องเอาราวอยู่แล้ว แต่ตอนนั้นยังไม่คิดจะมีแฟนจริงจัง
ก็เลยไม่ได้เข้าไปทาบทาม เพื่อนๆ สนทนกันมีแฟนกันหลายคน แต่ผม
คิดว่ายังไม่พร้อม จนกระทั่งอยู่ปีที่ 3 คิดว่าถึงเวลาแล้ว ประจวบกับ
ผมถูกเธอข่มล่อเลียน เพราะผมเดินไม่ระวังไปเตะกระบองเข้าเกือบกะมำ
ผมคิดในใจว่ายัยนี้มาข่มล่อเลียนเราทำไม ถึงเวลาที่ต้องจริงจังถามไถ่

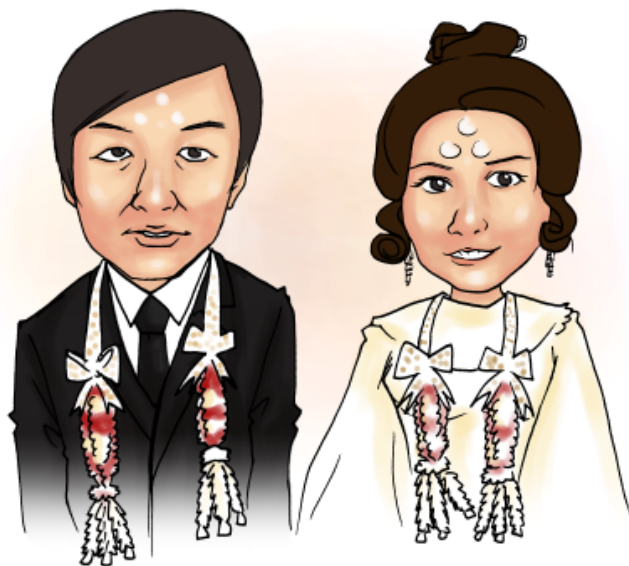
เธอให้รู้ตัวรู้แดงแล้ว ก็เลยตามเธอ จนกระทั่งสบโอกาสพูดคุยกับเธอ ด้วยวิธีจู่โจมถึงตัวแบบไม่ให้ตั้งหลักเลยทีเดียว เลยเริ่มได้พูดคุยกัน ตั้งแต่นั้นนั้น หลังจากนั้นผมก็สร้างโอกาสแวะเวียนอยู่แถวตึกอักษรฯ หาโอกาสพูดคุยกับเธอ ชวนเธอหนีเรียนออกไปกินข้าวกลางวันกัน ครั้งแรกวันลอยกระทง และต่อจากนั้นก็พบบันอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำ ที่ห้องสมุดตึกอักษรฯ ที่เขาเรียกกันว่า “ห้องไฟ” ตอนนั้นผมก็คิดอยู่ในใจว่า เอ๊ะ นี่เราจะต้องมีแฟนแล้วหรือนี่ ทำยังไงได้ รักเธอเข้าแล้ว เต็มเปาซีเรา เธอมาเล่าให้ผมทราบภายหลังว่าเธอรู้จักผมมาก่อนแล้ว ตอนปีที่ 2 เขาจัดทำเสื้อวอร์มให้นักกีฬาบาสเกตบอลมหาวิทยาลัย แล้วต้องมีการปักตราพระเกี้ยวที่อกเสื้อ ใครมีแฟนก็ไปให้แฟนปักให้ ที่เหลือ นักบาสฯ ผู้หญิงก็รับอาสาไปหาเพื่อนปักให้ เพื่อนเธอ

ที่เล่นบาสฯ ก็มาขอให้เธอ
ช่วยปักให้หนึ่งตัว ทราบว่า
เป็นเสื้อของผม เธอบอกปัก
ไปแล้ว ตราพระเกี้ยวเบี้ยวๆ
เล็กน้อย (เพราะฝีมือ ไม่ใช่
แก๊ง) ผมว่าใช่เลย ตอนผม
ได้มาก็เห็นเป็นเช่นนั้น
นี่เขาเรียกว่าบุพเพสันนิวาส
หรือเปล่าก็ไม่รู้ได้

เราจบมาพร้อมกันปี 2512 เธอไปสอนหนังสือที่โรงเรียน
เขมะสิริอนุสสรณ์ (เป็นครูของคุณแก้ว-เลิศลักษณ์) ส่วนผมได้ไป
เรียนต่อที่เอไอที สัญญากันว่าเมื่อผมจบปริญญาโทแล้วเราจะเรียนต่อ
อเมริกาด้วยกัน แต่ผมผิดสัญญา เพราะผมได้รับคัดเลือกเรียนต่อ
ปริญญาเอกที่เอไอที ได้ค่าจ้างเรียนตั้งเดือนละ 3,000 บาท (สมัยนั้น
มากโขนะ) เธอเลยไม่ได้ไปเรียนต่อ ฝักรอผม ผมจบปริญญาโทและเอกมา
ก็เพราะได้เธอช่วย ช่วยพิมพ์และตรวจแก้วิทยานิพนธ์ให้ ช่วยให้
กำลังใจ ช่วยลุ้น โดยเฉพาะตอนท้ายๆ ช่วงปริญญาเอก ตอนนั้นผม
เซ็งเรียนเต็มที่แล้ว มัวแต่ทำวิทยานิพนธ์อยู่ในห้องคอมพิวเตอร์ทั้งวัน

ทั้งคืนจนสว่างติดๆ กัน ในขณะที่เพื่อนคนอื่นๆ เขาทำงานแล้วก็มีเวลาไปเที่ยวไปเตร่กันตามใจชอบ เรียกว่าถ้าไม่ได้กำลังใจจากเธอ ผมเลิกทำต่อแล้วแน่ๆ เลย พอจบปริญญาเอกเราก็แต่งงานกันเลย ตอนนั้นก็เพื่อนๆ อีกนั้นแหละช่วยเราทุกอย่าง เพื่อนเจ้าบ่าวของผมคือ คุณชัชวาลย์ ชนวิริยะ และคุณจักรินทร์ จินตนาภรณ์พันธ์ (เสียชีวิตก่อน ไม่ได้มาอ่านบันทึกนี้) คุณอำนวยการศักดิ์ ทุลศิริ ช่วยเป็นพิธีกรและถือสังข์รดน้ำในพิธี คุณสุขสวัสดิ์ช่วยรับตัวเจ้าสาว (เพราะเขาขี่เบนซ์ตั้งแต่สมัยนั้นแล้ว) เป็นอันว่าเธอเปลี่ยนสถานะจากแฟนมาเป็นภรรยา (เมีย) ถูกต้องตามกฎหมายแล้วครับ ในวันที่ 3 สิงหาคม 2516

ผมเป็นคนโชคดียี่สิบห้าปีกรรยาเข้าใจและยอมรับความเป็นตัวตน
ของผมได้เป็นอย่างดี ผมมีเวลาให้กับเธอไม่ได้มากเท่าไร พอแต่งงาน
แล้วผมก็ขลุกกับการทำงานอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง และชีวิตเราก็อู้งกัน
อย่างเศรษฐกิจพอเพียง ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมแต่อย่างใด เรามีรถใช้เพียง
คันเดียว ตอนเช้าผมขับรถไปส่งเธอที่ทำงาน พอเย็นลงเธอเลิกงาน
ก่อนก็ไปรอที่บ้านคุณแม่ของเธอ ผมไปรับกลับบ้านเมื่อผมเลิกงาน
ซึ่งส่วนใหญ่ก็ค่ำๆ แล้ว บางครั้งต้องทำงานจนดึก เธอรอไม่ไหวก็นั่ง
รถเมล์กลับบ้านก่อน เดือนหนึ่งๆ เราได้มีโอกาสไปไหนต่อไหนเที่ยว
ด้วยกันไม่บ่อยนัก ผมใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับงาน ต่อมารถมากขึ้นๆ
ผมไปส่งเธอที่ทำงานที่ซ่งฮี้ไม่ไหว เพราะต้องใช้เวลามาก ก็ส่งที่
อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย แล้วเธอนั่งรถเมล์ต่อไปทำงาน เธอไม่บ่น
ไม่ว่าอะไร บางครั้งทำงานกลับดึกกลับดื่น เธออยู่บ้านคนเดียว
อย่างนี้เป็นประจำ

แต่งงานอยู่ด้วยกันหนึ่งปี เราก็มีลูกชาย เธอรับหน้าที่เลี้ยงลูก
ตอนเข้าไปฝากที่บ้านคุณยายก่อนไปทำงาน เลิกงานตอนบ่ายก็ไปอยู่
ดูแลลูก แล้วค่ำผมไปรับกลับบ้าน นี่เป็นรายการประจำ ต่อมาลูกเข้า
เรียนอนุบาลก็เลือกโรงเรียนใกล้ที่ทำงานผม เมื่อเธอเลิกงานก็มา
รับลูกแล้วไปนั่งคอยผมทำงานจนเลิก แล้วจึงกลับบ้านด้วยกัน ตอนผม
ต้องออกไปทำงานต่างจังหวัด เธอก็อพยพกลับไปนอนบ้านคุณแม่เธอ

ต่อมาเรามีลูกสาวอีกคนหนึ่ง หลังลูกคนแรก 6 ปี เธอต้องดูแลลูกทั้งสอง ส่วนผมก็อย่างว่าไม่ประสีประสาอะไรดอก อย่างเก่งทำได้ก็แค่ช่วยเธอ ชงนมให้ลูกเป็นครั้งเป็นคราวเท่านั้น เห็นท่าจะไม่ไหว จึงตัดสินใจกันว่า เธอต้องออกจากงานมาดูแลลูกอย่างเดียวแล้ว เธอจึงได้ออกจากงาน

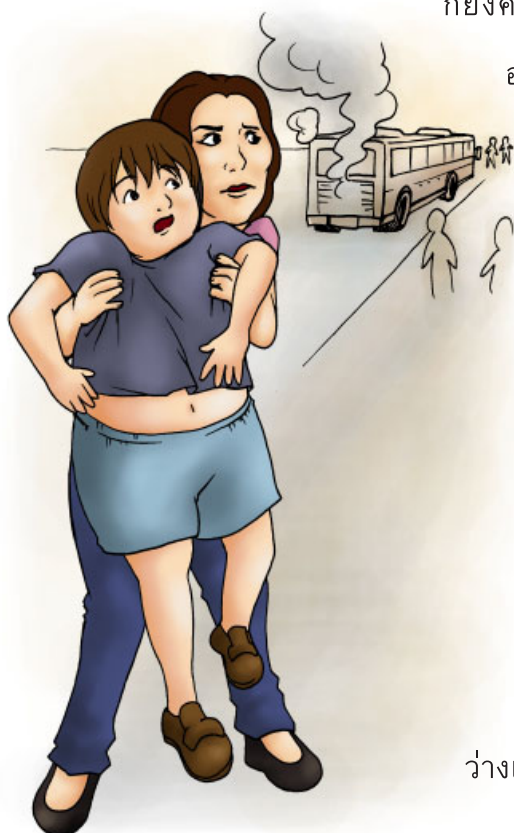

ผมกำพร้าพ่อแม่มาตั้งแต่เด็กๆ จึงไม่ค่อยได้รับรู้ความรักของแม่ที่มีต่อลูกๆ เท่าไรนัก มาเห็นเธอเลี้ยงลูกทุ่มเททุกอย่าง อย่างให้กับลูก แล้วก็รู้สึกซาบซึ้งในความรักของแม่ที่มีกับลูกจากเธอนี้แหละ บอกได้เลยว่าลูกของผมทั้งสองได้ดีขึ้นมาทุกวันนี้เป็นเพราะการดูแลเอาใจใส่ของเธอคนเดียว ผมมีส่วนด้วยก็เพียงเล็กน้อย เทียบกับเธอไม่ได้เลย ลูกๆ ผมจึงสนิทสนมกับเธอมาก เรื่องลูกแล้วละก็ เป็นไม่ได้

เท่าไรเท่ากัน มีอยู่ครั้งหนึ่ง ตอนลูกชายผมยังเล็กอยู่ และอ้วนมาก
อ้วนเหมือนช้าง แม่พาขึ้นรถเมล์แอร์กลับจากโรงเรียน รถเมล์เกิด
แอร์เสีย คิวขึ้นที่เครื่องแอร์อยู่หลังรถ รถก็หยุด เธอเห็นเข้าก็ตกใจ
โดดอุ้มลูกซึ่งตอนนั้นหนักสัก 30 กิโลเห็นจะได้ อุ้มลงจากรถหน้าตา
เฉยเลย ไม่รู้ไปเอาพลังมาจากไหน เดียวนี้อายุมากและลูกๆ ก็โต
หมดแล้วคงอุ้มไม่ไหวแล้ว แต่ถ้าเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้นอีก
แม่อีกคงกระโดดเข้าไปเหมือนกัน แต่คราวนี้ลูกคงเป็นคนอุ้มแม่ไม่ใช่
แม่อุ้มลูกอีกต่อไปแล้ว อย่างไรก็ตามผู้เป็นแม่

ก็ยังคงเห็นลูกเป็นลูกเล็กๆ

อยู่นั่นเอง

ผมว่าผม

โชคดีที่ได้เธอมา

เป็นภรรยา แต่คิด

ไปคิดมาก็ว่า เธอ

โชคดีมากกว่าผม

ตัวอย่างเช่น เรื่อง

โคลงกลอน ผมเป็น

คนชอบแต่ง แต่ผม

ว่างเว้นไปเป็นเวลาสิบๆ ปี

หลังเข้าเรียนมหาวิทยาลัยก็ไม่ได้แต่งเลย เพราะไม่มี mood จนมาช่วงสัก 15 ปีที่แล้วเห็นจะได้ ผมเริ่มกลับมาสวมวิญญาณสุนทรภู่แต่งกลอนใหม่ในวาระโอกาสต่างๆ เพื่อนๆ ผมไม่มีใครเชื่อว่า ผมเป็นคนแต่งหาว่าเป็นฝีมือเธอ เพราะเธอจบอักษรฯ ส่วนผมจบวิศวะ จะไปมีความชำนาญเรื่องโคลงกลอนได้อย่างไร ยังมีคนมากล่าวหาว่าผมขโมยผลงานของเธอมาอีก อย่างนี้ไม่เรียกว่าเธอโชคดีกว่าผม แล้วจะเรียกว่าอะไร

เมื่อตอนสาว ๆ ก่อนแต่งงาน เธอบอกผมว่า เคยมีหมอดูดูดวงชะตาเธอว่า เธออายุไม่ยืน อยู่ได้แค่ 30 กว่าๆ แต่เดี๋ยวนี้เธอเกือบ 60 ปีแล้ว ยังอยู่ด้วยกันเป็นอย่างดี หลายปีก่อนผมพาเธอไปหาหมอโรคหัวใจที่โรงพยาบาลสมิติเวช ซึ่งเป็นเพื่อนกัน หมอตรวจแล้วก็บังคับให้ผมตรวจด้วย และบอกจากอาการที่ตรวจว่า ผมจะตายก่อนเธอ ผมก็ใจชื้น (คิดว่าใครตายก่อนก็คงโชคดีกว่า) คราวหนึ่งผมปรารภกับเธอว่าเราสองคนไม่รู้ใครจะไปก่อนกัน เธอถามผมกลับทันทีว่าอยากกินอะไรให้บอกไว้จะจัดให้ ถามว่าเธอหมายถึงอะไร ดูเธอมนอกมั่นใจในคำพยากรณ์ของหมอหัวใจที่สมิติเวชนั้นมากทีเดียว ผมก็คิดเหมือนเธอ ผมว่าผมโชคดีกว่าเธอในเรื่องนี้ละ

นกสิบลำแล้วจะทำอะไรต่อไปไม่ได้

“อาญนกสิบลำแล้ว ตัวเรา
เกษียณเช่นคนอื่นเขา ขอมได้
ออกจากพักผ่อนพอเวลา ลัคนน้อย
ออกจากใคร่สงสัยไม้ ต่อใน ภู่นสง”

ตอนเริ่มตั้งบริษัทที่มข ใหม่ๆ อย่างที่พูดไปแล้ว เราทำงานกัน
หนักมาก จนผมคิดว่าผมคงจะต้องเกษียณตอนอายุ 45 ปี ไม่เช่นนั้น
คงตายแน่ แต่นี้ก็ปาเข้าหกลีบแล้ว อีกเรื่องหนึ่งผมเคยพูดกับเพื่อนๆ ว่า
ชีวิตคนเราแบ่งได้เป็น 3 ช่วง คือช่วง 25 ปีแรกเป็นช่วงของการศึกษา
หาความรู้เพื่อมาทำมาหากิน ช่วงที่ 2 คือ 26-50 ปี เป็นช่วงของการ
ทำงานหนักเพื่อสร้างฐานะ เรียกว่าเป็นช่วงหนักเอาเบาสุ่เลยก็ว่าได้
พอถึงช่วงที่ 3 เป็นช่วง 50 up ควรเป็นช่วงพักผ่อนหลังจากทำงาน

มาหนักมากแล้ว ก็ต้องค่อยๆ ผ่อนการทำงานลงทีละน้อย ความจริงวัยเกษียณ 60 ปีนี้แหละเหมาะแล้ว เพราะหลังจาก 50 ปีแล้ว ค่อยๆ ผ่อนลง อายุ 60 ก็พักได้เต็มที่ แต่ที่ไหนได้ในความเป็นจริงไม่เหมือนทฤษฎี ผลอเดียวดียวกี่ 60 แล้ว

ที่นี้ 60 แล้ว เราจะทำอะไรดีละ มีผู้ใหญ่ที่ผ่านวัยนี้ไปก่อนได้เคยพูดให้ฟังว่าเกษียณแล้วทำอะไรก็ได้ แต่อย่าทำสองอย่าง (ที่ท่านทำเมื่อตอนเกษียณใหม่ๆ) คือเป็นที่ปรึกษาและทำสวน ท่านให้เหตุผลว่า การเป็นที่ปรึกษา เขาไม่มาปรึกษาก็กลุ้ม ถ้ามาปรึกษาแล้วเขาไม่ทำตามที่เราให้คำปรึกษาก็กลุ้ม ส่วนเรื่องทำสวนนั้นเรามันแก่แล้วทำไม่ไหว ต้องไปจ้างวานคนอื่นทำ ถูกหลอกถูกโกงก็เจ็บใจอีก อย่างหลังนี้ผมไม่เอาแน่นอน เพราะผมไม่มีทักษะเลย ส่วนอย่างแรกไม่แน่ ขึ้นอยู่กับว่า เราจะเป็นที่ปรึกษาแบบไหน ที่เราประกอบอาชีพอยู่ทุกวันนี้ ก็เป็นที่ปรึกษา แต่ขอโทษที่เบื่อดีเต็มที่แล้ว เป็นที่ปรึกษามาตลอดชีวิต เคยมีคนรู้จักกันมาถามกรรยาผมนานมาแล้วว่า ผมทำงานที่ไหนไปได้ดีไหม ได้เลื่อนตำแหน่งบ้างหรือเปล่า กรรยาผมตอบไปว่าทำงานที่ทีมฯ และไม่ได้เลื่อนตำแหน่งมาเป็นสิบๆ ปีแล้ว เขาก็งงคงคิดว่า สามียของกรรยาผมนี่ทำไมแ่อย่างนี้ เป็นอยู่ตำแหน่งเดียวไม่ได้เลื่อนเลย นี่คือเรื่องที่น่าเบื่อ

เพื่อนผมคนหนึ่งเคยถามผมว่า อายุ 70 แล้วจะทำอะไร
ผมตอบเขาไปว่า ผมยังไม่ได้คิด คิดแต่เพียงว่าทำอะไรจะอยู่ถึงอายุ
70 เพื่อนผมคนนั้นชวนผมร่วมกับเขาตั้งห้อง Lab ทำการทดลองวิจัย
ตอนอายุ 70 ผมไปเล่าให้เพื่อนๆ คนอื่นฟัง เขาว่า หมอนี่ตอนเรียน
หนังสือโคตรไม่ทำ Lab บ่อยๆ จึงอยากจะไปทำชดใช้เมื่อแก่ ผมยัง
นึกไม่ออกว่า ตอนหนุ่มๆ ผมทำอะไรผิดพลาด แล้วต้องไปชดใช้เมื่อ
ตอนอายุ 70 จึงยังไม่มีแผนการอะไรถึงตอนอายุขนาดนั้น

ที่น่าจะมีเห็นจะได้แก่เรื่องนอนไม่ค่อยหลับซึ่งเป็นมานานแล้ว
บางครั้งเป็นปัญหามากๆ นอนไม่เต็มทีติดต่อกันหลายๆ วัน ภรรยาผม
ว่าผมเป็นโรคเครียดเรื้อรัง และแสนจะหวังดีต่อผม บอกผมต้องไป
บวชเพื่อทำวิปัสสนา ผมบอกถ้าผมบวชก็จะตลอดชีวิตเลยนะ
ผมไม่เห็นเธอทำท่าตกอกตกใจอะไร

สงสัยอยากให้บวชจริงๆ

ผมเองก็คิดอยู่ คิดแต่

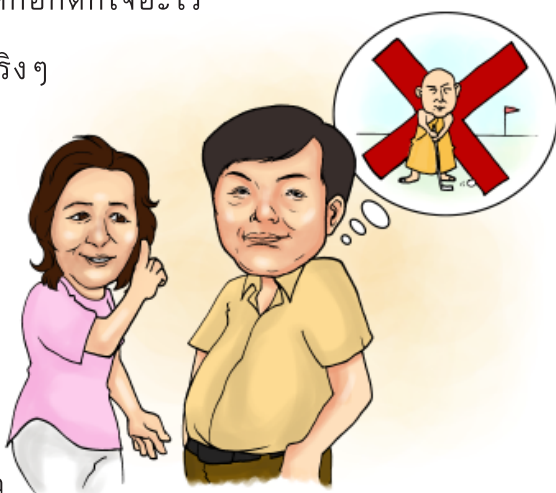
ว่าบวชเป็นพระ

ติกอล์ฟไม่ได้นี่ซี

ที่ยังเป็นปัญหา

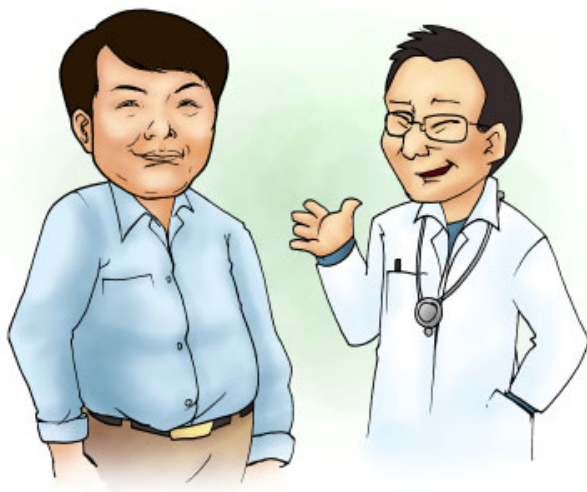
มีคนให้หนังสือ

มาอ่าน ว่าเกษียณแล้ว

ควรใช้ชีวิตอย่างไร รักษาสุขภาพอย่างไร แนะนำไปทำสมาธิ (โดยไม่ต้องบวช) เล่นโยคะ ทานแต่อาหารสุขภาพ ก็ดูน่าสนเหมือนกัน
อย่างนี้ยังเล่นกอล์ฟต่อไปได้ ไม่มีการห้าม

พูดถึงเรื่องกอล์ฟ เมื่อเร็วๆ นี้เองผมยังคิดว่า หากอายุ 60
แล้วมีเวลา ผมจะตีกอล์ฟทุกๆ วันให้สะบัดหุ่นแหลกไปเลย มาถึง
ตอนนี้รู้สึกว่ ทำจะไม่ไหว ถึงจะมีเวลา สุขภาพก็ไม่เอื้อ ดีไม่ไหว
ตอนนี้แม้กระทั่งนอนก็โอย ลูกนั่งก็โอยแล้ว ไปหาหมอกายภาพบำบัด
เป็นประจำ หมอคนแรกบอกให้หยุดเล่นกอล์ฟ ผมเลยเปลี่ยนหมอ
เพื่อนแนะนำไปหาอีกคนหนึ่ง บอกเป็นหมอที่ชอบเล่นกอล์ฟด้วย
รับรองไม่แนะนำให้หยุดเล่น ตอนแรกไปพบหมอก็บอกสบายมาก
เล่นต่อไปได้เรื่อยๆ ไม่ต้องหยุด รักษาไปรักษามา ยังไม่หายเสียที
หมอเลยเปลี่ยนทฤษฎี ยังตั้งใจบอกเล่นได้ แต่ขอให้ค่อยลงหน่อย

นี่ก็อีกอย่างหนึ่งที่น่าเจ็บใจ ตอนไม่มีเวลาก็ดีได้ดี พอจะมีเวลาเข้า ก็เจ็บและไม่มีแรงดีเสียแล้ว

แล้วนี่จะทำอะไรดีละ ทำมาหากินอย่างอื่นก็ไม่น่าเป็น ถ้ามาเริ่ม ตอนแรกคงไม่ไหวอีกต่างหาก พอดีน้อยๆ รุ่น 2 ที่กลุ่มทีม บอกพี่ยัง เกษียณไม่ได้ ต้องอยู่ช่วยน้องๆ ส่งไม้ส่งมือให้ถึงกันก่อน ก็เลยคิดว่า เอาละจะทำอย่างเดิมต่อไปดีกว่า แต่คงต้องลดเวลาและก็ต้องค่อยๆ ลดบทบาทลง จากที่เป็นมันอยู่หลายๆ ตำแหน่ง ก็ค่อยๆ ผ่อนออกทีละ ตำแหน่งทุกๆ ปี จนกว่าจะหมด ก็คงอีกหลายปีอยู่ และขอจะไม่ทำ เต็มเวลาแล้วละ

อีกอย่างที่ชอบไว้ก็คือ ขอที่จะทำในสิ่งที่ตัวเองอยากทำ และขอ ไม่ต้องทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ เช่น ไปพบคนที่เราไม่อยากพบ ทำงาน กับคนที่พูดกันไม่รู้ฟัง เป็นต้น และหากจะให้ผมเลิกทำงานก็ง่ายๆ คือ ทุกคนที่เกี่ยวข้องด้วย ออกอาการพูดไม่รู้ฟังกับผม อย่างนั้นแล้ว ผมจะขอร้องเพลง “ถอย...ดีกว่า” หวังว่าเงื่อนไขนี้คงเป็นที่ตกลงกันได้ และ happy กันทุกฝ่าย ก็ขอลองดูสักอีกพักหนึ่ง หากยังพอไหว

อายุหกสิบแล้ว
หากเป็นเรื่องเบาเบา
คนแก่อย่าให้เหมา
เป็นเซ่นว่าแล้วไซ้

ตัวเรา
ก็ได้
ทุกเรื่อง
รับได้ สบายแฮ

สวัสดี แล้วพบกันใหม่เมื่ออายุครบ 72 ปี (หากยังมีชีวิตอยู่ครับผม)

อายุหกสิบแล้ว	ตัวเรา
เกษียณเช่นคนอื่นเขา	ย่อมได้
อยากพักผ่อนพอเพล	สักหน่อย
อยากใคร่ขอส่งไม้	ต่อให้ รุ่งสอง
อายุหกสิบแล้ว	ตัวเรา
หากเรื่องงานเบาเบา	ก็ได้
คนแก่อย่าให้เหมา	รับหมด
เป็นเช่นว่าแล้วไซ้	รับได้ สบายแฮ